

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူငယ် မယုခင်

ပယောဂ်းတိုင်းပုဒ်း
ဒီညည်းချိန်

အာဆီယံ
ဂုဏ်ထူးဆောင်

BURMESE
CLASSIC

ဒို့ဟာလ်ဆေးဆေးဆေး

- ပြည်ထောင်စု မြို့ကွဲနေ   ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲနေ   ဒို့အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲနေ   ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ယဿောဏာ

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အစိုးရပြင်ပသို့မဟုတ် အစိုးရအတွင်းသို့ ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ဆွေမျှနှိမ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဝိုင်းရံရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဦးတည်ချက်တို့အတိုင်း နိုင်ငံတော်အတွက် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- စွမ်းကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူမှုများ
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတိဂုဏ်ပြုမူမှုများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြိုင်ပွဲများ

မယ်ခိုင်

စယောင်းတိုင်ပေး ငိုညည်းချိန်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၄၄၃၁၂၁၀
မှတ်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၁၆၈၀၂၁၁
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေစာပေတိုက် တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မှတ်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃/ကျိတ်တော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖြန့်ဖြူး	- ၁၃၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၈၉၅-၈၃

ဖယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် / မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်

ရွှေစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၆၁ - စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ဖယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန်

ရေလိုချင်ရင် ရေမရှိ

ဆာလောင်ချိန်မှာ အစာမရှိ

ငိုနေချိန်လည်း ပင်မရှိ

အဲဒါ... အထီးကျန်တဲ့လေ...

အချစ်ကိုတမ်းတပေမယ့်

အဝေးဆုံးကို ထွက်ခွာသွား

အမုန်းကိုရွှောင်ဖယ်ချင်ပေမယ့်

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာ

ဒါကလည်း အထီးကျန်ပဲလေ...

အထီးကျန်ခြင်းကို

ရွှောင်ဖယ်ရင်း

အဝေးဆုံးကိုရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့...

အဲဒါကလည်း အထီးကျန်ပါပဲ...။

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

“မင်း၊ ဒီကောလဟလတွေကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ စွမ်းအား”

“ဘယ်လိုရှင်းရဦးမှာလဲ။ ဘယ်လိုမှမရှင်းဘူး”

“ဟ၊ အဲဒါဆိုရင် ဓနရှင်ကို အားနာဖို့ကောင်းတာပေါ့ကွ”

ဟု သင်္ခေပက ပြောလိုက်လျှင် သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ထိုအပြုံးက စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းလား၊ ကျေနပ်သွားခြင်းလားဆို

တာ သိပ်မသဲကွဲလှပါ။

“ငါ၊ ဓနရှင်ကိုကြိုက်လာခဲ့တာ အခုဆိုငါးနှစ်ကျော်နေပြီ၊ ဒွန်း

မလုပ်အဲမလုပ်နဲ့ ငါ့ကိုကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားချင်တာ။ နေပစေပေါ့”

• ❧ ထေရ်

ထောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❧ ၉

“နေရှင်ကတော့ မိန်းကလေးမို့ မျက်နှာပျက်ရတယ်။ ဒါက သူ့ကိုသိနေကြတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တင်ပဲ။ တခြားလူတွေကတော့ စွမ်းအား နဲ့တွဲတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာထက်အပြင် ပိုမသိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းက တော့မတူဘူး။ နိုင်ငံနဲ့ချိုး ပြဿနာတက်နိုင်တယ်။ မင်းပရိသတ်တွေ က မင်းကိုဘယ်လိုပြောကြမလဲ။ သူတို့အာရုံပျက်သွားရင် မင်းသွားပြီ စွမ်းအား”

“လူထောင်သောင်းပေါင်းများစွာမှာ ဖြစ်တည်ကြတဲ့စိတ်အမျိုး အမည်ပေါင်းလည်း ထောင်သောင်းများစွာပါပဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း၊ ကောလာဟလကိုတော့ ရှင်းသင့်တယ်။ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် မကောင်းဘူးကွာ”

“အဲဒါ ကောလာဟလမှမဟုတ်တာ၊ အမှန်တရားပဲ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လူပုံအလယ်မှာ သူ့ကို ဆွဲနှမ်းပစ်လိုက်တယ်”

“စွမ်းအား...”

“ငါ့ကိုကြိုက်ရင်လည်းကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မကြိုက်ဘူး... ပြတ်ပြတ်ပြောပေါ့”

“အဲလိုတစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့စိတ်ကို ဖျောက်စမ်းပါ စွမ်း အားရာ။ အဲလိုလုပ်တော့ မင်းနာမည်ပဲ ပျက်မနေဘူးလား”

“ငါကရမစိုက်ဘူး သင်္ဃေပ။ ငါလုပ်ချင်ရာကိုသာလုပ်ရမယ်ဆို နှင် ငါဘယ်အရာကိုမှကရမစိုက်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့”

“ဘာလဲ၊ မင်းလည်း နေရှင်ကိုကြိုက်နေလို့လား။ ဟား... တော့ပါဘူး။ နေရှင်က မင်းကိုတော့ကြိုက်မှာပဲ။ မင်းက အထာကိုင်နေ လို့ပါ”

“စွမ်းအား”

“ဘာမှားနေလို့လဲ၊ ငါက သဘောထားနည်းနည်းသေးတယ်။ နေရှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အဲလောက်ဆွဲအားကောင်းတဲ့မင်းကို တစ်ခါ တစ်ရံတော့ စကားမပြောချင်ဘူး”

“မင်းလည်း နေရှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ပွင့်လင်းလိုက်ပါလား”

“အဲဒါ ငါ၊ မင်းကိုပြောရမှာ သင်္ဃေပ။ မင်းက အဲလိုမြို့စိစိနဲ့ နေတော့ မိန်းကလေးက ရှေ့တိုးရမလိုနောက်ဆုတ်ရမလို။ သူက အဲလို အခြေအနေဖြစ်နေတော့ ငါကလည်း အဲဒီဇာတ်မျှောကြီးထဲမှာ မျှော်လင့် ချက်တွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ ကြာကောင်လိုလို၊ သူ့ရဲကောင်းလိုလို

နဲ့ ပျော့နေရတာ စိတ်ကုန်တယ်”

“ကူတ်”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းစပ်စပ်ရင်တယ် သင်္ခေပ၊
မင်း၊ ခနရှင်ကိုကြိုက်သလား၊ မကြိုက်ဘူးလား”

စွမ်းအားရဲ့ထိုမေးခွန်းမျိုးကို သူက ဘယ်လိုဖြေရမှာတဲ့လဲ။
ကြိုက်ပါတယ်လို့ဖြေရမှာလား၊ ဒါဆို ခနရှင်ကိုသိပ်စွဲလင်းနေ
တဲ့စွမ်းအားရဲ့ခံစားချက်က ပေါက်ထွက်သွားလိမ့်မည်။

ဒါဆို လုံးဝမကြိုက်ဘူးလို့ဖြေရမှာလား။ ဒါဆို သူ့ကိုဆို အမြဲ
သည်းသည်းလှုပ် ဂရုစိုက်တတ်သူ။ သူ့အတွက်ဆို အချိန်တွေ အမြဲတိုနေ
တတ်သူ ခနရှင်ကို သိပ်နှိပ်ရာများကျလေမလား။

ထိုသို့သောခွန်တွဲများကြောင့် စွမ်းအားရဲ့မေးခွန်းကို သူ မဖြေ
လိုက်နိုင်ပါ။

“မင်းဟာ ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲ သင်္ခေပ”

“ကြိုက်ပါတယ်လို့ဖြေရင်ရော ကောင်းလို့လား။ မကြိုက်ဘူး
လုံးဝမကြိုက်ဘူးလို့ဖြေခဲ့ရင်ရော ဒီအဖြေက ကောင်းနေလို့လား”

“မင်းက စင်ပေါ်ကလူဖြစ်နေပြီပဲ”

“ဒီလိုနေရာက ပိုဝေခွဲရခိုင်းတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တွေ့ကြ

မှသိလာမယ် စွမ်းအား”

“ငါ ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်
ကြီးကြီးနဲ့မစောင့်နိုင်တော့။ ယောက်ျားပဲ၊ ကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ် မကြိုက်
ရင်မကြိုက်ဘူး။ ဒဲ့ရှင်းပေါ့”

“မင်း အဲလို တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်လို့လည်း ခနရှင်ကိုထိ
ဒိုက်နေတာပေါ့။ မင်း အဲလိုလုပ်လေ၊ ခနရှင်နဲ့ဝေးလေဆိုတာ မသိဘူး
လား”

“ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါက ဘယ်တော့မှ နောင်တမရတဲ့အလုပ်
ကိုပဲလုပ်မယ်။ ရလဒ်ကိုလည်း ငါကျေနပ်တယ်”

“ဒါဆို မင်း ဒီကိစ္စကိုမရှင်းတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာကြောင့် အဲလောက်စိတ်အားထက်သန်နေရတာလဲ”

“မင်းက ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဟုတ်သလို ခနရှင်ကလည်း
သူငယ်ချင်းပဲ။ ပြီးတော့ မင်းက မိန်းကလေးတွေကြား ရေပန်းစားနေ
တဲ့ နိုင်ငံကျော်သရုပ်ဆောင်... ပြီးတော့ ခနရှင်က ဂုဏ်သရေရှိတဲ့
အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းမပျို”

တိကျလွန်းတဲ့ဂုဏ်ပုဒ်တွေကြောင့် စွမ်းအား ပြုံးလှိုက်မိပါသည်။
ထိုအပြုံးကို သင်္ခေပ လုံးဝသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ စွမ်းအားဟာ ဒီလို

၁၂ ❖ ဇယ်နိုင်

သတင်းကြီးနေတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှခံစားမနေဘူးဆိုတော့ပေါ့။ စွမ်းအားရဲ့ပုံက အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြီး စပ်စုနေကြတဲ့ ဒီပရိသတ်ကြီးကို အပြုံးမပျက် ရင်ဆိုင်နိုင်မယောင်ပင်။

သူ စွမ်းအားကိုယုံကြည်မိပါသည်။

ကောလာဟလတွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ စွမ်းအား လုံးဝ ဖြတ်ကျော်နိုင်မှာပဲဟဲ့။

သို့သော် နေရှင်ကိုတော့ စိတ်ပူမိပါသည်။ အပြင်ပန်းမှာတော့ မာနကြီးမယောင်၊ ဂုဏ်မောက်မယောင်၊ မာကျောမယောင်နှင့် တကယ်တမ်းကျတော့ အသည်းနှလုံးနဲ့ ခံစားလွယ်သောနေရှင်ကို ဒီကောလာဟလတွေ ခံနိုင်ရည်မရှိဟုကို စိုးရိမ်ရပါသည်။ သို့သော် ဒီကိစ္စက နေရှင်ဟုအတိအကျမဖော်ပြနေသောကြောင့်တော့ နေရှင်အဖို့စိတ်သက်သာရာရနိုင်ပါသည်။

သို့သော် စွမ်းအားနှင့်တွဲသောမိန်းကလေးမှာ နေရှင်က တစ်ဦးတည်းသောသူမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ခိုင်မာကြံ့မာမလွဲပင်။ နေရှင်ဒီနေ့ကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်လိမ့်မလဲ။

စိုးရိမ်မိသည့်စိတ်ကြောင့် သူ နေရှင်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဇေယျာသီးတိုင်လေး၊ ငိုညည်းချိန် ❖ ၁၃

ထင်သည့်အတိုင်းပင် နေရှင်က ဒီနေ့ ဆိုင်ကိုမလာပါဘူးဟု အသစ်ခန့်ထားသော မန်နေဂျာမလေးက ပြောလိုက်သည်တွင် နေရှင်ရှိနိုင်မည်ထင်ရသောကော်ဒီဆိုင်သို့ ခန့်မှန်းပြီးလာခဲ့သည်တွင် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် နေရှင်ကို ချောင်ကျကျနဲ့တစ်လုံးတွင် ငြိမ်သက်စွာတွေ့လိုက်ရ၏။

“နေ”

“သခင်”

သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းပင် သူ့ကိုသာမန်ထက်ပိုပြီးတွယ်တာသော နေရှင်က မျက်ရည်လေးစို့တက်ခဲ့ရပါသည်။

“နင်... နင်... ငါ့ကိုပစ်ထားတယ်”

ဟုဆိုပြီး ဝဲနေသောမျက်ရည်လေးက ယိုကျလာခဲ့ရပါသည်။

“သူများတွေမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး”

“စွမ်းအား... သူ”

“ငါကြားပြီးပါပြီ”

“သူ မဖြေရှင်းဘူး”

ဟု သူမက အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့်ပြောလာသည်မှာတော့ သူက အလိုလိုနေရင်း သူမပခုံးလေးကို ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်ပြီး သူမပခုံးပေါ်

သူမခေါင်းလေးကို ခိုစေလိုက်ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ထိရုစွာခံစားနေရပါသည်။ ခနရှင်ကိုမှစွဲလမ်းစွာနှစ်သက်နေခဲ့သောသူငယ်ချင်းနှင့် သူ့ကိုမှသာမန်ထက်ပိုပြီးတွယ်တာနေသော ထိုသူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတို့ကြား သူ့ဘယ်လိုဆက်ခွယ်မှုမျိုးနှင့် နေထိုင်ရတော့မှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။

ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ တစ်စွတ်ထိုးဆန်သောသူငယ်ချင်းစွမ်းအားနှင့် အမြဲပဲ စွမ်းအားရဲ့ရစ်တွယ်ခြင်းကို ခံနေရသော သူ့အပေါ်တွယ်တာတဲ့သူငယ်ချင်းမလေး ခနရှင်တို့ကြား သူ့အနေခက်လှပါသည်။

သို့သော် ခုချိန်မှာတော့ သူ ခနရှင်ကိုဖြေသိခွဲပေးဖို့ပဲရှိတော့တာမို့ သူ ဒီနေ့ ခနရှင်နားမှာ တစ်ချိန်လုံးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“မငိုပါနဲ့ဟာ၊ သူများတွေမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအကြာကြီးပစ်ထားတာလဲ”

“ဘယ်မှာပစ်ထားလို့လဲ”

“ဆယ့်တစ်ရက်နဲ့ ခြောက်နာရီလေး အဲဒါ မကြာလို့ဘာလဲ”

ဟု သူမက သူ့ကိုစုထော်ထော်လေးပြောလိုက်သည်တွင် သူ

မှာ သွားချွန်ချွန်လေးများပေါ်သည်ထိ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“တိတိကျကျကြီးပါလား”

“ပြော၊ နင် အယ်တွေသွားနေတာလဲ”

“အင်း... မန္တလေးခဏသွားတယ်”

“ဘာကိစ္စနဲ့လဲ”

“အဲဒီမှာ ဟိုဘယ်တစ်ခုထင်လုပ်ဖို့အတွက် ဖေဖေက သူ့ကိုယ်

စားလွှတ်တာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“နောက်ဆို နင် ငါ့ကိုအဲလိုအကြာကြီးပစ်မသွားရဘူးနော်”

“ငါ မိန်းမယူသွားရင်ရော”

“ဟင်”

“နင့်ဆီအမြဲလာနေရင် ငါ့မိန်းမနဲ့ပြဿနာတက်မှာပေါ့”

ဟု သူက အတည်ပေါက်ကြီးပြောလိုက်လျှင် ရုတ်တရက်ညှို့

မှောင်သွားသောသူမမျက်နှာကြောင့် သူက တည်တည်ကြီးပင်။

“စတာ... စတာ”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ သူမမျက်နှာလေးက ပြန်လည်ဝင်းပလာ

ပြန်ကာ သူ့ရင်အုံကိုဖွဖွလေးထုလာပြန်ပါသည်။

မြင်နေရသော ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် စွမ်းအားရင်ထဲ ထိခိုက်

ကြေမ္မလာခဲ့ရပါသည်။

သူသိတာပေါ့။ သူ့ဆီက ဒီလိုမျက်နှာမျိုးနှင့်ထွက်သွားကတည်းက သင်္ခေပက နေရှင်ထံ တည့်တည့်ကြီးရောက်သွားတော့မှာပဲဆိုတာ သူ့အတတ်သိနေတာပေါ့။

ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကိုမြင်ရလျှင် သူ့ရင်ထဲ ထိရှာခံစားရမည်ဆိုတာကိုလည်း သိသိကြီးနှင့် လိုက်လာမိခဲ့သည့်သူ့ခြေလှမ်းတွေကပဲ မှားသွားပြီလား။

သူ့ရှေ့မှာတော့ မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်ပြီးနေပြီးမှ နေရှင်ကိုတော့ ကျီစယ်ပြီး စနောက်နေဟန်ရှိသည့်သင်္ခေပကို သူ့စိတ်ထဲ နာကျည်းမိပါသည်။

သူ့ကိုတော့ ပြုံးပြပို့လေးပင် အားယူနေရသောနေရှင်က အခုတော့ သင်္ခေပရှေ့မှာ မငိုတတ်သည့်မျက်နှာမျိုးနှင့်။

သူ နေရှင်ကိုရုတ်ရုတ်ပေမယ့် မုန်းရပါသည်။ တကယ်တော့ သူက သင်္ခေပလို ချမ်းသာသည့်သူဌေးသားတစ်ဦးပါပဲ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးများ၏အသည်းစွဲ နိုင်ငံကျော်မော်ဒယ်လ်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်။ တကယ်တော့ သူ့နားမှာလည်း မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ပါ။ သို့သော် နေရှင်မှနေရှင်ဖြစ်နေခဲ့သော သူ့နှလုံးသားကိုလည်း သူ့မုန်းရ

ထိသည်။

နှလုံးသားဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်ကိုမနှစ်သက်သူကိုမှ လိုလားနှစ်သက်တတ်ကြတာ ဘာသဘောတဲ့လဲ။ ထိုနိယာမမျိုးကို သူ့မုန်းတီးမိပြန်ပါသည်။

သူကလည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေမို့ ယောက်ျားမာနတော့ ရှိတတ်စမြဲပါ။ နေရှင်က ဘာမို့ သူက အရှက်မရှိတွယ်ကပ်နေချီးမှာလဲဟု မာန်တင်းကာ ယောက်ျားမာနကိုလက်ကိုင်ထားပြီး ရှောင်ဖယ်မည်ပြုပြန်တော့လည်း သင်္ခေပရဲ့ညပေကျွာပြုမှုကြောင့် ထိရှာခံစားနေရပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်ကြေကွဲနေရှာသည့် နေရှင်ရဲ့မျက်စည်များကြောင့် သူ့ရဲ့မာနများက နေရှင်ရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ ဝပ်စင်းခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ။

သူက မာန်ကျသွားချိန်ရောက်မှ သင်္ခေပက ထောင့်တစ်မျိုးမျိုးက ဘွားခနဲပြန်ပေါ်လာပြီး . . .

နေရှင်က အော်တိုမစ်တစ်ပြန်ပါသွားသည်ကို အူနုကျွဲခတ်ခံစားခဲ့ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ။

သို့သော် အမှတ်မရှိတဲ့ဒီနေ့က နေရှင် သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင် နေလာရတဲ့ဘဝဆိုးကို မုန်းတီးလွန်းလို့ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် သူ့အပေါ် မကြင်

နာသည်နေ့ရှင်ကို လှုပ်အလယ်မှာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဆွဲနမ်းမိကာမှ ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်။

ဒီပြဿနာကိုအရင်းခံပြီး သင်္ခေပနဲ့ နေရှင်များ ပတ်သက်မှု တစ်ခုခုရှိကြတော့မှာလားဆိုတဲ့သံယဗျိုးကို သူ မတွေးခဲ့တော့ပါ။

သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်နေရပါစမ်း။ နေရှင်နှင့်ပတ်သက် လာလျှင် သူဟာ အမြဲ သင်္ခေပ၏နောက်မှာပဲမို့ နာကြည်းမိပေမယ့် သူ သင်္ခေပကို ခင်ပါသည်။ နေရှင်ကို ချစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့အပေါ်မကောင်းသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို မှီ ယိသည်။

ထိုသို့ကြုံတွေ့ခံစားရသည်မှာလည်း တစ်ကြိမ်တည်းမကထေ သလို ထိုသို့ခံစားမှုမျိုးကလည်း သူ့ရင်ထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါတို့ ဆွဲရသည်မှာလည်း မရေတွက်နိုင်တော့ပါချေ။

သို့သော် နေရှင်ရဲ့ညွတ်ကွင်းမှာ သူ့မာနတွေက ရုန်းမရ ဘောင် ချည်နှောင်ထားခြင်းခံနေရပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းမျိုးကို သူမုန်းပေမယ့် ကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။ နေရှင် က နုပြရင် သင်္ခေပက ဖျော်ကျဲမယ်။ သူမုန်းရပါသည်။ ထိုသို့လိုမြင်ကွင်း မျိုးကို မြင်ရတိုင်းလည်း သူ့နှလုံးသားက တဆစ်ဆစ်နာကျင်နေပြန်

သူ ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့ မောင်းနေမိပြီးမှ စိတ်ထွက်ပေါက် မရနိုင်တော့သဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကွေ့ပိုက်ကာ လမ်းဘေးချရပ်မိပြီး စိတ်ရှူးပေါက်ပေါက်နှင့်ပင် စတီယာရင်ကို တဘုန်းဘုန်းထုချပစ်ပြီး

"ဝါး... အား... ဟား..."

ရင်ထဲကဆန္ဒတွေကို စိတ်ရှိလက်ရှိကြီး ဖွင့်အန် အော်ချပစ် လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသို့အော်ချပစ်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာရသွားရသယောင် စတီယာရင်ပေါ် မှောက်အိပ်ပြီး အကြာကြီးငြိမ်သက်နေပြီးကာမှ ခေါင်း ပြန်မတ်လာပြန်ကာ ကားကိုရှော့ရှော့ရှုရှုမောင်းထွက်သွားပြန်ပါသည်။

သူ့အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် မိုးမှောင်စပြုနေပြီမို့ အိမ်တစ်ခုလုံး မီးဆိုင်များနှင့် လှပဝေဆာနေပေမယ့် ထိုအလှအပက သူ့နှလုံးသားထဲ ရောက်ရှိမလာခဲ့ပါချေ။

သူ ကားတံခါးရွက်ကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူ့ရဲ့ခွေး မလေး တယ်လီယာ အူးအူးအဲအဲနှင့် ခြေသလုံးနား တိုးတွေကိုစယ်လာ ခဲ့၍ သူက ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကလေးကို နှစ်ချက်ဆင့် ပုတ်ပေးလိုက် တော့မှ အခြီးလေးယမ်း၍ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဘွားဘွားက ထုံးစံအတိုင်း တယ်လီပေး

ရှင်းကြည့်ရင်း သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ပြန်လာပြီလား”

“နေ့တိုင်း ဘွားဘွားဒီလိုမေးနေရတာ မျှင်းပေမယ့် သားကြီးရတာ မျှင်းလာပြီ”

ဟု သူက ဘုတောပြီး ပြောပစ်လိုက်သည်တွင် ဘွားဘွားက တောင်ခတ်ထားသော လေးထောင့်မှန်နှစ်ခုကြားမှ မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ မျက်လုံးလေးဖော်ပြီး သူ့ကိုစွေစွေလေးကြည့်၍

“အပြင်မှာ ဘာဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီလဲ။ မဟုတ်မှလွဲရော၊ သင်မယ့် နေရှင်ကြောင့်လား”

သူပြန်မပြောဘဲ အာရုံထဲမှာ မရှိသော တယ်လီဗေးရှင်းကိုသာ မမြင်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

“ကောင်လေး ပြောစမ်း! ဘာကြောင့် အပြင်မှာ အဲဒီလောက် သတင်းတွေပျံ့နေရတာလဲ။ မင်းဖေဖေသာကြားရင် မင်းကို မင်းသားလို့ ခိုင်းတော့မှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲမှာ အဲဒီခြောက်လုံးတွေက တစ်မှောင့်တယ်”

“ဘာ! ဘယ်လို... ဘယ်လို အဘွားကို အဲလိုပဲပြန်ပြော

အလား။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး ဒီလိုပုံအတိုင်း လွှတ်ထားလို့တော့ ဆုံးမဖြစ်တော့ဘူး။ ငြိမ်ကျသွားအောင် မိန်းမပေးစားပစ်မှဖြစ်တော့မယ်”

“အဟွတ်... အဟွတ်... ဟွတ်”

သူ ဘွားဘွားကိုရန်ထပ်မတွေ့နိုင်သေးဘဲ တံတွေးသီး၍ ရှောင်မိ ဆိုးနေရပါသေးသည်။

“ဗျာ! မိန်းမ”

“အွန်း... မင်းကိုမိန်းမပေးစားပစ်ရမယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဘွားဘွား ဆေးမှားသောက်ထားတာလား... အေးပု... ဟေ့... အေးပု”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

ဟု ထူးသံနှင့်အတူ ပုဝနှင့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘွားဘွား ဒီနေ့ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

သူက ခပ်တည်တည်နှင့်မေးပစ်လိုက်သည်တွင်...

“ဘုန်း! ဘုန်း!”

“အား... နာတယ်ဗျ”

၂၂ ❖ ဖယ်နိုင်

ဘွားဘွားချဲ့ထုချက်ကြောင့် သူ့ကျောကုန်းမှာ နာကျင်ရပါသည်။

ဘွားဘွားက အခုချိန်ထိ လက်သံပြောင်နိုင်တုန်းပင်။

“နာအောင်ထုတာ... နာအောင်လုပ်တာ... ဟုတ်ပြီလား။

ဘယ်နှယ့်... ကိုယ့်ဘွားအေကို အဓွေးပြောလိုပြော”

“ဘယ်မှာပြောလို့လဲ။ ဆေးသောက်ပြီးပြီလားလို့ပဲပြောတာ။

ဘွားဘွားဘာသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဓွေးလို့သတ်မှတ်သွားတာ”

“ပြောပြန်ပြီလား”

“ဘယ်မှာပြောလို့လဲ”

“မဖြစ်ဘူး။ အဲလိုကလေးဆန်တာတွေရော အဲဒီလိုရှုပ်တာတွေ

ပါ ရပ်သွားအောင် မိန်းမပေးစားပစ်မှပဲ”

“နေရှင်ထက် ချောမှနော်”

“အမယ်လေး... မင်းချဲ့နေရှင်က ဘယ်လောက်လှနေလို့လဲ။

မင်းတို့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေခဲ့လို့သာ ငါဖြင့် နည်းနည်းမှကြည့်မရပေါင်။

ဘယ်နှယ့်တော်၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာလိုလိုညာလိုလိုနဲ့

မျက်နှာက ကြည်စင်မှုမရှိ၊ ရှစ်ခေါက်ချိုး၊ ဝတ်ပုံစားပုံက ဟော့တီး

ဟော့တော့နဲ့ နည်းနည်းမှကိုသဘောမကျဘူး”

“ဘွားဘွားနော်”

“မင်းတို့က သူငယ်ချင်းအဆင့်မှာပဲမို့ ငါက ငြိမ်ပြီးကြည့်နေ

တာ။ နေရှင်ကို ငါနည်းနည်းမှသဘောမကျဘူးနော်။ အလှအပကလွဲ

ပြီး အိမ်ထောင်မှုလည်း ထိန်းသိမ်းတတ်ပုံမပေါ်နဲ့”

နေရှင်ကို သူ နာကျင်ရပေမယ့် ဘွားဘွားက နေရှင်ကို အဲဒီ

လိုပုတ်ခတ်ပြီးပြောပြန်တော့လည်း သူက မကြိုက်ပြန်ပါ။

“အိမ်ထောင်မှုမထိန်းတတ်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ အိမ်အကူ

တွေ ဒီခေတ်မှာပေါလွန်းလို့၊ နေရှင်က တော်ပြီးသား။ သူ့အလုပ်နဲ့သူ

ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့”

“အဲဒီဟာမလေးကိုထိရင် အဘွားလုပ်သူကိုတောင် ကက်

ကက်လန်ပြန်ရန်တွေ့နေပါလား။ ဟင်း... မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုမိန်းကလေး

မျိုးနဲ့ ငါတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမျိုးဆက် လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ သီဟနိုင်နဲ့

ခြန်ခြန်တိုင်ပင်မှကိုဖြစ်မယ်”

“ဘွားဘွားနော်၊ ဖေဖေနဲ့ပေါင်းပြီး ပေါက်ကရမလုပ်နဲ့။ သား

အသက်က အခုမှ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲရှိသေးတာ”

“ဒါ အရွယ်ကောင်းပေါ့။ ဒါ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အသင့်တော်ဆုံး

အချိန်ပဲ”

“ဘွားဘွား”

၂၄ ❖ မယ်နိုင်

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီခေါင်းက ခုမှပဲအကြံကောင်းထွက်လာခဲ့တော့
တယ်။ မင်းကိုအမြန်ဆုံး မိန်းမပေးစားပစ်ရမယ်”

“မယူဘူး”

“ရမလား၊ တို့လူကြီးတွေစီမံတာတော့ မင်းက နာခံရမှာပဲ။
မင်းစီမံတာကိုပဲ တို့တစ်တွေ နာခံရဖန်များခဲ့ပြီ။ မင်းသားလုပ်မယ်ဆို
လည်း မပြောမဆိုနဲ့တစ်ခွက်ထိုး၊ ဒီကိစ္စတော့ မရဘူး ငါ့မြေ၊ လုံးဝမရ
ဘူး”

“လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်... ထွက်ပြေးနေလိုက်မှာ”

“အားပြိုင်ကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဘွားဘွားရဲ့စိန်ခေါ်သံကို သူကလည်း စိန်ခေါ်သလိုပင် မိန့်
မိန့်ကြီး သရော်ပြီးနှင့် တုံ့ပြန်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂)

“ဟယ်! ပါပြန်ပြီ ဒီသတင်းတွေ”

ဟု အေးမာကပြောလျှင် တစ်ချိန်လုံး ပေါင်းမြက်များကိုသာ
စဉ်းလင်းနေသော စင်းလုံးချောက ခေါင်းမတ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“တော့မင်းသားလေး ‘မီးရောင်ကြီးရဲ့နောက်ကွယ်က အကြင်
နာများ’တဲ့။ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့လဲမသိဘူး”

ဟုပြောကာ ဂျာနယ်ကိုသာ ပြန်ဖတ်နေသဖြင့် သူမက လုပ်ငန်း
မင်လုပ်နေလိုက်ပါသည်။

အေးမာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဂျာနယ်တစ်စောင်သာ တွေ့လို့ကတော့ ဘာကိုမှကုန်မစိုက်တော့ဘဲ သဲသဲမဲမဲဖတ်တော့မည်သာ။

သူမမှာသာ အလုပ်မပြီးမှာစိုး၍ အာရုံစိုက်ကာ လုပ်နေခဲ့ရပါသည်။

အလုပ်မပြီးရင် ဆရာလေးတရားချတာ ခံရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ဆရာလေးက တစ်ခါတစ်ရံ တရားချလိုက်ရင် ဆုံးနိုင်တော့သည်ဟူ၍ မရှိ။ ဒါတောင် ကျောင်းထိုင်ဒေါ်ဘုရား မရှိလို့ ခံသာသေး။ မဘုရားက သိပ်ပြီးအပြစ်မပေးပါ။ တရားသဘောဖြင့်သာ နူးညံ့စွာဆုံးမလေ့ရှိ၏။ ဒေါ်ဘုရားက စည်းကမ်းလည်းကြီးသလို အပြစ်လည်း ပေးတတ်ပါ၏။ ဒါကြောင့် ကျောင်းနေစာသင်သားဆရာလေးတွေအားလုံးက ဒေါ်ဘုရားကိုဆို ကြောက်ချစ်ရုံသေကြရပါသည်။

သူမနှင့်အေးမာကတော့ မိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်တွေ့ဖို့ ဒီ သီလရှင်ကျောင်းမှာ ကြိုးပြင်းလာခဲ့ပြီး အခုချိန်ထိ ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ဆောင်ပေးရင်း ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဆင့်ပင်။

သူမကလည်း သီလရှင်ဝတ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားသလို အေးမာကလည်း ဂျာနယ်ဖတ်ဖို့ ရေသာခိုဖို့ကလွဲရင် ဘာမှစိတ်မဝင်စား။ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ဆို ဝေးရောပေါ့။

သူမကတော့ နေ့ရက်တွေကို ကျောင်းသန့်ရှင်းရေး၊ သီလရှင်အတွက် နံနက်စာ ဆွမ်းချက်ရေး၊ ပြီးလျှင် ဝတ္ထုစာအုပ်များကိုတိတ်ဆိတ်ဖတ်ရေး၊ ကြုံလျှင်ကြုံသလိုလေး တီဗွီခိုးကြည့်ရေးပင် တစ်နေ့တစ်နေ့အလုပ်ရှုပ်နေရတာနှင့် အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်လွန်လာခဲ့တာပါ။

သူမဟာ မန္တလေးမြို့သူဖြစ်တယ်။ မိဘတွေပေးသွားခဲ့တဲ့ အာမည်က 'စင်းလုံးချော'ဆိုတာကလွဲရင် မိဘတွေကိုပင် အရှင်လတ်ဆတ် မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။

သူမမွေးတဲ့နေ့မှာပဲ သူမကိုမမွေးနိုင်လို့ မိခင်က ဆုံးပါးခဲ့ရကြောင်းနှင့် ဒီစိတ်နဲ့ မိခင်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ဖခင်ကလည်း မကြာခင်မှာပင် နိုင်နောက်လိုက်သွားခဲ့ကြောင်းကို ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို အဘွားဖြစ်သူပြောပြသမျှကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်အဖြစ် စိတ်ထဲစွဲနေခဲ့ရပါသည်။ သူမဟာ ဘွားဘွားဒေါ်မိမိချစ်လက်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး သူမအသက် ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ ဘွားဘွားဆုံးသွားတော့ သူမက ဘွားဘွားရဲ့ငယ်သူငယ်အဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဘုရားရဲ့ကျောင်းသို့ မိဘမဲ့အဖြစ် စတင်ရောက်ရှိလာတာပဲ။ အခု အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သည်ထိပင်။

သူမက သေစာရှင်စာ ရှိုးရှိုးသာမန်ဘွဲ့တစ်ခုရထားခြင်းမှလွဲ

၍ အခြားအတတ်ပညာများကိုမူ ဘာမှဆည်းပူးလိုစိတ်မရှိပါ။

အနာဂတ်မရှိတဲ့ သူမရဲ့ထိုဘဝထဲမှာ အေးမာနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ရပါ၏။

မိဘတွေနှင့် ဘွားဘွားရဲ့ခွဲခွာခြင်းကြောင့် ခံစားခဲ့ရတဲ့ခံစားချက်ကြီးကြောင့်ထင်ပါသည်။ သူမ လောကကြီးထဲပြန်မဝင်ချင်ပါ။ ထပ်ပြီးခံစားရဦးမှာကို ကြောက်ရွံ့နေမိပါသည်။ သူမကို ထပ်ပြီးခွဲခွာသွားကြမှာကို စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

အခုတော့ သူမဘဝက အေးချမ်းမှုအတိနှင့်ပါ။ ဆရာလေးတို့အရိပ်က ဒေါသ၊မောဟ၊ မာန်မာနကင်းရှင်းပြီး အေးချမ်းလှပါသည်။

ထိုအရိပ်မျိုးကို သူမ နှစ်သက်ရ၏။ သို့သော် တီဗွီကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်မကြည့်ရခြင်းနှင့် ဝတ္ထုကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်မဖတ်ရခြင်းကိုတော့ စိတ်ညစ်ရပါသည်။

ဒေါ်ဘုရားများ သိသွားမလား။ မဘုရားများ မြင်သွားမလားဟု ရင်တမမနှင့်ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူမလည်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိခဲ့ပါသည်။ ဦးဒီယိုထဲမှာတွေ့လို သူမကို ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် သူဌေးအိမ်က ခေါ်လာရင် ကောင်းမှာပဲဟု။

အဲဒီမှာ မင်းသားချောချောလေးနဲ့တွေ့၊ ချစ်ကြိုက်ကြ၊ ပြီးရင် မင်းသားချောချောလေးနားမှာပဲ တစ်သက်လုံး 'ဟီး' ဟု မနို့တရို့လေးဝင် အပျိုစင်လေးပီပီ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော် လက်တွေ့မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးမို့ သူမက စိတ်ကူးထဲမှာပဲသာ သာယာပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်မှာ လောကမှာရှိတဲ့မင်းသားတွေက သူမချစ်သူ မဖြစ်ဖူးသူပင် မရှိတော့လောက်အောင်ပင်။

အားလုံးထဲမှာ သိပ်ချောသောမင်းသား 'စွမ်းအား'က အဆိုးဆုံးဝင်၊

ထိုမင်းသားကို သူမ မြင်မြင်ချင်းထဲကပင် စွဲလမ်းရပါ၏။ သူမရင်ထဲမှာ မြန်မာမင်းသားတွေထဲက အချောဆုံးမင်းသားပဲဟုပင် သတ်မှတ်ထားမိပါ၏။

မင်းသားစွမ်းအားက ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသူ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အချိုးအဆစ်ကျသူ၊ အရပ်ရှည်သူ၊ ဝတ်ပုံစားပုံက စမတ်ကျသေသပ်သူ၊ လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ခန့်ညားသူမို့ သူမ၏အသည်းစွဲဖြစ်ရပါသည်။

စွမ်းအားရဲ့ကြော်ငြာလာပြီတဲ့ဆို မရိုးနိုင်အောင် ခြင်းကြည့်ရတာက သူမရဲ့လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလိုပင်။

ဒီလိုပဲ သူမရဲ့ဘဝကို ဘာကြီးမှန်းမသိ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကျော်

ဖြတ်နေရင်း တစ်နေ့မှာတော့. . .

အခန်း (၃)

ထိုနေ့က သူမက အေးမာနှင့်အတူ ကျောင်းဝင်းထဲက သစ်
ရွက်ခြောက်တွေကို လှဲကျင်းနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သိပ်ကောင်းတဲ့အဖြူ
ရောင်ကားကြီးတစ်စင်းက ကျောင်းတော်ဝင်းထဲသို့မောင်းဝင်လာပြီး သူမ
တို့နားလေးမှာ ထိုးဆိုက်လိုက်ပါသည်။

အေးမာရော သူမပါ ထိုကားကြီးကို စိတ်ဝင်တစားကြိုးငေး
ကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။

သူမတို့ကျောင်းကို မကြာခဏ ကားများနှင့် ဒေါ်ဘုရား၏
အသိုက်များက လာတတ်ကြပေမယ့် ထိုကားမျိုးနှင့်တူမဟုတ်။ မြင်

နေကုန်တာဟုတ်၍ ထိုညည်သည်ကို ပို၍စိတ်ဝင်စားမိပြီး ငေးကြည့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မကြာခင်မှာ ထိုကားပေါ်မှ စိန်များနှင့်ပြောင်လက်တောထိ နေသော ခန့်ညားလှပသော အသွားအရွယ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“အသက်က ကြီးပြီထင်တယ်၊ အခုထိချောနိုင်တုန်းနော်၊ ငယ်က ဘယ်လောက်များ လှခဲ့မယ်မသိဘူး”

ဟု အေးမာက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် သူမနား၊ နားကပ်ခဲ့လာပါ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ကျောင်းဝင်းတစ်ဝိုက် မျက်လုံးတစ်တည်းနှင့်အကဲခတ်ကာ...

“သမီးတို့က”

“ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်နေတာပါ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရှင့်”

ကြည်စင်သောမျက်လုံးပိုင်းပိုင်းလေးများနှင့် ယဉ်ကျေးစွာမေးလာသော ထိုမိန်းကလေးကို ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် မြင်မြင်ချင်းနှစ်သက်သွားရပါသည်။

ထိုမျက်လုံးပိုင်းလေးများက သာယာလှပသောအနာဂတ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်နေသယောင်ပင်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးများကို ပိုင်ဆိုင်

ခဲ့ ထိုမိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်၊ ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်နှင့် ပြုံးစရာကြောင်တောင်လေး၊ ထိုမိန်းကလေးနားရင်နေတဲ့မိန်းကလေးကိုကြည့်လိုက်နှင့် တစ်ခုခုကိုတွေးနေမိပါသည်။

“သမီးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“သမီးက စင်းလုံးချောပါ။ သူက အေးမာတဲ့”

“စင်းလုံးချော”

“ဟုတ်”

“နာမည်လေးက လူလေးနဲ့လိုက်ပါတီ။ သမီးရဲ့အနာဂတ်က ဘယ်လိုလှပဦးတော့မယ်”

“ရှင်၊ ”

“ဒေါ်ပုညဝတီရှိလား”

“ဟုတ်... ဒေါ်ဘုရား ခုချိန်ဆို နားနေဆောင်မှာရှိပါတယ်”

“နားနေဆောင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးပါမယ်ရှင့်”

ဟုဆိုကာ အေးမာထံ တံမြက်စည်းကို ထိုးပေးပြီး ထိုအမျိုး

သမီးကြီးကို ဒေါ်ဘုရားရှိရာ နားနေဆောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

နားနေဆောင်သို့ရောက်တော့ ဒေါ်ဘုရားက မဘုရားနှင့်အတူ

ရှိနေကြပါ၏။

“ဒေါ်ဘုရား၊ ဧည့်သည်ရှင်”

ဟုဆိုပြီးမှသာ...

“အထဲဝင်ပါရှင်”

ဟုလည်း ဧည့်ဝတ်ပြုပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုဧည့်သည် ဘာကိစ္စကြောင့် လာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာမျိုးကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ၊ ဝင်သွားသောထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေမြင်သေး၏။

“ဒေါ်ပုညဝတီ”

ထိုအသံကိုရင်းနှီးနေမိ၍ မဘုရားနှင့်စကားပြောနေသော ဒေါ်ဘုရားမှာ အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်မိရာ မှင်တက်သွားရပါသည်။

“ဟင်!”

“မှတ်မိနေသေးတာပဲ”

“မင်း၊ မြင့်မြင့်ကြည်မဟုတ်လား”

“အသက်တွေက ကြီးကုန်ကြပြီနော်။ ခုဆို တို့တစ်တွေ ကွဲသွားခဲ့တာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဒီနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင်းက ကိစ္စရပ်တွေကို

ဧည့်သည်... ခြေရာကောက်လာခဲ့ရတယ်”

“ဪ၊ ဒါယိကာမကြီးက မန္တလေးရောက်လာခဲ့ပြီကိုး”

“ပြောင်းလဲကုန်ပါပြီ။ အရင်က နေခဲ့တဲ့တိုက်အိုလေးနေရာမှာ ဟိုတယ်ကြီးက အစားထိုးသွားပြီလေ။ ကံကောင်းချင်တော့ မျှော်လင့်ချက်လေးရေးရေးနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များစွာကအကြောင်းကို သွားစုံစမ်းမိတဲ့နေရာက မပြောင်းသေးတဲ့ မြတ်ကြီးရဲ့အိမ်ဖြစ်နေခဲ့လို့ပေါ့။ အသက်ကြီးပေမယ့် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသေးလို့ ခုလိုပြန်ဆိုကြရတာပေါ့”

“ဪ၊ မြတ်ကြီးလည်း အသက်ရှင်လျက်ပဲကိုး”

“ပုညဝတီဘွဲ့ကိုခံယူသွားတာ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီဆိုလို့ အံ့ဩသွားတာ။ ဘယ်သူထင်လိမ့်မလဲ... အသည်းကွဲဝေဒနာကြီးနဲ့ အပျိုကြီးမကို ခုလိုပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ဘယ်သူထင်လိမ့်မလဲ။ ကောင်းပါတယ် အေးချမ်းတာပေါ့”

“အခု ဒါယိကာမကြီးက ရန်ကုန်မှာပဲလား”

“ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်၊ နီးလျက်နဲ့ဝေးနေကြတာပေါ့”

“ဒကာကြီးရဲ့အိမ်သူရော”

“ဆုံးသွားတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ”

“အင်း၊ လောကုကြီးမှာ ပျောက်သွားတဲ့သူတွေနဲ့ ပေါ်လာတဲ့

လူတွေနဲ့ သံသရာကြီးက လည်ပတ်နေတာပဲကိုး။”

“မိမိချစ်၊ ဆုံးသွားတာကို တကယ်မသိလိုက်ဘူး။”

“အဆက်အသွယ်ကလည်း ပြတ်တောက်သွားကြတာကိုး။”

“မိမိချစ်ရဲ့သား ဇာတိမှာ သမီးတစ်ယောက် ကျန်နေခဲ့တာ

ဆို”

“ဟုတ်တယ်. . . စင်းလုံးချောပါ”

“သူက မိမိချစ် ငယ်ငယ်တုန်းက ရုပ်အတိုင်းပါပဲ”

စင်းလုံးချောဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါဆိုတာ ပြောပြစရာမလို
လောက်အောင်ကို ငယ်ဘဝကို မှတ်မိပါသေးသော သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့
သူ မြင့်မြင့်ကြည်ကို ကြည့်နေမိပါသည်။

“သီဟနီရော၊ အိမ်ထောင်တွေဘာတွေရှိပြီလား”

“အင်း၊ မြေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ဆရာဝန်မနဲ့ အိမ်
ထောင်ကျတယ်လေး။ အခုဆို ခွဲစိတ်ပါရုဂ္ဂိုဏ်းဥပမာခင်တဲ့။ သားကတော့
ကုမ္ပဏီမှာပဲ ဆက်လက်တာဝန်ယူနေသေးတယ်။ မြေးကတော့ ကျောင်း
တွေပြီး ဒီပလိုမာတွေအများကြီးယူထားပြီးကာမှ မော်ဒယ်လ်သရုပ်ဆောင်
လုပ်နေတယ်လေး။ ဇွမ်းအားတဲ့”

“ဇွမ်းအား?”

“အင်း၊ ကြော်ငြာတွေမှာ တော်တော်အလုပ်ဖြစ်တယ်”

“ဪ၊ ဒီအရွယ်တွေတောင်ရှိကုန်မှကိုး. . . ရှိမှာပေါ့လေ

ဆရာလေးတို့မျက်စိအောက်မှာပဲ ကြီးလာခဲ့တဲ့ စင်းလုံးချောလေးတောင်
အရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ”

“စင်းလုံးချောက အတန်းပညာဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ဝိဇ္ဇာဘွဲ့နဲ့ ကျောင်းပြီးတယ်”

“အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

“အင်း၊ ကျောင်းမှာကြီးလာတဲ့လူမှန်သမျှ အတောင်စုံတော့
ထည်း ကျောင်းမှာမနေချင်ကြလို့ ပြေးကြပြီ။ အေးမာနဲ့ စင်းလုံးချော
က လွဲရင်ပေါ့။ သူတို့က အပြင်လောကကို စိတ်မဝင်စားကြပါဘူး”

“သူတို့ သီလရှင်များ ဝတ်ကြမလို့လား”

“အင်း၊ အဲဒီလိုလည်း ဆန္ဒရှိမှပေါ့ကြပါဘူး။ ဆရာလေးအတွက်
တော့ သူတို့ဘယ်လိုနေနေ အဆင်ပြေပါတယ်။ သာယာခွင်မြူးနေကြ
တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာလေး ပျော်နေပြီ”

“စင်းလုံးချောကို ကျွန်မခေါ်သွားချင်ပါတယ် ဆရာလေး”

“ဟင်!”

“ဒီလိုပါ။ မိမိချစ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမြေးလေးကို စောင့်

၃၈ ❦ မယ်နိုင်

ရှောက်ချင်လို့ပါ”

“စဉ်းစားပေါ့ကွယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုတာဝန်ယူဖို့က
မလွယ်ဘူးကွယ်။ သေချာစဉ်းစားစေချင်သေးတယ်”

“စဉ်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ မျိုးရိုးအဆင့်က ဘာမှပြောစရာမရှိလောက်
အောင်ကိုကောင်းတဲ့ မိမိချစ်ရဲ့ပြေး ရှိနေတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ သဘောကျနေ
ပြီးသားပါ။ အခုလို ပြေးမလေးကိုပြင်လိုက်ရတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာက
မပြည့်စုံခဲ့တဲ့ဆန္ဒကို ပြည့်ဆည်းနိုင်တော့မလားလို့ပါ”

“ဟင်! ”

“မိမိချစ် မရှိတော့ပေမယ့် သူ ကြည်ဖြူမှာပါ။ ကျွန်မ မြင့်မြင့်
ကြည်၊ စင်းလုံးချောလေးကို အမြန်ဆုံး ပြေးရွေးမတော်ပစ်ပါတော့မယ်”

“ဟင်! ”

“သားသမီးတွေရလာရင် ဆွေမျိုးတော်ကြရအောင်ဆိုတော့
လည်း သားချည်း မွေးကြတယ်။ အခုတော့ ပြေးတွေကျ အဆင်ပြေနေ
ပြန်တော့လည်း မိမိချစ်က မရှိတော့။ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းဘာဖြစ်လို့
ဒီလိုနဲ့ရက်ထိ မစောင့်နိုင်တာလဲ”

ဟုဆိုကာ မျက်ရည်လေးဝဲကာ ဆိုလာပြန်တော့ ဒေါ်ပုညထံ
ကပါ တစ်ချိန်က သူငယ်ချင်းမိမိချစ်ကို သတိရသွားပြီး မျက်ရည်လေး

ဇယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❦ ၃၉

စီချင်ချင်ဖြစ်လာရပါသည်။

“ဆရာလေး၊ ကျွန်မကို ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ။ ဆရာလေး ခွင့်ပြု
တယ်မဟုတ်လား”

“ဆရာလေးကတော့ ခွင့်ပြုပါတယ်... ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်တို့
မိသားစုအကြောင်းကိုလည်း သိပြီးသားမို့ ဘာမှကန့်ကွက်စရာ စိုးစဉ်း
မရှိပါဘူး။ စင်းလုံးချောလေး ကောင်းစားရေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်
က အရွယ်ရောက်နေပြီမို့ ဆန္ဒကိုမေးကြည့်ပါဦးလား”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ထိုအပြုံးက မာန်တစ်မျိုးနှင့် ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် ကြည်
ကောင်းနေတုန်းပါပဲ။

အခန်း (၄)

“စင်းလုံးချော၊ နင် ငါ့ကိုမေ့မသွားနဲ့နော်”

“ငါက အရှုံးလား”

“မင်္ဂလာဆောင်ရင်လည်း ဖိတ်လိုက်ဦးသိလား၊ ငါလာခဲ့မယ်”

“တကယ်လား”

“ဒေါ်ဘုရား မလွှတ်ရင်လည်း ငါတော့ ခိုးလာမယ်”

ဟု အေးမာကပြောလျှင် သူမရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

ခဲ့သည်။

“မင်းဘဝကောင်းစားသွားမယ်ဆို ငါလည်းချောပါတယ်”

“ငါ့အိမ်လူကြီးကို ဟာ... ဘယ်လိုကြီးလဲမသိတော့ပါဘူး”

“ဘွားဘွားက သဘောကောင်းပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ နင့်ကိုလည်း သိပ်ချစ်ပုံရတယ်။ နင် ကောင်းအောင်နေရမယ်နော်”

“အင်းပါဟာ၊ ငါအဆင်ပြေအောင်နေပါမယ်”

“ဒါ နင့်အိပ်မက်ပဲ။ နင် အဆင်ပြေအောင်နေရမှာပေါ့။ ဘွားဘွားမြေးက လူချောလေးဖြစ်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးမယ်။ လူချောလေးဖြစ်မှ နင့်အိပ်မက်အစစ်ဖြစ်မှာ”

“ရုပ်ဆိုးဆိုး သွားခေါခေါကြီးဆိုရင်တော့ ငါပြန်ပြေးခဲ့မှာပဲ။ သူ့ဘာသာချစ်သာလို့မက ဘယ်လိုနေနေ၊ တစ်ရေးနိုးထကြည့်ရင်လန့်သေရမယ်ဆိုရင် ငါပြန်လာခဲ့မှာနော်”

“အဲ၊ ဘွားဘွားက ဒီလောက်ကောင်းတာ၊ အားနာစရာကြီး”

“အားနာပါနာကြီးနဲ့ ငါ တစ်သက်လုံး ငရဲခံရဦးမှာလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ဘဝက မိသားစုရှိသွားမှာလေ။ နင်လည်း ခံရမှာပေါ့”

“အွန်း... ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“နင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“အများကြီးပေါ့ဟာ။ ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးဆိုလည်း ငါက လက်မ

ချင်း ရုပ်ချောချောလေးဖြစ်နေပြန်ရင်လည်း သူက ငါ့လို နတ္ထိကို လက်ခံချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟွန်း... နင်ပြောမှ ရင်မောလိုက်တာ။ နင့်ကိုတောင် စိတ်ဗုဒ္ဓားပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ ငါအကောင်းဆုံးလုပ်ပါမယ်။ ငါ့ကိုချစ်ခင်ပေးတဲ့ ဘွားဘွားရဲ့သူငယ်ချင်း ဘွားဘွားမြင့်မြင့်ကြည်ကိုလည်း ငါကောင်းပါမယ်။ ငါ့အဘွားရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ပါမယ်။ ငါ့ကိုလည်း ငရုတစိုက်လာခေါ်ပေးတဲ့အတွက် ငါက ကျေးဇူးတင်နေတယ်။ ငါ ဘွားဘွားကိုကျေးဇူးဆပ်ရမယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဘွားဘွားကို ပျော်အောင်ထားမယ်”

“နင်အဲလိုကျေးဇူးသိတတ်ရင် ကောင်းကျိုးခံစားရမှာပါဟာ”

“ငါသွားတော့မယ်နော် အေးမာ”

“တစ်ခေါက်တစ်ခါ အလည်လာဦးနော် စင်းလုံးချော”

“ငါ့ကိုသတိရနေနော်”

“နင်လည်း ငါ့ကိုသတိရနော်”

“အွန်း...”

ဟုဆိုကာ လက်ကလေးကာပြပြီး အထုပ်လေးဆွဲကာ ထွက်

သွားသော စင်းလုံးချောက ကားအကောင်းစားကြီးထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။
အေးမာမှာတော့ မျက်ရည်လေးစိုကာ လက်ရမ်းပြရင်း ကုန်း
မြင့်လေးထက်မှာ အထီးကျန်စွာပင် သစ်ပင်အချို့နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ
သည်။

ထိုအတူ စင်းလုံးချောမှာလည်း ကျန်ရစ်ထားခဲ့သည့် မိမိ၏
ကျေးဇူးရှင် ကျောင်းတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဆိုးအတူကောင်းဖက်
နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသော ချစ်သူငယ်ချင်း အေးမာ
ကိုလည်းကောင်း၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေရသော စာသင်သားဆရာလေး
များကိုလည်းကောင်း၊ ကျောခိုင်းကာ ထားပစ်ခဲ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်
ကြေကွဲနေရပါသည်။

ထိုအရာတွေကို သူမ မခွဲခွာချင်ပါ။ ခွဲခွာသွားလိုစိတ်လည်း
မရှိပါ။

လူဆိုတာ တော်ရာမှာနေရမည်။ ပျော်ရမှာမနေရဆိုတဲ့ ဆရာ
လေး၏ဆုံးမစကားများအရ သူမက သူမဘဝအတွက် သူမသံယောဇဉ်
ရှိသူများကို ထားပစ်ခဲ့ရပါဦးမည်။

သူမကို သံယောဇဉ်ရှိစွာ ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေခဲ့သည့်ဘွားဘွား
ကိုလည်း သူမက တစ်ဖန်ပြန်လည်ပြီး ကောင်းပေးရပါဦးမည်။

ကျေးဇူးရှိသူကို ကျေးဇူးပြုခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါးဟု မဘုရား
၏ဆုံးမစကားများကို သူမ နှလုံးသွင်းမှတ်ထားမိပါ၏။

မျက်ရည်လေးစက်လက်နှင့် ဂူလေးပါလာခဲ့သောမိန်းကလေး
၏ ခေါ်မြင်မြင်ကြည်က ကြင်နာစွာပင် သူမ၏လက်ကလေးများကိုဆုပ်
ကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးမှုက သူမအတွက် အင်အားသစ်ဖြစ်ပေါ်စေတာမို့
ဘွားဘွားကို ပို၍ကျေးဇူးတင်သွားမိပါသည်။

ကြင်နာစွာကြည့်တတ်တဲ့ ထိုမျက်ဝန်းများကိုလည်းကောင်း၊
သူမကို တရေးတယူ ဂရုတစိုက်ရှာဖွေပေးခဲ့တဲ့မေတ္တာကိုလည်းကောင်း၊
အောင်လင့်ဘဲရရှိခဲ့သည့်အတွက် ဘွားဘွားကိုကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ဘွားဘွားဒေါ်မိမိချစ်ရဲ့ အရမ်းချစ်တဲ့သူငယ်ချင်းမို့ သူမရင်
ထဲ အလိုလိုနေရင်းပင် ကိုယ့်အဘွားရင်းတစ်ယောက်ပမာ ခံစားမိပါ
သည်။

တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် နေလာခဲ့ရသောသူမဘဝတွင် မြန်း
ဆို မိသားစုကြီး ကောက်ရလိုက်သလို ခံစားမိပါ၏။

“မြေးမလေး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ဘွားဘွားအကြောင်းပါ”

“ဘွားဘွားအကြောင်း?”

“ဘွားဘွားက ငယ်တုန်းက သိပ်ကိုလှမှာပဲနော်”

“အခုရော”

“အခုတောင် သိပ်လှနေသေးလို့ပေါ့”

“ရှက်ကလေးသာ မိမိချစ်ခဲ့တူပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ လုံးဝ

ကွဲလွဲသွားပြီ”

“ရှင်!”

“မိမိချစ်က ဘွားဘွားကိုလှတယ်လို့ပြောရမှာ သေမလောက်

ကြောက်တာကွလဲ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ပြုံးမိလိုက်ပါ၏။

“နှစ်တွေသာ ကြာသွားခဲ့ပေမယ့် မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ”

ဘွားဘွားရဲ့မျက်နှာတွင် ရုတ်တရက်ကြီး ဆွေးရိပ်သန်းသွား

ခဲ့၍ သူမအာရုံစိုက်လိုက်မိပါသည်။

“မိမိချစ်ရယ်၊ မြင့်မြင့်ကြည်ရယ်၊ မိမိသောင်းရယ်ဆိုတာ တစ်

ချိန်ကတော့ နာမည်ကြီး အလှဘုရင်မလေးတွေပေါ့။ သိပ်လှတဲ့ မိန်း

ကလေးဆုံးယောက်က သိပ်ခင်ကြသလို တည့်လည်းမတည့်ကြဘူး။ ဘွား

ကို တိုယ်က လှတယ်မပြောချင်သလို ကိုယ့်ကို သူက လှတယ်လို့လည်း

သိပ်အပြောခံချင်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့... ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမှ လှတယ်

ပြောကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကိုချစ်ခင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဘယ်လောက်ထိခင်

ခဲ့ကြပါသလဲဆိုရင် အိမ်ထောင်ကျသွားလို့ သားသမီးတွေရလာရင်

ချင်းချင်းပေးစားပြီး ဆွေမျိုးတော်ကြီး ကတိပြုကြသည်ထိ ခင်ခဲ့

ကြတာပါ။ အွန်း... ဖြစ်ချင်တော့ မိန်းမလှလေး မိမိသောင်းက ချစ်သူ

ဖြစ်ပယ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတယ်။ ကျော့ကျော့ကလေး မက်လာပွဲလုပ်သွား

ခဲ့ သူချစ်သူကို စိတ်နာခဲ့တယ်။ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ

ဆုံတော့တဲ့ဝေဒနာက စိတ်မှာစွဲကပ်ပြီး အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မို့ ဆုံး

မိသွားခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့တဲ့ မြင့်မြင့်ကြည်နဲ့

မိချစ်ကျပြန်တော့လည်း ကံဆိုးချင်တော့ သားချည်းမွေးကြပြန်ရော။

စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေးအလှည့်တော့ ဆုံကြမယ်လို့

အတိပြုကြပြန်ရော။ အဲ... အဆင်ပြေချိန်ရောက်တော့မှ သူငယ်ချင်း

မိချစ်က ဘဝတစ်ပါးမှာ။ ဘယ်တော့များမှ ဆန္ဒက ပြည့်ဝမှာလဲ။

ဘွားဘွားသူငယ်ချင်းခေါ် ဆန္ဒတွေမပြည့်မဝနဲ့ မျက်စိမှိတ်နိုင်ပါ့မလား”

ဘွားဘွားမှာ တကယ်ခံစားနေရန်နှင့် ကြေကြေကွဲကွဲလေး

ပြောလာပြန်တော့ သူမရင်ထဲ နှင့်သွားရပါသည်။

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ဘွားဘွားကို သတိရမိသွားလို့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ မြေးမလေး။ မပြီးမြောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ ဘွားဘွားတို့

ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမှာလား”

“ရှင်!”

“မိမိချစ်ရယ်... မင်းဆန္ဒတွေမပြည့်တော့ဘူး”

“မငိုပါနဲ့ ဘွားဘွားရယ်”

“မငိုလို့ရမလား။ နှစ်တွေအများကြီးဆွဲခဲ့တဲ့စိမ့်ကိန်းက အတော့... ”

“လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“ဟင်!”

သူမက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ခိုင်မာစွာပြောချပစ်လိုက်တော့ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်ပင် အံ့သြသွားရပါသည်။
တကယ်တော့ မိမိချစ်ရဲ့မြေးက မိမိချစ်လိုပင် ခေါင်းမာနဲ့မပြောရခက်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားခဲ့မိတာလေ။

“ဘွားဘွားရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒ၊ ပြီးတော့ ဘွားဘွားလေးရဲ့ကလေး ရှည်ကြာခိုင်မာခြင်းကို သမီးဂုဏ်ပြုပါတယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလက်ထပ်ပါ့မယ်”

ဟု သူမက ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးကိုပြောပစ်တော့ ဘွားဘွားက ကျေနပ်ပီတိများစွာနှင့် မျက်ရည်ဥလေးများပင် ဝဲတက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာလည်း သူမကြောင့် ပျော်ရွှင်သွားတဲ့ဘွားဘွား

ကြောင့် ကြည်နူးမိပါသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကြောင့်ပျော်ရွှင်စေဖို့ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲ

ဆွတယ်မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ သူမပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်က သိပ်ကိုအသက်ကြီးနေတဲ့

အဘွားလေ။ သူမ ပိုပျော်ရွှင်ရတာပေါ့။

သို့သော် သူမ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ထိုသို့ကတိစကားကြောင့်

ကြောခင်မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်းမသိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှာ သူမဘဝကို ပုံပေးရတော့မှာလေ။ ထိုသို့အတွေးမျိုးက သူမမှာ လမ်းစ ခရီးအောင်ကို လမ်းပျောက်နေသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်စေပါသည်။ သို့သော် ဆုဂုဏ်ကိုင်ထားသောဘွားဘွားရဲ့လက်အစုံက အားကိုးရာတစ်ခု တည်းသောမီးအိမ်တစ်လုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ငယ်စဉ်က ထိုအကြောင်းတွေကို ဘွားဘွားဆီက ကြားခဲ့ရစဉ်က သူမအတွက် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဟုထင်မှတ်ခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ ထိုပုံပြင်တွေက သူမဘဝတဲ့လေ။

ပျော်ရွှင်ရမလား။ ဝမ်းနည်းပုံကြီးရမလားဆိုတာ မတွေးတတ်

၅၀ ❦ မယ်နိုင်

တော့ပါ။

စဉ်းစားရင်း သူမဘဝကို သူမသဘောပေါက်လာခဲ့ပါ၏။

ဒါကြောင့်လည်း ဘွားဘွားဆုံးပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ဒေါ်ဘုရားက ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ သူမကို ခေါ်လာခဲ့တာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေမို့ပါလားဟုသဘောပေါက် လိုက်မိပါသည်။ ဒါကိုတွေ့မိခြင်းအားဖြင့် ဘွားဘွားတို့သုံးယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ခိုက်စားမိပါ၏။

ထိုသို့ခိုက်စားမိလာလေ... သူမဘဝက မှောင်မိုက်လေပါပဲ။

သူမနဲ့မှားစာဆုံမည့်လူမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုမေးသောမေးခွန်းများက အထပ်လိုက်နှင့် တောင်စဉ်မရေရာတွေ ပြီး လာခဲ့သည်မှာ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော အိမ်ထဲသို့ရောက်လာခဲ့ရပါ သည်။ ထိုအိမ်ကြီးတွင်...

အခန်း (၅)

“ကဲ၊ မြေးမလေးက ဘွားဘွားရဲ့ဘေးခန်းမှာနေရမယ် ဟုတ် တာ”

ဟုဆိုကာ ဘွားဘွားက ကိုယ်တိုင်ပင် သူမနေရမည့်အခန်းသို့

ဆိုက်ပို့သဖြင့် သူမမှာ ဘွားဘွားကိုအားနာရပါသည်။

ဘွားဘွားက သူမ နေရမည့်အခန်းပါဆိုသော အခန်းတံခါး

ဖို့တွင်လိုက်သည်တွင် လက်ထဲမှကိုင်ထားသောအဝတ်ထုပ်ကလေးပင်

ခြင်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေးမလေး”

“ဒါ အိပ်မက်လား”

“ဟင်း...”

“ဒီ... ဒီအခန်းထဲမှာ သ... သမီးနေရမှာလား ဘွားဘွား”

“အွန်း...”

“အိ... ”

သူမ ပျော်ရွှင်သွားမိပါသည်။

သိပ်ခမ်းနားပြီး ကျယ်ဝန်းသန့်ပြန့်လှတဲ့အခန်းကြီးမို့ပါ။

သူမကိုယ်သူမ ဆိတ်ကြည့်ပါသည်။

ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာလည်းသိရရော သူမက ထိုအခန်းကျယ်ကြီးထဲ ပြေးဝင်သွားကာ ပန်းနုရောင်ကြွနေသောရတနာပုပုလေးပေါ် ပြေးတက်ကာ ခုန်ပေါက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မွေ့ရာရဲ့ထုထည်က လူကို တော်တော်ကြီးမြင့်တက်သွားတာမို့ သူမက စိတ်ရှိလက်ရှိ လေထဲမှာပျော်ပါးနေရပါသည်။

လှပသောခေါင်းအုံကြီးကိုပြေးဖက်လိုက်၊ ကြီးမားသောစိမ့်ကြိုကို ပြေးကိုင်လိုက်၊ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောမီးဆိုင်လေးများကို ထိုထိလိုက်နှင့်လုပ်ပြီးမှ ဘွားဘွားကိုပြေးဖက်ကာ နင်းရှုပ်ပစ်ပါတော့သည်။

ဒေါ်မြမြကြည်မှာ ထိုမိန်းကလေး၏ ကလေးဆန်သောအပြုံး

အပူလေးကြောင့် ကြည်နူးရွှင်မြူးသွားရပါသည်။

ထိုတစ်ခဏလေးမှာ သူမသိလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်

သိပ်မှန်သွားပါပြီဆိုတာကိုပေါ့။

“ဒေါ်ဘုရားရဲ့အိပ်ခန်းလောက်၊ ကျယ်တယ်”

“ဒေါ်ဘုရားက ဖိစာမကြောင်ဘူးလား”

“စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ကျောင်းမှာဆို ဒေါ်ဘုရားပြန်လာပြီ

ဆို ဆရာလေးတွေက တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ရဲဘူး။ ဒေါ်ဘုရားက အပြစ်ပေး ကြမ်းတယ်”

“ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ၊ လက္ခဏာကိုက အပျိုကြီးလက္ခဏာ

နဲ့”

“ဒီအခန်းက သမီးအပိုင်လားဟင်၊ ဘွားဘွား”

“အပိုင်ပေါ့”

“အပိုင်ဆို သမီးသဘောပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“သမီးပျင်းရင် ဘွားဘွားအခန်းကိုရော လာလည်လို့ရလား”

“ရတာပေါ့၊ တို့က မြေးအဘွားတွေပဲ”

“ဘွားဘွားတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးဆရာဝန်က

ရော..."

"ဟား...ဟ၊ စိတ်ပူနေသလား။ မကြောက်ကြပါနဲ့။ သူတို့က ဘွားပြီးရင် ပြီးပြီ။ မိမိချစ်ရဲ့ပြေးဆိုတာနဲ့ကို သမီးဘယ်ပုံဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ချစ်ပြီးသားပဲ။ အခု ပြေးမလေးက လှပနေတော့ ပိုချစ်ပေါ့"

"သမီးက လှတယ်"

"လှလည်းလှတယ်။ ချစ်ဖို့လည်းကောင်းတယ်။ ဘွားဘွားပြောကတော့ မြင်တာနဲ့ ပြေးကိုချစ်ဦးမှာ"

"ဟား... ဘွားဘွားကလည်း"

"ပြေးတို့ကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးရမယ်။ ဒါမှ ငါလည်း မသေခင် မြစ်ကလေး ချီရဦးမှာ"

"ဘွားဘွား"

"အခုကတော့ နည်းနည်းရှက်ဦးမယ်။ နောက်တော့ ရိုးသွားမှာပါ"

"ဘွားဘွားနော်"

"ကဲ၊ကဲ ရေခိုးချို့။ လှလှပပဝတ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့။ ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်"

ဟုတ်ဟုဆိုလိုက်ပေမယ့် ဘွားဘွားထွက်သွားတော့ သူမမှာ တံခါးကိုပိတ်ပြီး အိပ်စက်နေသောမွေ့ရာထူထူကြီးပေါ်မှာ လှဲချပစ်လိုက်ပါသည်။

"အင်း၊ အေးမာလည်း ဒီလိုအိပ်ရာမျိုးမှာ အိပ်ချင်မှာပဲ"

စိတ်မကောင်းစွာ အေးမာကိုသတိတရနှင့် ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ အေးမာကို သတိရမိခြင်းနှင့်အတူ ဆရာလေးတွေ့ရော အပြစ်ပေးတတ်တဲ့ ဒေါ်ဘုရားကိုရော တရားဟောကောင်းတဲ့ မဘုရားကိုပါ သတိရသွားရပါသည်။

"ဒေါ်ဘုရား ခေါင်းတွေပူးနေမလား။ မဘုရားက ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ ဆရာလေးတွေကရော ငါ့ကိုမှသတိရကြမလား။ အွန်း၊ အေးမာ သတိရတယ်ဆိုရင်ပဲ တော်ပါပြီလေ"

ဟုဆိုကာ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက်မှ မွေးပွရပ်ကြီးကိုဆွဲယူကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး...

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အေးမာ။ ငါတော့ ဘွားဘွားကိုကတိပေးပစ်လိုက်ပြီ။ လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့။ ငါ အရှုံးပဲနော်။ ငါ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ချက်ချင်းကြီး ကတိပေးလိုက်မိတယ်။ လူကြီးသာ ရုပ်ဆိုးနေလို့တော့ သွားပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့စိတ်ကို ငါကြိုးစားပါ့မယ်။"

ငါ လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို ပြည်ဆည်းပေးချင်တယ်။ သူတို့ပျော်အောင်လို့
 ပါ။ ဘွားဘွားတို့ရဲ့ကျေးဇူးကို ဒီနည်းလေးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်
 ရတာကိုပဲ ငါပျော်နေပါပြီ။ ဘွားဘွားရေ ပျော်ပါတော့။ သမီး၊ ဘွားဘွား
 မြင့်ကြည်ရဲ့မြေးကိုလက်ထပ်ပါမယ်။ ဘွားဘွားပျော်နေရမယ်နော်။ ဘွား
 ဘွားက ဘာကြောင့် အစောကြီးသွားရတာလဲ။ သိပ်ကြီးမားတဲ့ဆန္ဒကြီး
 ပြည့်သွားအောင်တော့ စောင့်သင့်သေးတာပေါ့။ ဘွားဘွား ဘာဖြစ်လို့
 သမီးကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်သွားရတာလဲ။ ဘွားဘွား၊ လူဆို။ သမီး
 က ဘွားဘွားကိုသိပ်သတိရတာ။ ဘွားဘွား၊ သမီးကိုပစ်သွားတယ်။
 သမီးမှာ အားကိုးစရာလည်းမရှိခဲ့ဘူး။ သမီး ဘယ်လောက်ထိငိုခဲ့ရသလဲ
 ဘွားဘွားသိလား။ သမီး... ဘွားဘွားကို နေ့တိုင်းသတိရနေရတာ”

သူမပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်လေးများပင် စီးကျလာခဲ့ပါ၏။ ကိုယ်
 ခန္ဓာအိပ်ပက်ပက်ကြီးနှင့် သူမကိုချီပြီးတတ်သူဘွားဘွားကို သတိရသွား
 မိပြန်၍ပါ။

သူမက မျက်ရည်လေးများကို ဘယ်သုတ်ညာသုတ်နှင့်သုတ်
 ရင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတော့ ပြောင်လက်နေသောကြွေလုံများက
 သူမကိုဟားတိုက်ကာ ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

“အလဲ့၊ ကြွေလုံကြီးပါလား။ ပွပြီး... ဗွီဒီယိုထဲမှာတွေ့ရ

ဆပ်ပြာမြှုပ်နဲ့ အားရပါးရစိမ်းချိုးပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ကြုံးပါးပစ်လိုက်တော့ စောစောက ဟိုလူကိုသတိရ ဒီ
 လူကိုသတိရနှင့် ငိုချင်နေမိတဲ့မျက်ရည်တွေ ဘယ်ဆီလွင့်သွားမှန်းပင်
 မသိတတ်တော့။

အခုတော့ သူမက စိတ်ကူးအစစ်နှင့်အတူ ကြည်လင်၍ပျ
 နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဒီအထဲ ရေချောက်လာအောင် ဘာကိုဖွင့်ရမှာလဲမသိဘူး။”

ဟုဆိုကာ ရေခလုတ်ကလေးတစ်ခုရရှိလိုရှိပြီး ကြွေလုံကြီး
 ထစ်ဝိုက် ရှာဖွေလိုက်တော့...

“ဟော... တွေ့ပြီ၊ ကြည်စမ်း”

ဟု ပါးစပ်မှလည်းပြောကာ ခလုတ်လေးကိုဖွင့်ချလိုက်တော့
 ရေများက ထင်ထားသည့်အတိုင်း ရောက်ရှိလာ၍ သူမမှာ ကျေနပ်ပြီး
 ပြီးနှင့်။

“ဆပ်ပြာအမြှုပ်တွေဖြစ်လာအောင် ဘာနဲ့လုပ်ရမလဲ၊ စဉ်းစား
 စမ်း”

ဟုဆိုကာ စီရိုထောင်ထားသောဘွားများကို ပြောကြည့်လိုက်
 တော့...

“ဟော၊ တွေ့ပြီ။ ဒါက ခေါင်းလျှော်ရည်း၊ ဒါက မျက်နှာသစ်
တဲ့ဟာတွေထင်တယ်။ အဲ... ဒါက ဆပ်ပြာအရည်ပဲ။ ဟား... ဟား
ဒီလောက်တော့ ငါတတ်ပါသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာကြီးလဲ ပျော့စိစိ
နဲ့”

ဟုဆိုကာ တွန်းပြီးစမ်းကြည့်လိုက်တော့...

“အင်း၊ ဆပ်ပြာနဲ့တော့ရတယ်။ အဲ၊ သူတို့လို ပိုက်ဆံရှိတဲ့
အိမ်မှာဆိုတော့ ဒီလိုဆပ်ပြာမျိုးသုံးတာ ထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ထဲမှာ ထည့်ဖျော်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုဘူးထဲမှအရည်များကိုသွန်ချကာ ရေနင့်ရော
လက်ကြီးနှင့်ရောမွှေပစ်လိုက်တော့

“ဟား ဟား ဟား... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ဆပ်ပြာ
ပဲ။ ဒီလိုအမြှုပ်အများကြီးထဲမှာဝင်စိမ်တာ... ဟားဟားဟား...”

သူမမှာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သွားရ၍ ခုန်ပစ်မိရာ...

“ဒွမ်း!”

ဆိုပြီး စောစောက ဘူးကြီးမှာ မှောက်ကျသွားရပါသည်။

“အဲ၊ လုပ်ပါဦး၊ ဆပ်ပြာရည်တွေတော့ ကုန်ပါပြီ။ ဒေါ်ဘုရား
ရိုက်တော့မှာပဲ။ အဲ၊ ဆော့နီး ဒေါ်ဘုရားမှမရှိတာ။ ဘွားဘွားက သူ့ဆော့

ကောင်းပါတယ်။ ငါ့ကိုရိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှပွစိပွစိပြောကာ မှောက်ကျသွားသောဆပ်
ပြာရည်များကို ပြန်ကူးကာ ဘူးထဲသို့ပြန်ထည့်ပေးမယ့်လည်း သုံးပုံတစ်
ပုံမျှသာဝင်သွား၍...

“အင်း... မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမှမခိုက်မိခင် ရေနဲ့ဆေးချထား
လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ ရေပိုက်ကိစ္စနှင့်ပြီး တပေါပေါနှင့်လောင်းချပစ်ပါတော့
သည်။

“ဟွန့် မရှိတော့ဘူးဘဲ။ ငါ ဆပ်ပြာဘူးမှောက်ကျထားတယ်
လို့ ဘယ်သူသိဦးမလဲ”

ဟုလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြောကာ...

“ရေချိုးတော့မယ်”

ဟုလည်းဆိုကာ အင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်မယ်ကြပြီးမှ ဘေးဘက်ကိုမလုံ
မလုံကြည့်ကာ

“ဟီး... ရှက်စရာကြီး၊ အိ... ငါ့ကိုတစ်ယောက်ယောက်က
များ မြင်သွားမလား။ တံခါးပိတ်ပြီး ချိုးလိုက်ရင်တော့ မမြင်နိုင်လောက်
ပါဘူး။ အဲ၊ သူတို့ချမ်းသာတဲ့အိမ်က ကင်မရာတွေဘာတွေ တပ်ထား

မှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

ဟူသောမသင်္ကာသောအတွေးကြောင့် ရေချိုးခန်းတစ်ဝိုက်
လုံခြုံရေးကင်မရာလေးများရှိလိုရှိငြား ဆပ်ပြာဘူးဖင်အောက်ပါမကျ
ရှာဖွေလိုက်ပြီးမှ...

“အွန်း... စိတ်ချရပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော်လှူပြီးဟုသတ်မှတ်ကာ ပြောဆို
ကားကားနှင့် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ခြေထောက်နှင့်ကန်ပြီးပိတ်လိုက်
ရွယ်လိုက်သည်တွင် ကြမ်းပြင်တွင်ကျန်ရှိနေသေးသော ဆပ်ပြာရည်
လက်ကျန်များကြောင့်...

“အိုး... အိုး... အား...”

“ဘုန်း! ဒုန်း!”

လန့်အော်သံ၊ လဲကျသံ တစ်ဆက်တည်း၊ စီရင်ခိုနေကြသော
ဘူးအမျိုးမျိုးရဲ့ လဲပြိုသံများပါမကျန် တစ်ပြိုင်နက်ထွက်လာရ၍ ဆူညံ
သွားရပါသည်။

ထိုဆူညံသံကြီးကြောင့် သီချင်းလေးညည်းကာ တက်လာသော
စွမ်းအားမှာ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

“ဘာသံကြီးလဲ”

တုံ့ဆိုင်းနေသောခြေထောက်အနံ့နှင့်ပင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့်

သံလာရာဘက်ကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။

“ဟွန်း၊ ဒီအခန်းထဲကပဲ”

ဟုဆိုကာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လူမနေသောအခန်းထဲကို မျက်
နှာစွဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ လူမှမနေတာ။ ဘာကြောင့် လူသံဖြစ်ရမှာ

လဲ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း ပွစိပွစိလေးပြောကာ ဆက်လက်၍ဖြတ်
တော်မည်အပြု...

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါစောစောက ကြားလိုက်တာ လူသံပါ

မို့ မိန်းကလေးအသံ၊ ဟိုက်! သရဲလား”

ဟူသောအတွေးကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်ပင် အခန်း
တံခါးချပ်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့...

“အမယ်လေး!”

ခမ်းနားတောက်ပြောင်နေသော ပြင်ဆင်မှုကြောင့် ထိတ်လန့်
သွားရပါသည်။

သို့သော် သူ့မျက်ဝန်းကိုမယုံကြည်နိုင်စွာပင် ပြန်ကြည့်လိုက်

ပြန်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခန်းက ဒီလိုဖြစ်သွားပြန်တာလဲ။ ငါ ငယ်
ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့တဲ့အခုပ်တွေရော စာအုပ်ဟောင်းတွေပါ ဘယ်
ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဟင်၊ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပေညစ်ညစ်နဲ့ ဘယ်
က အစုတ်ထုပ်လဲမသိဘူး”

ဟုရေရွတ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှအထုပ်ကလေးကို နံရံထောင့်
ရောက်သွားအောင် ကန်ပစ်လိုက်တော့ ပွင့်ခိုက်အစလေးတစ်ခုက အိတ်
ထဲမှထွက်ကျလာ၍...

“ဘာကြီးလဲ”

ဟုဆိုကာ မှန်းဆဆလေးနှင့် ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်! ဒါ မိန်းမအင်္ကျီကြီးပဲ”

ဟု အလန့်တကြားနှင့်လွင့်ပစ်လိုက်တော့ ဟနေသောတံခါး

ချပ်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ရေချိုးခန်းတံခါးကြီးက ပွင့်နေပါလား”

ဟုဆိုကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်ဖို့လာခဲ့စဉ်မှာတော့...

“ဟိုက်!”

“အီး...”

ထိတ်လန့်သံနှစ်ခုက ရုတ်ချည်းထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် ကပိုက်ရုံလဲကျနေခဲ့သောသူမကို သူ ယေ့ကြည်
ခြင်းများစွာတို့နှင့် ပြူးကြည့်နေခဲ့သလို...

ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေခဲ့သောသူမကလည်း ရှက်တဲ့စိတ်ပင်
အယ်ရောက်သွားကုန်မှန်းမသိ။ သူ့ကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ ပြူးကြည့်နေ
ခဲ့ပါ၏။

“ရှင်၊ ရှင်၊ စွမ်း... စွမ်းအား”

ထိုအခါမှ သူက မှင်တက်မိခြင်းများ ပြေလျော့သွားကာ...

“လာကြပါဦး၊ သူရီး... သူရီး... သူရီးဗျို”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူရီးမဟုတ်ဘူး... စင်းလုံးချော”

“စင်းလုံးချောတဲ့ဗျို၊ အဲ... မဟုတ်ပါဘူး... သူရီးဗျို...”

“ကြပါဦး”

ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်သလို ထိတ်လန့်တကြားကြီး
အိပ်ပစ်လိုက်တော့ မကြာခင်မှာပင် မြဲစောင့်ဦးဖြင့် သူ့ကိုယ်ရဲတော်
အိပ်နှင့် အေးပုအပါအဝင် ဘွားဘွားပါ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သ... သူရီး”

၆၄ ❖ ဇယ်နီဝံ

“ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ခိုလို့ပြောနေတာ”

“မတွေ့ဘူးလား... ဘွားဘွားသူနီက အိမ်ထဲမှာတောင် မရ

ချိုးတော့မလို့”

“အဇ္ဈ... ကားတွေပိုက်ရလွန်းလို့ ခူးသွားပြီလား”

“ဝကစ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ခဲစခန်းကို ပြန်ပြန်နန်းဆက်စမ်း”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး”

“အဲဒါ ဘွားဘွားခေါ်လာတဲ့ညှပ်သည် အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဘာ! ဘွားဘွားက”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ငါ့ရဲ့မြေးရွေးမပို့ ငါခေါ်လာတာ”

“ဗျာ!”

“မဗျာနဲ့... မဗျာ... ဟဲ့၊ မင်းတို့တွေက ဘာလုပ်နေ

တာလဲ။ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လေ”

ဟု ဘွားဘွားက မာန်လိုက်တော့ အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြ

သူပါ ရောထွက်မည်အပြု

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“သွားမယ်လေ”

“နေဦး”

ပါသည်။

ဟု အမိန့်သံဆန်ဆန်နှင့်ပြောလိုက်တော့ သူ့မှာ ရပ်နေပြန်

“မြေးမလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာမှာကြီး အိပ်နေတာလဲ”

“မထနိုင်လို့ ဘွားဘွား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လျှော်... လျှော်လဲလို့... တင်ပါး... နာ... နာ”

“အဲ၊ တော်တော်နာသွားသလား”

အဖြစ်သည်းနေသောပုံစံမျိုးနှင့် ဘွားဘွားကြောင့် သူက

ဈာန်နာလေးရှုံ့ကာ မဲပြုံးလေးပြုံးမယ်ကြိုက်...

“ဟဲ့၊ ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရပ်နေတာလေ၊ ဘွားဘွားမပဲ နေဦးဆို”

“ဒီမှာ မိန်းကလေးလဲကျနေတာ နင်မတွေ့ဘူးလား။ လာ

အူယူစမ်း”

“ဗျာ!”

“ထနိုင်ရဲ့လား သမီးလေး”

“နာနေတယ်”

“ဟဲ့၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ်တင်လေ”

“ဗျာ! သားက သူ့ကို”

“ဟွန်း...”

ဘွားဘွားက မာန်လိုက်သဖြင့် သူက မလွဲသာမရှောင်သာ ကြီးပင် အောင်သက်သက်နှင့် သူမခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးကို ပွေ့ချီ လိုက် ရပြန်ပါသည်။

“ရပါတယ်၊ အားနာစရာကြီး”

ဟု သူမက အားတုံအားနာ ရှက်အမ်းအမ်းလေးပြောလာလျှင် သူက အံ့ကြီးကြိတ်ကာ ဘွားဘွားမကြားလေအောင် တိုးတိုးလေးနှင့် ပင်...

“ဟွန်း၊ ပွေ့ချင်လွန်းလို့တော့မထင်နဲ့၊ ဘွားဘွားကြောင့်။ ခန္ဓာ ကိုယ်ကလည်း လေးလိုက်တာ၊ ကိုယ်ထဲမှာ အီးတွေ ဘယ်လောက် များနေသလဲမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ ခုတင်ပေါ် ပစ်ချပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ပွေ့ရာကြီးက အိနေ၍ သူမတော့ ထပ်မနာကျင်သွားရပါ။

အေးမာ၊ ဘယ်လိုထင်မလဲ။ သူမကို စွမ်းအားကိုယ်တိုင်

ပွေ့ချီပါတယ်လို့ပြောရင် အေးမာ ယုံမှာလား။

“ဟေ့၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

“သူ့ကိုပွေ့ချီပြီး ပစ်တင်ထားပြီးပြီပဲ။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်

စပေါ့”

“ပြန်ဝင်ခဲ့စမ်း!”

“အလုပ်ရှိသေးတယ်ဗျာ”

“စွမ်းအား”

“အောက်ထပ်မှာ သင်္ခေပ ရှိတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လာရင်

အားကိုဘာမှမခိုင်းနဲ့ သား မအားဘူး... သင်္ခေပကိုခိုင်းလိုက်”

ဟုသာ ဘုပြောပြီး ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဒီကလေးဟာလေ၊ ပြောမရဆိုမရ၊ ခြိမ်းမရ၊ ခြောက်မရနဲ့”

ဟုပွစ်ပွစ်လေးပြောကာ ဘွားဘွားပါ ထွက်သွားပြန်၍ သူမ နည်းနည်းရပြန်ပါသည်။

ဒါ သူမရဲ့သတို့သားလောင်းရဲ့ ကြီးဆိုမှုတဲ့လား...

“ငါ ဘာဖြစ်လို့ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ။ သူက ရုပ်ချောပြီး ချမ်း

ထတဲ့ ငါ့ကြိုက်တဲ့မင်းသားစွမ်းအားပဲ။ ငါပျော်ရမှာလေ။ ငါက အရမ်း

ချောမချောတာ၊ သူဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ။ သူ့နားမှာက သိပ်လှတဲ့မင်း

အီးတွေအများကြီးပဲကိုး... ဟွန်း”

သူမက မချစဖူး သက်ပြင်းမောကြီးကို ချပစ်မိပါသည်။

“သူက မိမိယိုထဲမှာထက် အပြင်မှာ ပိုချောနေတယ်နော်။
အသားလေးကို ပွေးနေတာပဲ။ အေးမာကို ကြွေးဦးမယ်။ ငါ စွမ်းအား
နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လို့။ အယ်... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ သူက ငါ့ရဲ့သတို့သားပဲ။
ငါ အိပ်မက်များ မက်နေပြန်တာလား”

ဟုဆိုကာ လက်မောင်းသားကို လိမ်ဆွဲလိုက်ပြန်တော့...

“အား... နာတယ်ဟ”

“လာ၊ သား ဒီကို”

ဟုဆိုကာ ဘွားဘွားနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်ပါ ပါလာ
၍ သူမက မျက်နှာပိုးသတ်ကာ ဝေဒနာကိုခံစားရပ်မျိုးနှင့် လဲလျှော့
နေလိုက်ပြန်ပါသည်။

“စွမ်းအားရော... ဘွား”

“အလုပ်ရှိတယ်ဆိုလား မအားဘူးဆိုလားနဲ့ အခန်းထဲ
သွားလေရဲ့။ ခြေထောက်နာတယ်လို့ပြောနေတယ်။ ဘာများဖြစ်သွား
သလဲမသိဘူး”

“ဆေးလူးပြီးမှ တစ်ခုခုစည်းထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တာ
အန်တီပြန်လာမှ”

“အေး၊ ကောင်းသားပဲ”

“ညီမလေး ခြေထောက်ခဏ”

ဟုဆိုကာမှ ထိုသူကို သူမကြည့်မိလိုက်ရာ မူးပြီး မျောချင်
သွားရပါသည်။

အိုး... ချောလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမိဘမျိုးက ဒီလိုသားမျိုးကို
မွေးထားပါလိမ့်နော်။

အသားလေးကို ဖြူနေတာပဲ။

ဒီတစ်ယောက်ကရော ဘွားဘွားမြှေးပဲလား။ ဒါဆို သူမရဲ့ဖူး
စာရှင်က ဒီကိုလူချောလား၊ စွမ်းအားလား၊ ပန်း... ငါတော့ ကံစာတာ
ထက်နေပြီထင်ပါရဲ့။

“ညီမ”

ထိုသို့ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ထိုအသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရတော့
မှ အတွေးထဲနစ်မြုပ်နေရာမှ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသတိရသွားရကာ မနာသော
ခြေထောက်ကို ထိုးပေးမယ်ကြံပြီးကာမှ အားနာသွားရပြန်ပါသည်။

သူ့လက်ချောင်းနုနုလေးတွေနဲ့ ငါ့ခြေထောက်ကြီးက အားနာ
အရာကြီး။

“မြေးမလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နာတဲ့ခြေထောက်ကိုပြလိုက်
လေး၊ သင်ခံပက အနှိပ်အနယ်သိပ်ကောင်းတာ”

အွန်း... သင်္ခေပဆိုပါလား။

ဟွန်း၊ နာမည်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ပြုံးတုန်းကြောင်တောင်လေးနှင့် သူ့ကိုမဝံ့မရဲလေးဖြစ်နေပုံရသောသူမကို သူသဘောကျသွားမိပါသည်။

ပါးမို့မို့နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးလေးများနှင့် မျက်လုံးလေးပြုံးဝိုင်းကြည့်တတ်သောသူမက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အထဲသဖြင့် ကြည်စင်ရိုးသားပုံရသည့်သူမမျက်ဝန်းလေးက သူမရဲ့စိတ်အတုတရားကို ဖော်ညွှန်းနေခဲ့ပါသည်။

အရပ်ပုံရသောသူမက ဆံပင်ကြီးတွေတော့ အရှည်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးနှင့်သူမပုံက စွမ်းအားနှစ်သက်စရာပုံမျိုး လုံးဝမဟုတ်တာကို သူအတတ်သိနေ၍ ရယ်ချင်သွားမိပါသည်။ သူမက သွားဘွား ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေခဲ့သည့်မြေးချွေးမလောင်း ထင်ရဲ့။

သူ ရယ်ချင်သွားမိသည်။

စွမ်းအားက မိန်းကလေးဆိုရင် အရပ်ဖြင့်မှ၊ ကိုယ်လုံးကို ထည့်ဖြောင့်မှ၊ အသားဖြူမှ၊ မျက်နှာမှာ စနစ်တကျလိမ်းခြယ်ပြီး

မိမိဝတ်စားဆင်ယင်မှ သဘောကျသူမို့ပါ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူမကို။ အရပ်က ပုပုလေး၊ အသားအရေက ခြေမညို၊ အလတ်စား၊ ဆံပင်က ရှည်ရှည်၊ ရိုးရိုးကြီးဝတ်ဆင်ထားပြီး အခြယ်အသကင်းမဲ့သောမျက်နှာမှာ ပကတိရိုးစင်း၍... .

သူမ စိတ်ခံစားရမှုကို သူတွေ့ပြီး ကြင်နာသွားမိပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို စွမ်းအားငြင်းမယ်ဆိုတာ အတတ်သိနေခဲ့၍ပါ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းပယ်ခြင်းကိုခံရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို သူစာနာမိခဲ့ပါ။

သူမလို ရိုးစင်းသော မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ထိုမျက်လုံးထဲမှအရည်ကြည်တို့ မပြည့်လျှံသွားစေလိုပါ။ သူ ဘာဖြစ်လို့များ တွေ့တွေ့ချင်းပင် သူမအပေါ် စေတနာတွေ လျှံသွားမိပါလိမ့်။

သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးလိုက်မိပါသည်။

သူ့ကို ခြေထောက်လေးထုတ်ပြဖို့ပင် ဝန်လေးနေခဲ့သောသူမ ပုံကြောင့် သူက ဖြေလမ်းတစ်ခုကိုစဉ်းစားမိသွားကာ... .

“သူသိပ်နာပုံမရဘူးဘွားဘွား။ သူလန့်သွားတာထင်တယ်”

“မြေးမလေး လန့်သွားတာလား”

“ဟုတ်”

၃၂ ❖ ထေရ်

“အဲဒါဆို နားလိုက်ဦး”

လို့ ဘွားဘွားကဆိုသဖြင့် အဲယားကွန်းကြောင့် အေးစိန်နေ
သောအခန်းထဲတွင် သူမက စောင်လေးကို လည်ပင်းပေါ်ရောက်သည့်
ထိ ဆွဲချလိုက်ပါသည်။

စောင်ကိုသာဆွဲချလိုက်ရပေမယ့် ထိုလူချောကို ခိုးကြည့်စီ
လိုက်ပြန်ပါသည်။ နောက်ကျောလေးပင် စမတ်ကျကာ ကြည့်ကောင်း
နေသော ထိုလူချောကြောင့် ဝိညာဉ်သိမ်ငယ်သွားမိပါသည်။

အင်း၊ သူလိုလူက ငါ့ခြေထောက်ကို ဘယ်ကိုင်ချင်ပါ့မလဲ။

ဟုပင် သိမ်ငယ်စွာ တွေးလိုက်မိပါ၏။

ထိုသို့သိမ်ငယ်စွာတွေးမိလာလေ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့သူများကို သတိ
ရလာလေပါပဲ။ လွမ်းမိ၍ စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို ဖယ်ရှားရင်း
မောပမ်းနေမိသည့်စိတ်ကြောင့် အိပ်ပျော်သွားရပါတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ စွမ်းအားက သူမကိုအစွမ်းကုန်ကြင်နာ
ပြနေတော့ သူမက သုခတွေ့အပြည့်ဝဆုံး လှပတဲ့နတ်သမီးလေး တစ်
ပါးပေါ့။

အခန်း (၆)

“မင်းပြောသလောက်ကြီး မဆိုသေးပါဘူး၊ စွမ်းအားရယ်”

“မဆိုသေးရင် မင်းပဲယူလိုက်၊ သင်္ဃေပ”

“သူ့ကို အဲလိုပစ်ပစ်ပယ်ပယ်ကြီးမပြောပါနဲ့၊ မိန်းကလေး

ထိုင်းဟာ မာနလေးတွေနဲ့ပါ”

“သင်္ဃေပ၊ မင်းတော်တော်ထူးဆန်းနေပါလား၊ ဟင်း... ဘာ
ကြောင့် အဲလောက်ကြီးကာကွယ်နေတာလဲ”

“သူ့မျက်ဝန်းတွေက အဲဒီလောက်ရိုးစင်းနေတာ မင်းမတွေ့
ဘူးလား”

“မင်း၊ သူ့ကိုကြိုက်လိုက်ပါလား”

“ဘာ!”

“ငါ့ကိုကျတော့ တိုက်တွန်းချင်ပြီး မင်းကိုယ်တိုင်ကရော ကြီးမားနိုင်လို့လား”

“ဘာ!”

“ဘယ်ကြိုက်နိုင်မလဲ။ မျက်နှာက ဘာဆွဲဆောင်မှုမှမရှိ”

“ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“သူ့မမျက်လုံးတွေက သိပ်ကိုရိုးစင်းတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ အဲဒါရိုးရှင်းမှုမျိုး တစ်ခါပဲတွေ့ဖူးသေးတယ်။ သူ့ကိုငိုအောင်မလုပ်ပါနဲ့ ဇာတာ။ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြေကွဲခံစားလွယ်လိမ့်မယ်”

“စေတနာတွေပိုလှချည်လား”

ဟုဆိုကာ သင်္ခေပကို ညစ်ကျယ်ကျယ်အကဲခတ်ပြီးမှ...

“မင်း၊ သူ့ကိုကြိုက်လိုက်ပါလား။ အဲဒါဆို သူ မငိုတော့တော့လေ”

“မင်းက တကယ်ပေးနိုင်လို့လား”

“အားလားလား... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

ရက်ရက်ရောရောကိုပေးတယ်ကွာ။ အဲဒါဆို ဘွားဘွားကိုလည်း ရှင်းပြီ။ ခု ကောင်းသွားပြီ။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ နေရှင်နားကလည်း မင်းကိုရှင်းပြီးသား။ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတဲ့ ချီးထုပ်ကိုလည်း ရွှေ့ပြီးသား။ ဘယ်လောက်အိုကေတာသလဲ”

“မင်း၊ နောင်တမရနဲ့နော် စွမ်းအား”

“ဘာကိစ္စကြောင့် ရဲ့ရမှာလဲ။ ပျော်တောင်ပျော်သေး”

“ဘွားဘွားဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ မင်းသိပါတယ်။ စေ့စပ်သေချာပြီး စနစ်ကျတဲ့ဘွားဘွား၊ ရှာလာတဲ့မိန်းကလေးက မင်းထင်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လူတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီး လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်ချင်ရတာလဲ။ မင်းမကန်းသေးရင် တွေ့မှာပေါ့။ သူ့ရဲ့ရွယ်ကို”

“ငါတို့တွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆရာကြီးတွေလို့ ထင်နေကြပေမယ့် လောကကြီးမှာ ငါတို့မသိသေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေက အများကြီးပါ”

“မင်းစကားလုံးတွေက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှချည်လား”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ မင်းကိုကူညီမယ် သူငယ်ချင်း”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“မင်း ငါ့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာတွေ တော်တော်များနေပြီလေ။ မင်းပြောသလို တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့”

“ဆိုလိုချင်တာကတော့ မင်း၊ ဓနရှင်ကိုလုံးဝမကြိုက်ခဲ့ပါဘူးပေါ့”

သူ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းမဟုတ်ပါလား။ စွမ်းအား ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။ ဓနရှင်ကိုမကြိုက်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ဓနရှင်နားမှာ ရပ်ဝံ့နေရတာလဲ။

“မင်းစိတ်ဆိုးလို့ တိတ်သွားတာမဟုတ်လား စွမ်းအား။ ဘယ်လိုဖြေဖြေ၊ မင်းက ဓနရှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် စိတ်ဆိုးမှာချည်းပဲ”

သင်္ခေပရဲ့စကားများက မှန်နေပြန်၍ သူ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြန်ပါသည်။

“မင်းပြောတာကို ငါ အတည်လက်ခံလိုက်ပြီ စွမ်းအား”

“ဘာလဲ”

“ငါ၊ စင်းလုံးချောနဲ့တွဲမယ်”

“ဘာ!”

“အခုတော့မဟုတ်သေးဘူး။ နောက်နှစ်ပတ်လောက်မှ”

“ဘာကြောင့်အချိန်ဆွဲနေရတာလဲ။ ငါ့ဘွားဘွားက စိတ်ကြိုက်

ထက်မြန်နဲ့”

“ငါ ဘန်ကောက်သွားဦးမှာ။ အဲဒီကပြန်လာမှ စမယ်လေ။

မင်း၊ ဘွားဘွားကို ချော်လဲချောထိုင် အချိန်ဆွဲထားလိုက်ပေါ့”

“မင်း တကယ် စင်းလုံးချောနဲ့တွဲမှာနော်”

“ငါက နောက်မလားကွ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အတည်နဲ့တူတယ်”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတယ်။ စင်းလုံးချောနဲ့ဆို ငါ့အတွက် ကောင်းမှာပဲလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက ကြည်စင်ရိုးရှင်းလို့ပါ။ ငါတွေပူးတယ်၊ ငါ့ရဲ့မိန်းကလေးကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးလို့။ ဆန္ဒပြည့်ဝသွားတာပေါ့။ အခုတော့ စင်းလုံးချောက ငါနဲ့တွဲမယ့် ငါ့ရဲ့ပထမဆုံးမိန်းကလေးလေ”

“အဲဒီပုံတုံးကြီးနဲ့ မင်း တကယ်ပဲတွဲတော့မှာလား သင်္ခေပ”

“အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရွေးချယ်တာက လောင်းကစားလုပ်ရတာ

နဲ့အတူတူပဲ”

“အိမ်ထောင်ဖက်၊ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ ငါတို့အရွယ်နဲ့ ငါတို့သိက္ခာတွေအရ အပျော်တွဲ

ဖို့မှမသင့်တော်တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးလည်း မပိုနေဘူး”

“မင်းက တကယ်ပဲ...”

“လောင်းကစားလုပ်သလိုပေါ့ကွာ။ နိုင်မလား၊ ရှုံးမလား၊ ရင်
တမမနဲ့။ နိုင်တော့လည်း ထပ်လုပ်မယ်။ ပိုနိုင်သွားရင် သိမ်းပိုက်ပြီးပြန်
မယ်။ ရှုံးသွားတော့လည်း ထပ်မလုပ်ဘဲ တပ်ဆုပ်ပြီး နောက်လှည့်ပြန်
ရင် ထပ်မရှုံးဘဲ အချိန်မီသေးတာပေါ့။ ရှုံးမလား၊ မရှုံးဘူးလားဆိုတာ
လေ့လာဖို့ အချိန်ကာလတစ်ခုပဲလိုတယ်။ အဲဒါ ရည်းစားဆိုတဲ့ဘဝနဲ့
တစ်ခဏတာ အတူတူဖြစ်သန်းကြည့်ကြတာပဲ”

“အခု မင်းက စင်းလုံးချောနဲ့ တစ်ခဏတာ ဖြတ်သန်းကြည့်
ဦးမယ်ပေါ့”

“အွန်း... ဒီသဘောပဲလေ”

“မင်း...”

“ဘာလဲ ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ငါ့ဘွားဘွားရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့

မြေးဆိုတော့ ငါနဲ့နည်းနည်းတော့ဆက်နွယ်တာပဲ”

“အဲတော့...”

“သူ့ကို လက်ကိုင်ရုံ၊ ပခုံးဖက်ရုံပဲရမယ်... ကျန်တာတော့

အောက်မလုပ်နဲ့”

“ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခြောက်၊ သိပြီ”

“ဘာသိတာလဲ”

“လက်ကိုင်ရုံ၊ ပခုံးဖက်ရုံက သိပ်မစွဲပါဘူးကွာ။ နည်းနည်း

ဆင့်တက်ကြည့်ပါလား”

“ဟေ့ကောင်”

“တိုလိုက်တာကွာ။ ဒါနဲ့များ ကြည့်မရလို့တော်သေးတယ်”

“ညီမလိုမျိုးမို့ ပြောနေတာ”

“ငါကလည်း မင်းသူငယ်ချင်းပါကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း၊ စည်းတော့ရှိရမယ်”

“မင်း သူ့ကိုလုံးဝမကြိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဘာကြောင့်ကြိုက်ရမှာလဲ၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူး၊ အရပ်က

အသားက မဲမဲ၊ ပုံစံက တောဂိုက်နဲ့ ဘာမှအဆင်မပြေဘူး။ စကား

အဆင်မပြေဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့”

သူမကို ရုစရာမရှိအောင် ပုတ်ခတ်နေသောစွမ်းအားကို သူ

ညှစ်ကာ ပြုံးနေမိလိုက်ပါ၏။

အခန်း (၇)

သူမ ဒီအိမ်ကိုရောက်နေတာ သုံးရက်မျှရှိသွားပါသော်လည်း
ရှမ်းအားဆိုတဲ့ သူမ၏မင်သားချောလေးကိုမူ တစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့ရပါ
သေး၍ သူမစိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်မိပါသည်။

တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူနေကြပြီး တွေ့ရဖို့ ဘာကြောင့်
အဲလောက်ခဲယဉ်းနေကြတာလဲ။

သူမ စိတ်မရှည်ချင်လာတော့ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် ဒီနေ့တော့
ရှမ်းအားရဲ့ကားဝင်အလားကို လိုက်ကာစလေးမကာ ခိုးကြည့်နေမိပါ၏။

သူမ မျက်စိပင်ညောင်းသွားသော်လည်း ရှမ်းအားက ပြန်

မလာခဲ့ပါချေ။

“မမလေး”

ဟူသောခေါ်သံကြားတော့မှ သူမက လိုက်ကာစကို ကယာ
ကယာဆွဲချကာ ကိုယ်ဟန်ကို ပြန်မတ်လိုက်ရပါသည်။

“မမလေး”

အခုချိန်ထိ တံခါးကို ကိုယ်တိုင်သွားဖွင့်ပေးရမှာလား။ ဘွား
ဘွားသင်ပေးသလိုပဲ ဝင်ခဲ့ပါဟု ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောရမှာလား။ ဒီလို
ကျပြန်တော့လည်း အေးပုက သူမထက် အသက်နည်းနည်းကြီးနေတာ
မို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရတာပါပဲ။

“မမလေး”

“ရှို့ ရှို့ ရှိပါတယ်”

“ဘွားဘွားခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဘွားဘွားသင်ပေးသလို မာန်ပါပါလေးပြောလိုက်ရပေမယ့်
မပြောတတ်ပြောတတ်နှင့်မို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ရတာပါပဲ။

ဘွားဘွားနှင့်တွေ့ပြန်တော့မှာမို့ သူမက အခန့်ပြင်ထွက်
စီး မန်ကီပေါ့ကြသိမိရပါသေး၏။

သို့သော်လည်း ဒီမျက်နှာက ဘာမှထူးခြားပြီး ပိုလှမလာတာ
ကြောင့် လုံချည်ကို ပိုမိသွားအောင် ပြင်ဝတ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။
အောက်ထပ်ရောက်တော့ ဘွားဘွားကို ခုံပေါ်ထိုင်ပြီး ပုတီးစိတ်နေသည်
ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဘွားဘွား”

“လာ၊ မြေးမလေး။ ဒီမှာထိုင်”

“ဟုတ်”

“မြေးမလေးကို ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိလို့”

“ဟုတ် . . . ဘွားဘွား။ သမီးဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သမီးကို အပြင်သွားခိုင်းမလို့”

“ရှင်! ဘွားဘွား၊ သမီး မသွားတတ်ဘူးလေ”

“သိပါတယ်၊ မပူပါနဲ့၊ စွမ်းအားကြည့်လုပ်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင်! ”

“အဲဒါ စမ်းသပ်ချက်နံပါတ် (၁)ပဲ”

“ရှင်! ”

“မြေးမလေးကို ဘွားဘွားက လုပ်တဲ့အင်္ကျီကိုဝယ်ပေးသေး

အခု အချိန်မကျသေးလို့ပေါ့။ အချိန်ကျလာမှ ဘွားဘွားစိပ်မယ်၊ ခေါင်း

မာတဲ့ ငမိုက်သားစွမ်းအားတော့ သေပြီသာမှတ်”

“ရှင်! ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်လေးတော့ရှိရတယ်။ နုတ်တော့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟန်လေးကိုပဲ နှစ်သက်စွဲလမ်းတဲ့လူမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်သင့်တယ်။ အဲဒါကိုယ်ပိုင်အိမ်ဦးနတ်ကောင်းကိုရတာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘာတုန်းက သူမရဲ့အိမ်ဦးနတ်သာလျှင် အရေးကြီးဆုံးပဲ။ မိန်းကလေးတိုင်းက အလှဆိုတာက ရှိနေပြီသားပါ။ ဒါကြောင့် သမီးက ဘယ်လိုမှမိတ်အောင်မငယ်နဲ့။ အဲဒီအလှကိုသတိမပြုမိရင်တော့ စွမ်းအား မိုက်မဲတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်! ”

“အခု သမီးကို ဘွားဘွားက နေရာတစ်ခုကိုခိုင်းမလို့။ အဲဒါကို ဦးမြက သမီးကိုကားမောင်းပို့လိမ့်မယ်”

“ဘာကိစ္စလဲ ဘွားဘွား”

“မေးရမှာပေါ့။ ဒါ အဓိကအချက်ပဲဟာကို”

ဟုဆိုကာ သူမကိုစူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“အခု စွမ်းအား သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယိုမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါနဲ့အတူတူပဲ... ”

“အခု စွမ်းအား သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်စတူဒီယိုမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါနဲ့အတူတူပဲ... ”

ဒီကို သမီးသွားရမယ်”

“ရှင်! ”

“အကြောင်းမဲ့သက်သက်တော့ မခိုင်းပါဘူး။ သမီး သိက္ခာ

ကျတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်”

“စတူဒီယိုမှာ ဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိတယ်။ မှန်အပြာရောင်

တာထားတဲ့ဝင်ပေါက်က ဝင်သွား။ အဲဒီမှာ စွမ်းအားရှိနေတယ်။ အဲဒါသူ့ရဲ့အဝတ်လဲခန်း။ နားနေခန်းပဲ။ ဒီဘက်မှာတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတယ်။ မော်ဒယ်လ်တို့တာတို့ပေါ့”

“ဟုတ်”

“ဒီနေ့ စွမ်းအားက ပါတီတစ်ခုတက်စရာရှိတယ်။ အဲဒါ ဝတ်

နဲ့ ပါမသွားဘူး။ အဲဒါကို သမီးသွားပို့ရမယ်”

“ဟုတ်”

“သမီး၊ စွမ်းအားနဲ့မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“တွေ့ချင်ပါတယ်”

ဟု ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်းကြီးကြီးကားကား ဘွားဘွားရဲ့အကူအညီနဲ့အတူတူပဲ... ”

“မတွေ့ချင်ပါဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ။ ဦးမြကိုပဲခိုခိုင်း”

“ရ၊ ရပါတယ်၊ သမီးသွားပို့လေးပါမယ်”

“ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ သမီးလည်းရောက်ဖူးတာပေါ့”

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“အင်း၊ ရတယ်ဆိုလည်း လိုက်ဖက်မယ့်ဝတ်စုံလေး သွားဝတ်
လိုက်ဦးလေ”

ဟု ဘွားဘွားကဆိုလိုက်တော့ သူမမှာ သွက်သွက်လက်လက်
ကြီးပင် ပြေးတက်သွားရပြန်ပါသည်။

ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

ထိုအပြုံးက အောင်နိုင်သူအပြုံးကြီးတစ်ခုလိုပင်။

သိပ်ကိုသွက်လက်သော မြေးမလေး စင်းလုံးချောက အ
သောမိန်းကလေးတွေလို အလှပြင်ခြင်းက ကြာရှည်မနေဘဲ မယ်မိန်း
လောက်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းဆက်စိမ်းနုရောင်လေးနှင့် ယဉ်ယဉ်လေးဆင်းတ
ခဲ့ပါသည်။

“အင်း၊ လှတယ်။ ဒီအရောင်နဲ့ သမီးလိုက်တယ်။ အသား
သာမန်ထက် ပိုဖြူသွားသလိုပဲ။ အလှစစ်ပေါ့။ ဒါကို ဟိုငှာလေး သ

မြီသွားရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဘွားဘွားရဲ့ပွင့်လင်းလှတဲ့ထိုအပြောကြောင့် သူမမျက်နှာမှာ

နှိုင်းတိန်းမိန်းတိန်းကြီး ပူထူသွားရပါသည်။

“ကဲ၊ လေးနာရီထိုးတော့မယ်၊ သွားတော့”

“ဟုတ်”

ဟုသာဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု

ကြီးက ပျောက်ဆုံးနေရပါ၏။ သူမကိုများ စွမ်းအားက မောင်းထုတ်လေ

လော။ အဲလောက်ထိကြီးလည်း မဆိုးလောက်ပါဘူးလေဟု တွေးမိလိုက်

တော့ ဂရုမှစိုက်ပါ့မလား။ အရေးမှစိုက်ပါ့မလားဆိုတဲ့ ကြောင့်ကြစိတ်

အလေးက တိုးဝင်လာရပြန်ပါသည်။

သို့သော် ဘာဖြစ်လဲ ဘွားဘွားခိုင်းလို့သွားတာပဲဟု မာန်တင်း

တာ ဦးမြမောင်းသောကားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ရင်ထဲမှာပြည့်နေရ၍ ထိုကားကြီးကိုစီးရ

တာ ဘယ်လိုအရသာမှန်း ဘယ်လမ်းက ဘယ်လိုလာခဲ့မှန်းပင် သတိ

မပြုမိလိုက်တော့။

“ဒီမှာပါ မမလေ။ ဟိုက အစ်ကိုလေးရှိနေမယ့်အခန်းပါ”

ဟုဆိုလိုက်တော့မှ ရောက်ပြီဆိုတာ တွေးမိပြီး မဝံ့မရဲလေး

ကားပေါ်မှဆင်းလာခဲ့မိပါသည်။

တစ်ဖွဲမှမရောက်ဖူးသော ထိုနေရာက သူမအတွက် သူစိမ်း ဆန်ဆန်ကြီးဖို့ သွားရတာ စိတ်က မလုံမလဲဖြစ်မိပါသည်။

သူမ ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်းမှာပဲ ဦးမြက ကားမောင်းကာ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ဦးမြ”

ဟု သူမက လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဦးမြက သူမကို မျက်မှန် ကြားမှ စွေကြည့်လာပါ၏။

“သမီးကိုစောင့်ပါဦးလား”

“မေမေကြီးက မှာလိုက်တယ်။ ပိုပြီးပြန်ခဲ့ရမယ်တဲ့”

“သမီးက ဘယ်လိုပြန်ရမှာလဲ။ သမီးမှ မပြန်တတ်တာကို”

“အစ်ကိုလေးနဲ့ပြန်ခဲ့ပေါ့”

ဟုသာဆိုပြီး လှစ်ခနဲမောင်းထွက်သွားသော ထိုကားအကြီးကို သူမ ငေးကြည့်နေရင်း ငိုချင်မိလာပါသည်။

သူမမှာ စွမ်းအားဆီသွားနိုင်တဲ့အင်အားတွေပင် ရှိမလာတော့ပါ။ စွမ်းအားများ သူမကိုတစ်ခုခုများပြောထည့်လေမလားဆိုတဲ့ ကြောက်

ကြမှုကြီးက ရင်တစ်ခုလုံး ကြီးစိုးနေရပါ၏။

စွမ်းအားသာ သူမကိုမောင်းထုတ်တာ၊ သို့မဟုတ် ပြန်ခိုင်းရင် သူမ ဘယ်လိုပြန်ရမှာလဲ။

သူမ ငိုချင်မိသည်စိတ်ကိုအားတင်းပြီး ဘွားဘွားမှာခဲ့သည့် အတိုင်း အပြာရောင်မှန်ချပ်ကိုတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည်တွင် ယောက်ျား ထိုလိုမိန်းမလိုလိုလူတစ်ယောက်နှင့် စွမ်းအားကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

စွမ်းအားက သူမကိုမြင်မြင်ချင်း သိပ်အံ့သြသွားခဲ့သလို သူမ မှာလည်း သိပ်စမတ်ကျသောစွမ်းအားကို တအံ့တသြငေးမောမိသွားသေး၏။

“သူက ဘယ်သူလေးလဲဟင်၊ မင်းသား”

“ဪ၊ အင်း”

စွမ်းအားမှာ ကျော်ကျော်၏အမေးကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိအောင်ပင် အခက်တွေ့သွားရပါသည်။

“ဟယ်၊ ဆံပင်ကြီးကအရည်ကြီးနဲ့ ပြောင်စင်းနေတာပဲ။ ဆွဲထားတာလား၊ သဘာဝလားဟင်”

ဟုဆိုကာ သူမဆံပင်ရည်ကြီးများကို မပြောမဆိုနှင့်ကိုင်လာသော ထိုအခြောက်ကြောင့် သူမမှာ တွန့်သွားရပါသည်။

“လှလိုက်တာဟယ်”

ဟု နုနုရွှေဆိုပြီးမှ သူမအင်္ကျီလေးများကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊ သူမဆံပင်လေးများကိုတို့ထိလိုက်နှင့် သူမကို မမှိတ်မသုန်ခွဲကြည့်နေသော ဟိုမကျွေးမရောက် မိတ်ကပ်ကျော်ကျော်ကြောင့် သူမစိတ်ထဲနည်းနည်းတော့ ကွဲပြီးတိုချင်မိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကျော်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လေး၊ ပြီးတော့ သူမက နည်းနည်းတောဆန်ပေမယ့် ဘွားဘွားက ပြေးမလေး၊ လိုသတ်မှတ်ထားတဲ့ သူနှင့်မကင်းရာမကင်းကြောင်း မိန်းမမျိုးလေးလေး၊

ကွဲပြီးတိုသွားမိ၍ထင်ပါသည်။ သူမမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်း ညိုမှောင် တွန့်ချိုးသွားရပါသည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်၊ မင်းသားကို လာမိတ်ဆက်တာလား”

“သူ့ဆီလာတာပါ”

“တို့မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်”

“သိတော့သိ... ”

“ဒီဝမ်းဆက်လေးက ဘယ်မှာချုပ်လာတာလဲဟင်၊ စီးကွဲ့လေးတွေထိုးထားတာက လှလိုက်တာ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း တဖွဖွဆိုကာ သူမရင်ညွန့်နားမှ အထွတ်

ခတ် စီးကွဲ့တုံးလေးများကို ကိုင်ကြည့်မည်ပြုတော့ သူ ဘယ်လိုမှငြိမ်ပြီးမနေနိုင်တော့ပါ။

“စင်းလုံးချော”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် အော်ချပစ်မိပါသည်။

ဂရုဏာဒေါသပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူများက ကိုယ့်ကိုပြုပြီးပြုကြည့်နေခြင်းကို ငြိမ်ခံနေရတာလဲ...

“ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲ”

“ရှင်! ”

“မင်းကို ဒီမလိုက်လာနဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ရှင်! ”

သူမမှာ မှင်တက်သွားမိပါသည်။ ဘယ်တုန်းကများ စွမ်းအားက သူမကိုဒီလိုပြောထားပါသလဲ။

“ဘာလုပ်ဖို့လိုက်လာတာလဲ၊ ပြန် အခု”

တခြားလူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကိုယ်နှစ်သက်ရာသည်လူရဲ့ ပြောဆိုခြင်းကိုခံရ၍ သူမ ရှက်လည်းရှက်မိသလို စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်

ချစ်ခင်

သူ့ကိုမျက်ရည်လေးဝဲကာကြည့်နေသောသူမကြောင့် သူပြော

တာများ လွန်သွားလေပြီလားဟု သူ့စိတ်မကောင်းပြန်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ပြီးတူးကြောင်တောင် ကမောက်ကမဖြစ်တတ်သော အခုချိန်ထိ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသေးကာ သူ့ကိုသိမ်ငယ်စွာကြည့်နေခဲ့သောသူမကို အားမလိုအားမရဖြစ်လာကာ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မင်းသားနဲ့ သူက...”

“ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေများ”

“အော့...”

နေရှင်နဲ့သာ နာမည်ကြီးတတ်တဲ့မင်းသားရဲ့ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေဆိုလို့ ကျော်ကျော်မှာ ပို၍စိတ်ဝင်စားကာ သူမကိုပြီးတူးပြတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူကအလိုလိုနေရင်း သူမအရှေ့တွင်ကာရပ်ကာ သူမလက်ကိုဆွဲပြီး ဆိုဟနံပေါ် ယမ်းတင်လိုက်ပါသည်။

သူမမှာ ဆိုဟနံပေါ် ကစဉ်ကလျားလေး ဆောင့်ကျသွားရ၏။ အရစ်ရှည်သော ကျော်ကျော်၏ရန်ကိုရှင်းစေလိုခြင်းအလို့ငှာ သူမဘေးနားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျော်ကျော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလဲ၊ မင်းသား”

“ကျွန်တော် သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်လို့”

ဟု မရိုးမသားအသွင်ဆောင်ကာ ဟန်လုပ်ပြီးပြောလိုက်လျှင် ကျော်ကျော်မှာ လုံးဝသဘောပေါက်သွားရုံမျိုးနှင့်...

“အင်း၊ ဒါဆို တို့ပြန်လိုက်ဦးမယ်လေ။ မင်းသား မမေ့နဲ့နော်။

မင်းသားလက်ခံထားတဲ့ကော်ဖီကြော်ငြာမှာ တို့မိတ်ဆွေဆိုင်က ဒီမိုင်းတွေသုံးပါ။ အကျိုးရှိမှာပါ။ တို့က မိတ်ကပ်နဲ့ မင်းသားကိုအစွမ်းကုန်ထိရမိပြည့်ဦးမှာ သတိရနော်။ တို့ကိုဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ တို့သွားမယ်”

ကျော်ကျော်က သူမနှင့်သူ့ကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲဆိုတာ အူသိတာပေါ့။ သို့သော် သူ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုမှမနင်ရင် ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့အရစ်ရှည်ကောင်က ပြန်မည်မဟုတ်တော့။ ဘာယောင်ယောင်ညာယောင်ယောင်နှင့် သူနှင့်အတူ ပါတီကိုလိုက်ခဲ့မှာစိုးရိမ်ရပါ၏။

အခုတော့ ထိုရန်က ရှင်းသွားပါသည်။

ကောင်းကျိုးကရှိသလို ဆိုးကျိုးကလည်း တန်ပြန်မှုရှိနိုင်သည်ဆို သူရိပ်စားမိပါ၏။

ကျော်ကျော်ရဲ့နှုတ်ဖွားမှုကြောင့် မကြာခင်မှာ စွမ်းအားရွှည်းအဆိုတဲ့သတင်းက တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားနိုင်ဖွယ်ရှိပါသည်။

ထိုသတင်းကိုဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းကို သူစဉ်းစားရပါဦးမည်။

အခုတော့ ကျော်ကျော်ရန်ရှင်သွား၍ သူက စိတ်သက်သာရာရသွားရကာ သူမနားလေးမှ ထရပ်မယ်ကြပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ”

ထိုသို့ဆိုခိုက် ဆိုင်းမဆင့်မုံမဆင့် ဝန်းဆိုဖွင့်ဝင်လာတဲ့အပြာရောင်မှန်ချပ်ကြီးကြောင့် သူက ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

ထိုတစ်ခဏလေးအတွင်းမှာပင် မီးရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး လင်းကျင်းသွားရပါ၏။

“ဘာတွေလဲ”

သူမမှာ မျက်စိကျိန်းသွား၍ မျက်လုံးပင်ကောင်းကောင်းမဖွင့်နိုင်တော့ပါ။ သူမက တအံ့တဩနှင့် ဘာတွေလဲမေးနေရသလို သူကိုယ်၌ကလည်း ဘာတွေလဲဆိုတာမသိ၍ ကြောင်အမ်းနေရပါသည်။

ခဏကြာတော့ ကင်မရာမီးရောင်တွေ ငြိမ်ကျသွားတော့မှ အုပ်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လိုက်ရပါတော့သည်။ သူ အံ့ဩတွေးရပါသည်။ သူသိသောဣန္ဒာရယ်လစ်တွေ အကုန်ပါပဲလား။

“မင်းသားကို ဗျူးစရာရှိလို့လာခဲ့တာပါ”

သူအံ့ဩသွားရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအကြောင်းမကြုံဘာမကြားနဲ့ ဒုန်းဆို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးရောက်လာကြတာ

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းလည်းမဟုတ်ဘူး အများကြီး။

“အပြင်မှာ စိတ်ကပ်ကျော်ကျော်နဲ့ဆိုပါတယ်။ ဒါမှကြားထားတဲ့သတင်းက အမှန်ကြီးပါလားလို့အတည်ပြုပြီး ဝင်လာတာပါ”

“ကြားထားတဲ့သတင်း...”

“စွမ်းအား လက်ထပ်တော့မယ်ဆို”

“စွမ်းအားရဲ့မိန်းကလေးက ဒီကို စိမ်းနုရောင်ဝမ်းဆက်လေး နီလာမယ်လို့ သတင်းရပါတယ်”

“ချစ်သူတွေလား၊ အိမ်ကသဘောတူပြီး ပေးစားတာလား”

“စွမ်းအားနဲ့တွဲနေတာကြာပြီလား”

“စွမ်းအားရဲ့အချစ်ရေက ဘယ်လိုရှိသလဲ”

သူတောင် မတွေးထားတဲ့မေးခွန်းမျိုးတွေက တရစပ်မေးလာသူမ မပြောနှင့်။ အင်တာဗျူးအမြဲဖြေနေရပါသောသူပင်လျှင် မဖြေစိတ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

“အားလုံး အထင်လွဲနေကြပြီထင်တယ်”

“တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဒီလိုဖြေတာလား”
သူ ဣန္ဒာရယ်လစ်ကို ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

ဒီလိုမေ့ခွန်းမျိုးက နေရှင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိခိုက်စေရလို့ပါ။
သို့သော် သူက အထာကိုသိသွား၍ ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်ပြီး...

“တစ်နေ့နေတော့ အကြောင်းပြန်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

“တစ်ခုတော့ ပြောပြပါဦး စွမ်းအား။ သူက လက်ထပ်မယ်”

မိန်းကလေးဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

ဆက်လက်၍ ထွက်ပေါ်လာမည့်မေ့ခွန်းများကို သူကြောင့်
လုပ်ပါပြီ။ ဒါကြောင့်ပင် မည်သူ့ကိုမျှအားမစွာနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေး
နည်းလမ်းကို စဉ်းစားမိတော့၏။ အရေးထဲ ဝဲကစီက ဘယ်ရောက်မ
မှန်းမသိပါ။

သူတစ်ယောက်တည်း လူအုပ်ထဲတိုးဝေပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ပြု
စည်လိုက်သည်တွင် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ငူငူကြီး အတီးအတေး
ကျန်ရစ်ခဲ့မည်သူမထဲ မေ့ခွန်းတွေ တရစပ်စုပုံသွားမည်ကိုတွေးမိ၍ သူ
ပေါက်ကရဲလျှောက်ပြောကုန်မှာစိုးမိပ်ရတာမို့ သူမရဲ့လက်ကိုဆတ်ဆတ်
ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး သူမပခုံးကိုဖက်ကာ လူအုပ်ကြားထဲ အရှိန်နှင့်တိုးဝေ
ပြီး မှန်ချပ်အပြာကြီးကိုဆွဲတွင်ကာ အဆင်သင့်ရှိနေသောသူကားအနု
လေးထဲသို့ သူမကိုတွန်းတင်လိုက်ပြီး သူပါပြေးတက်ကာ အပြေးထဲ
ပိုင်း မောင်းထွက်ပစ်ပါတော့သည်။

အတော်လေးခရီးပေါက်ခဲ့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားပါသည်။
သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမက အမှန်တကယ်ထိတ်လန့်နေပုံမျိုးနှင့်
မိသည့်သလို ကြောင်ကြောင်ကြီး သူ့ဘေးနားမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်
ပေါ် လိုက်ပါနေခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမ ထိုအသံကိုပင် မကြားနိုင်တော့ပါချေ။ သူ ရယ်ချင်သွားမိ
မိသည်။ သူမပုံက ကြောင်တောင်တောင်နှင့်မို့ပါ။

ဒီလိုအကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို သူ့ဘဝတွင်
အိပ်ထမဆုံးတွေ့ဖူးခြင်းမို့ပါ။ စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားမှ သူမကိုရယ်ချင်ရ
မိသေး၏။ သို့သော် တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပြီးမှ မျက်နှာကို တည်တည်
ပြီး ဟန်လုပ်ကာ...

“မင်းကို ဘယ်သူလွှတ်ခဲ့တာလဲ”

“ရှင်!”

“မေးလိုက်ရင် အကြောင်ကြောင်နဲ့ ငါ့ဆီရောက်အောင် ဘယ်
သူလိုက်မိတာလဲ”

“ဦး... ဦးမြပါ”

“ဘယ်သူပို့ခိုင်းလို့လဲ”

“ဘွားဘွားပါ”

“ဘာ! ဘွားဘွားက”

“ဟုတ်... သူ ပွဲတက်ရမယ်ဆိုပြီး အဲဒါ ဝတ်... ဝတ်နဲ့”

“သိပြီ သိပြီ၊ အပြင်မထွက်ခင် မင်းကို ဘွားဘွား ဘာပြော

သေးသလဲ”

“ထူးဆန်းတဲ့စကားပဲပြောပါတယ်”

“ထူးဆန်းတဲ့စကား”

“ဟုတ်”

ခွကျကျနိုင်လွန်းသည့်သူမရဲ့အဖြေစကားကို သူရယ်ချင်မိပါ
သည်။ သို့သော် ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်စကား...

“ကမ္ဘာကို ဂြိုဟ်ဘယ်နှလုံးက ပတ်နေတယ်၊ ကမ္ဘာ ဘယ်
နေပျက်မယ်၊ ဘယ်နေက ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့၊ အဲလိုလား”

အဲလို သူ့ရဲ့မေးလိုက်ပြန်တော့လည်း သူမက သူ့ကို ပြုံးပြုံး
ကြီးကြည့်လာကာ...

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ထပ်မေးလို့မရတော့မှန်း သူသိလိုက်ပါပြီ။ သူမ ဘာဖြစ်လို့
အဲလောက် ခိုးရတာလဲ။

ထိုသို့တွေးမိခြင်းနှင့်အတူ သူ ဘွားဘွားကို စိတ်တိုရပါသည်။

“ဘွားဘွားလက်ချက်ပဲဆိုတာ အတတ်သိသွား၍ ဘွားဘွားက ဘာ
ကြောင့် ကိုယ်ထင်ရာကိုလုပ်ရသလဲဆိုပြီး ဒေါသထွက်သွားမိတာပါ။

အိမ်ရောက်တော့ ဘွားဘွားကို ရန်စွာပစ်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဒေါနှင့်

အာနှင့်အဝင်တွင်...

“ဘာလို့ပြန်လာတာလဲ”

ဟူသောပြစ်တင်သလိုအမေးကို ဝင်ဝင်ချင်း ခံလိုက်ရတာပါ။

“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် မပြန်ရတော့ဘူးလား”

“ဒါ မင်းအိမ်လား”

“ဘွားဘွား”

“မင်း ဒီနေ့ မွေးနေ့ပါတီတက်ရမှာလေ၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီး မသွား

ဘူးလား”

“ဘာကိစ္စကြောင့် ခေါ်ရမှာလဲ”

“သူ မသိဘူးလေ၊ လူတောထဲဝင်ဆုံအောင်တော့ ဆွဲခေါ်ဦး

ရမယ်၊ မင်း လူစိတ်မရှိဘူးလား”

“ဘွားဘွား၊ စကားကို လမ်းကြောင်းလွှဲပြီးမပြောနဲ့၊ အားလုံး

ဘွားဘွားလက်ချက်မဟုတ်လား”

“သူတို့နဖူးမှာ စာကပ်ထားလို့ ငါ့လက်ချက်လို့ လာစွပ်စွပ်
တာလား”

“ဘွားဘွားလျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ သား သူ့ကိုမယူနိုင်ဘူး”

“ငါကရော ငါ့မြေးမလေးနဲ့ မင်းကိုပေးစားမယ်လို့ ဘယ်တု
က ပြောနေလို့လဲ။ ဘာလဲ... မင်းရင်ထဲမှာ သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး
ကြိုက်နေပြီလား”

“ဘာ... ဘယ်လိုကြီး... ဟား ဟား ဟား... ဘွားဘွား
က ဟာသပဲ”

ဟုပြောလည်းပြောကာ သူက ဟားတိုက်ပစ်လိုက်တော့
ချိန်ထိ သန်မာသေးသော ဘွားဘွားရဲ့လက်က သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ခွီ
ရောက်ရှိလာရပြန်၍ သူက ရယ်နေတုန်းတန်းလန်းပင် ခေါင်းလေး
ပွတ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားကာ...

“နာတယ်ဗျ”

“နာအောင်လုပ်တာ၊ ကိုယ့်အဘွားကိုမျှား ရယ်စရာမှတ်တယ်”

“သား မငယ်တော့ဘူးဗျ။ နာမည်ကျော် မော်ဒယ်လ်ဖြစ်

ပြီ”

“မင်းဟာမင်း သမ္မတပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါမသိဘူး။ ငါသိတာ

ဆို မိန်းမမြန်မြန်ပေးစားပစ်ဖို့ပဲ။ ဒါမှ ဒီလောက၊ ကနေ မင်း မြန်မြန်
ထွက်မှာ။ မြန်မြန်ထွက်မှ မင်းအဖေ ငါ့သားက မြန်မြန်နားရမှာ”

“ဘွားဘွားနော်”

“ငါ့မြေးလေးကို စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့။ မင်းနဲ့လုံးဝမပေးစား
ဘူး။ ဒီလိုပင်ကိုလှတဲ့မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်လို့”

ဘွားဘွားရဲ့မော်ကြားကြားစကားကို သူ ဟားတိုက်ရယ်မော
ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟား ဟား... ဘွားဘွားကိုသာ ထိုင်ရယ်နေရရင် ဒီနေ့
ထစ်နေကုန်သွားလိမ့်မယ်။ ပါတီတက်စရာရှိတယ်။ နေ့ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ရှိ
တယ်၊ လစ်ပြီ”

“ဟဲ့... ကလေး... ဟဲ့”

သူ ဘာကိုမှမရမပိုက်ဘဲ လက်ကိုနောက်ပြန်တော့တာပြကာ
ဘွားဘွားကိုအနိုင်ပိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“နေရှင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ဘွားဘွား”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မြေးမလေး သူ့ကို

စိတ်ထဲမှာမထည့်နဲ့။ မောလာပြီလား... အနားယူလေ။ မော့၊ အေး၊
မင်းမလေးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်သွားစမ်း။ လူအုပ်ကြီးကြောင့် ငါ့မြေးမလေး

၁၀၂ ❀ ဇော်နိုင်

လန့်ရောပေါ့”

နေရှင်ဆိုသောနာမည်ကြောင့် ဘွားဘွားက ထိတ်ထိတ်ပျာဖု
ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် သူမ သိလိုက်ပါပြီ။ အတတ်တော့မဟုတ်၊ ခန့်မှန်
မိတာပါ။

သူမလိုဆိုတော့ နေရှင်က မိန်းကလေးပေါ့။

မိန်းကလေးဆိုရင် စွမ်းအားရဲ့ရည်းစားလား။ ဒါဆိုလည်း အ
တာယျသမားတွေက သူမကို ဘာကြောင့် ထိုသို့မေးခွန်းမျိုး မေးမလဲ။
စွမ်းအား ရည်းစားမရှိသေးတာကိုတော့ သူမ သိနေပါသည်။
ဒါဆို နေရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးလဲ။

သေချာတာတော့ စွမ်းအားက ထိုမိန်းကလေးကိုအလေးထား
ပုံရတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဘွားဘွားက ထိတ်ထိတ်ပျာဖု
ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါ။

သူမ စိုးရိမ်ရပါ၏။ ပြီးတော့ မဝံ့မရဲလည်းဖြစ်ရပါသည်။ အ
မိမိကိုယ်ကိုပင် စွမ်းအားနှင့်ပတ်သက်လာခဲ့လျှင် ယုံကြည်မှုပျောက်
နေရပါသည်။

သူမက ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်အတွက် ရင်ခုန်ပြီး စိတ်လှုပ်
ရမှာလား။ စွမ်းအားရဲ့အပြောရင့်ရင့်များကြောင့် ဝမ်းနည်းထိရှာကြ

စသောင်းတိုင်လေး၊ ငိုညည်းချိန် ❀ ၁၀၃

ခံစားရမှာလား မသိနိုင်တော့ပါ။

သူမသိတာတစ်ခုက စွမ်းအားက သူမရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ လူ
အုပ်ကြားတိုးဝင်လာချိန်က သူမ ကလေးတစ်ယောက်လို ရင်ဘတ်ထဲ
မှာ တဒိန်းဒိန်းနှုတ်နေပြီး ကျေနပ်နေခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမနှလုံးသားလေး ခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလား။

အခန်း (၈)

ဣန္ဒာဓိပတိများရှိနေသော ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့

အဖေဖြစ်သူ ဗိုလ်သက်သာရာတော့ရှိသားပင်။

ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ မွေးနေ့ရက်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး နေ့ရက်ကို

အသွေအသွယ်ပါသည်။ သူ ကြာကြာရှာလိုက်ရပါ။ လူအများကြားမှာ ထင်း

ခဲလင်းနိုင်လွန်းသည့်နေ့ရက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက နေ့ရက်ကိုတွေ့တော့ ပြီးကာ နေ့ရက်ရှိရာသို့တည်တည်

အထွက်သွားတော့ ဖုန်းပြောနေသောနေ့ရက်က သူ့ကိုတွေ့သွားကာ

အဖေကိုပိတ်လိုက်ပြီး...

“စွမ်းအား”

“ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအကြာကြီးမဆက်သွယ်ဘဲနေရတာလဲ”

ထိုသို့ နေရှင်က သူ့ကိုတမ်းတမ်းတတမေးလာပြန်တော့လည်း သူ့မှာ ဖြေစရာစကားလုံးမရှိပြန်ပါ။ နင့်ကိုစိတ်ဆိုးလို့ဟုလည်း ကလေး ဆန်စွာ မဖြေချင်သလို မလာချင်လို့ မလာတာဟုလည်း ရက်စက်စွာ မဖြေရက်နိုင်ပြန်ပါ။

“သင်ပေ ဘန်ကောက်ရောက်နေတယ်၊ သိလား”

“အင်း၊ သူမသွားခင်က လာသွားသေးတယ်”

“ဘာလက်ဆောင်လိုချင်သလဲလို့ လှမ်းမေးတယ်။ သူ မှာ ငါးရက်လောက်ပါကြာမယ်တဲ့”

“သူပြောတော့ နှစ်ပတ်ဆို”

“အင်း၊ သူလည်း အဲလိုပဲ ထင်ခဲ့တာတဲ့။ နင့်ကိုတောင် သူ ပြောနေသေးတယ်။ စောစောပြီးသွားတာပေါ့တဲ့”

“စောစောပြီးသွားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“နင်တို့ ငါမသိအောင် ဘာတွေလုပ်ထားကြသလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ။ နင်တို့စကားတွေထဲမှာ အထာတွေ

ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ၊ နင့်အိမ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်

ဆို”

“သင်ပေ ပြောလိုက်တာလား”

“ဟွန့်အွန်း... ငါ့ဘာသာသိတာပါ”

“အင်း၊ ဘွားဘွားခေါ်လာတာပါ”

“ဘွားဘွားက”

“ဘွားဘွားရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ပြေးပါ။ မိဘတွေမျိုးတွေ မရှိ တော့လို့ သီလရှင်ကျောင်းက ခေါ်လာတာ”

သူ အဲလိုကြီးအမှန်အတိုင်းပြောပြပစ်ပြီးမှ သူမကိုများ ထို စကားက နှိပ်ရာကျသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်မိပြန်ပါသည်။

သို့သော် ပြောပြီးသွားပြီလေ။

“သူက ငယ်ကတည်းက သီလရှင်ကျောင်းမှာ နေတာလား”

“ကျောင်းထိုင်ဆရာလေးနဲ့၊ ဘွားဘွားနဲ့၊ သူ့ရဲ့ ဘွားဘွားက အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေလေ”

၁၀၈ ❧ ဇယ်ခိုင်

“ဪ၊ သိပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာလေးက မိတာ မရှိတော့လို့ ခေါ်ပြီးကျွေးမွေးထားတာပေါ့”

ဓနရှင်ပြောတာမှန်နေ၍ သူ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

“သူ့ကို အလုပ်ခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာလား”

ဟူသောအမေးကိုတော့ သူ့ရင်ထဲက မကြိုက်ပေမယ့် ဓနရှင် ဗို ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်ပါသည်။

“သူက အေးဆေးပါတယ်။ ဘွားဘွားက ငိုထက်တောင် သူ့ကို ပိုချစ်သေးတယ်”

“သနားလို့နေမှာပေါ့။ ဖြစ်စဉ်က သနားစရာလေးကိုး။ အင်း၊ ငါလည်း ငါ့အဝတ်ဟောင်းတွေပေးဦးမှပဲ”

ဓနရှင်ရင်ထဲမှာ စင်းလုံးချောကို ဘယ်လိုမျိုး မြင်သွားပါလိမ့်။

“သူ မဝတ်တတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ နင်ဝတ်သလို ဝတ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ၊ သိပြီ။ တောသူမ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ တောသူမ”

၀ယောင်းတိုင်လေး၊ ငိုညည်းချိန် ❧ ၀၀၉

သူ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဆိုးချင်နေမိ၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ဓနရှင်နဲ့ ခါတိုင်းလို အချစ်ကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ။ အိမ်ထောင်ဖက်တွေအချစ်တွေ သူမရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ပြောချင်မိတာပါ။ အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ စင်းလုံးချောရဲ့ပိညာဉ်က တစ်နေ့လုံးနိပ်စက်၍မဝသေးဘဲ ဒီအထိပါ ကပ်ညှိလာရ၍ သူ စိတ်တိုချင်မိပါသည်။

“ဒီနေ့ ငါတို့ စင်းလုံးချောအကြောင်းပဲ ပြောနေတော့မှာလား”

“စင်းလုံးချော ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ။ ဪ၊ သိပြီ၊ မိတာမရှိတဲ့ သနားစရာတောသူမ မဟုတ်လား။ နာမည်ကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ တောဆန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် တောဆန်တယ်။ လူလည်း တောဆန်တယ်။

ရယ်ရတယ်”

“ရယ်ရတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ငါ့ဆီခေါ်လာပါဦးလား။ အပျင်းပြေတာပေါ့”

“အပျင်းပြေ”

“အင်းလေး၊ နှင်ပဲ ရယ်ရတယ်ဆို”

နေရှင်စကားက စင်းလုံးချောကို သိပ်နှိပ်လွန်းသည်ဟုထင်ပါ

သည်။

အမှန်က စင်းလုံးချောက ရိုးသားလွန်းလို့ ရယ်စရာဖြစ်ရတာ

ပါဆိုတာ သူ့ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေပါသည်။

စင်းလုံးချောရဲ့ရိုးသားခြင်းကို သူ ခံစားနိုင်ပါသည်။ ဒါကြောင့်

စင်းလုံးချောကို အဲလိုနှိပ်သလိုပြောရင် သူ မနှစ်သက်ပါ။

သို့သော် အဲလိုပြောသူက နေရှင်မို့ သူခွင့်လွှတ်ပါသည်။

သူ့ဘဝကို နေရှင်ကသာလျှင် လွှမ်းမိုးနိုင်သူမဟုတ်ပါလား။

“စွမ်းအား”

“အင်း”

“ဟို စာစောင်ထဲမှာ နှင့်သတင်း ဖွဲ့ထားတယ်၊ သိလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“နှင့်ရဲ့မူပိုင်ထုတ်လုပ်ရေးက မပြောဘူးလား”

“ဘာလဲ”

“နှင့် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆို”

“မပြောမိပါလား”

“သတင်းကတော့ ကြီးနေတယ်။ အားလုံးက ငါနဲ့လို့ စွပ်စွဲ

ကြတယ်”

“အဲတော့ နှင့်က ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်သလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားသေးပါဘူး

“နှင့် အဲလိုပဲ အမြဲဖြေရတာ မပျင်းဘူးလား”

“အင်း၊ နှင့်အတွက် အဲလိုပဲဖြေပေးရတာပေါ့”

“နှင့် တစ်သက်လုံး အဲလိုပဲဖြေသွားမှာလား”

“ငါ အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့ ပြီးသွားမှာပါ”

“ဘာ!”

“သင်္ခေပ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါ သူ ဘန်ကောက်ကပြန်လာ

နဲ့ နှစ်တွေအများကြီးရှုပ်ထွေးခဲ့ရတဲ့ပြဿနာက အေးငြိမ်းသွားမှာပါ

။ ငါ့ကို ဘာလက်ဆောင်ယူမလဲလို့ပြောတယ်။ အမှတ်တရဖြစ်မယ့်

အတစ်ခုခုပြောတဲ့။ ငါ့အထင် သူ ပရိပို့စ်လုပ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“နှင့် သင်္ခေပအပေါ် ခုထိမျှော်လင့်နေတုန်းပဲလား နေရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ နှင့်ကို ပရိပို့စ်လုပ်ခဲ့တာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွားပြီ နေရှင်။ နှင့်

ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမမြင်နိုင်တာလဲ”

“စွမ်းအား”

“ငါ အဲလိုပြောလိုက်တိုင်း ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ အပြတ်မပြောဘဲ အဲလိုခေါ်နေတာလဲ”

“ငါ”

“တော်ပါပြီ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ သင်္ခေပပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ နင် ရဲရဲကြီးဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ခန့်ရှင်။ သင်္ခေပရှိနေလို့ နင် ငါ့ကို မကြိုက်တာမဟုတ်လား။ သင်္ခေပရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ နင် သိနေတာပဲ။ နင်လက်မခံနိုင်သေးဘူးလား... ဟမ်း”

“သင်္ခေပ အခု...”

“ဘာလဲ၊ နင့်ကို ယုံကြည်လုပ်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်မဟုတ်လား။ နင် သင်္ခေပစိတ်ကို နားမလည်နိုင်သေးဘူးလား။ ငါက နင့်မှာ မှာရှိနေတာ။ သင်္ခေပတိုးလာမယ်လို့ ထင်သလား။ မှတ်ထား၊ ခန့်ရှင်၊ သင်္ခေပက အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ နင့်စိတ်ထဲတွေးနေလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုတ်လိုက်လို့... နင်အပြတ် ငါ့ကိုငြင်းပစ်ပါ”

“ဒါဆို နင် ငါ့ရှေ့ ဘယ်တော့မှမဝေါ်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ ဒီလိုပြောနေတာ ခန့်ရှင်ရဲ့စိတ်ကို နားမလည်လို့လား”

မဟုတ်ပါ။ သူသိတာပေါ့။ သူ မခင်တွယ်တော့မှာကိုလည်း စိုးရိမ်တဲ့ ခန့်ရှင်က သူ့ကိုလည်း ရည်းစားအဖြစ် မရွေးချယ်ချင်ဘူးလေ။ သူမရင်ထဲမှာလည်း သင်္ခေပက ရှိနေတာကို။

သူ ထိုက်စွာကို နောင်ကြည့်ပေမယ့် ထိုပြဿနာက သူတို့ကြား ဘယ်တော့မှအေးချမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အခုတော့ အေးချမ်းဖို့အချိန် သင့်ပြီထင်ပါရဲ့။

သူ ခန့်ရှင်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး...

“သင်္ခေပ ဒီတစ်ခါပြန်ရောက်ရင် သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖိနှိပ်လုပ်လိမ့်မယ်”

“ဟင်!”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ နင်မဟုတ်တာတော့ ထုံးစံသေချာတယ် ခန့်ရှင်... အဲလိုပြောလို့ နင်ငိုချင်ရင် ငါ့ပခုံးကို အလကားငှားပေးပါတယ်။ ငါဟာ နင့်အတွက် အမြဲအဆင်သင့်ပဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ”

ဟု သူက ခိုင်မာစွာ ပြောချပစ်လိုက်တော့ ခန့်ရှင်က သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသောအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၉)

“စွမ်းအား”

မှန်ချစ်အပြာရောင်ကြီးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆက်တီပေါ်
တွင် နေရှင်ကိုတွေ့ရ၍ သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။ နေရှင်က ထိုသို့ သူ့ထံ
လာလေ့လာထမရှိလိုပါ။

“ဪ၊ နေရှင် ရောက်နေတာကြာပြီလား။ ဖုန်းဆက်လိုက်
အဲဒါ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်မိန်းကလေးနဲ့ ငါ့ကိုမိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူးလား”

နေရှင် ဘာတွေများပြောနေတာလဲဟု သူ မသိပါ။

“သူက ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ နင့်အကြိုက်မျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ နင် ဘယ်တုန်းက စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ။ နင်က အစီရောင်ကိုမှမကြိုက်တာ”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ငါ့အတွက်ဆို နင်က အမြဲအဆင်သင့်ပါပဲဆိုတဲ့စကား အတည်ဟုတ်မဟုတ် လာခဲ့တာပါ”

ဟုဆို၍ လက်ထဲမှ ဂျာနယ်ခေါက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရာ သူ့မျက်စိစွေကြည့်လိုက်တော့ သိလိုက်ပါပြီ။

သူ မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

သူ ပြန်မဖြေနိုင်သေးပါ။

“နင်လည်း ငါ့ကိုညာတယ် စွမ်းအား”

“မဟုတ်ဘူး နေရှင်”

“သူက နင့်ရည်းစားဆိုတာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက သိတာ ငါက ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ”

“နေရှင်”

“ငါပြန်တော့မယ် စွမ်းအား။ တကယ်တော့ ငါက သူ့အကြိုက် မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အတွက်ပါ မရှိတဲ့လူပါ”

“ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် နေရှင်”

“ဟိုမိန်းကလေးကို ပြောပြီးသားစကားပါ”

“နင် ငါ့ကိုတိုနေတာ ငါ့ကိုချစ်လို့လား”

ဟုဆိုပြီး ကိုယ်လိုရာကိုဆွဲတွေးပစ်လိုက်ကာ သူမကို ထွေးပစ်လိုက်၏။

“နင့်ရည်းစား”

“မဟုတ်ဘူး နေရှင်၊ အဲဒါ ငါ့ရည်းစားပါ”

“ဟင်၊ သင်္ခေပ”

ဘယ်တုန်းတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့သင်္ခေပက တံခါးဝ

ခွင် မားမားကြီးရပ်၍ပင်...

သင်္ခေပကိုမြင်မှ သူတို့နှစ်ယောက်က ချဲသွားကြပါသည်။

“သိပ်လှတဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းလေးပဲ”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးဆယ့်ငါးမိနစ်က”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား၊ မင်း ဘယ်တုန်းကမှ ခရီးရောက်

အကြိုက် ငါ့ကိုသတိမရူးပါဘူး”

“ဒီကျွန်းနယ်ကိုတွေ့လိုက်တည်းက မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာရှိပြီဆိုတာ တွေးမိလို့ပေါ့။ စွမ်းအား၊ မင်းငါ့ကိုပြန်လျော်ရမယ်”

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“ငါ့ကောင်မလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းနဲ့လို့ အထင်လွဲအောင် လုပ်ရတာလဲ”

“ရယ်စရာတွေလာပြောမနေနဲ့၊ ငါ ဒီမိန်းကလေးကို မတွဲချင်မှန်း သိသားနဲ့”

“မတွဲချင်ရင် ကင်းကင်းနေပေါ့၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း စည်းကမ်းတော့ စောင့်ရမယ်လေ။ အခုတော့ ငါ့ကောင်မလေးကို မင်းပန်ဖက်တယ်။ ငါတောင် ပခုံးဖက်ခွင့်ပဲ အမြင့်ဆုံးအမိန့်ကျထားတာ။ အခုဘာမှမဆိုင်တဲ့မင်းတောင် သူ့ကိုပခုံးဖက်မှတော့ ငါ့အတွက် တစ်ဆင့်တိုးပေးသင့်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား”

“သင်္ခေပ”

“နင်တို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

နေရှင်ရဲ့အကဲခတ်သလိုအမေးကို သူတို့နှစ်ယောက် ဖြေကြားပြီးမိလိုက်ကြပါသည်။

“သင်္ခေပ၊ နင် ငါ့အတွက် ဘာလက်ဆောင်ပါလားလဲ”

“ပါတာပေါ့၊ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းကို ငါဘယ်မှမခွဲမလဲ”

ဟုဆိုကာ လက်ထဲမှအထုပ်ကိုလှမ်းပေးလိုက်တော့ သင်္ခေပ

လက်ထဲမှာ ကျန်နေသော တစ်ထုပ်ကြောင့်...

“အဲဒါက စွမ်းအားဖို့လား”

“ဒီကောင်ကို ဘာလို့ပေးရမလဲ။ ငါ့မိန်းကလေးအတွက်ပေါ့”

ဟု သင်္ခေပက ပြုံးခွင်ခွင်လေးပြောလိုက်လျှင် သူမရင်ထဲ

ထိရောက်စွာခံစားသွားရပါတယ်။ သူမ နားမလည်နိုင်ပါ။

သင်္ခေပရဲ့ကောင်မလေးလို့ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို စွမ်းအားက

အသိရှင်ကြားတွဲလို့၊ ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်တဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကား

အသွားအလာများကို သူမ ပို၍နားမလည်ပါ။

သူမသိတာတစ်ခုက သင်္ခေပရဲ့စိမ်းကားမှုကြောင့် ရင်ထဲမှာ

အေးနေရတယ်ဆိုတာပါ။ သူမက သင်္ခေပရည်းစားဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ

လား။ သူမစိတ်သက်သာရာရအောင် သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ညာ

မကြတာလား။ သူမ မတွေးတတ်ပါ။ သူမသိတာတစ်ခုက ဓာတ်ပုံထဲ

မိန်းကလေးရဲ့ပုံဟာ စွမ်းအားအကြိုက်လည်းမဟုတ်သလို သင်္ခေပ

အကြိုက်ပုံမရှိလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါ။

ဒါဆို သင်္ခေပက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကို နှစ်သက်သလဲ သူမ
မသိပါ။ သင်္ခေပက အမြဲတမ်း လှတယ်မလှဘူးဆိုတာမျိုးကို မဝေဖန်
တတ်သလို ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာမျိုးကိုလည်း ဘာမှမခံ
စားတဲ့ ခပ်အေးအေးလှတစ်ယောက်ပဲပါ။

ထိုသို့ မလှုပ်မယှက်ပုံက သင်္ခေပရဲ့ဆွဲဆောင်မှုပဲထင်ပါရဲ့။
သင်္ခေပက အေးဆေးပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မည့်အသွင်ကို
ဆောင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူမ နှစ်သက်ရသည်ထင်ပါရဲ့။
သေချာပါသည်။ သူမ သင်္ခေပကိုဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ မည်သူနှင့်
မှမကြည်ဖြူနိုင်ပါ။ သင်္ခေပကို ထိုသို့ခံစားရသလိုပဲ စွမ်းအားကိုလည်း
လက်လွှတ်မခံချင်ပါ။ သူမ စွမ်းအားကို သိပ်ခင်ရပါ၏။ စွမ်းအားသာ
သူမနားမှာရှိနေလျှင် သူမ ကျေနပ်ရပါသည်။

“စွမ်းအား၊ မင်း ဒီနေ့ ရှူတင်ရှိသေးလား”

“ပြီးပြီ”

“မင်းပြန်ရင် ငါလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ထိုသို့ သင်္ခေပပြောလျှင် ပြုံးလိုက်တဲ့စွမ်းအားရဲ့အပြုံးက တစ်

မျိုးပဲဟု သူမ ထင်ပါသည်။

“ငါ ဒီနေ့အိမ်ကိုပြန်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိသေးဘူး”

“ဟေ့ကောင်”

“သွားချင်ရင် မင်းခြေထောက်နဲ့မင်းသွားပေါ့။ မင်းအဲလောက်

မရှိဘူးလား။ ငါ ဒီနေ့ ဓနရှင်နဲ့နေဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်။ ငါတို့နှစ်

ဦးက ညစာအတူတူစားပြီးမှပြန်မယ်”

“အိုကေလေ၊ ရတယ်။ မင်းဝင်မရှုပ်တော့ ငါလည်း ကိစ္စကို

ပြန်ဆောင်ရွက်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ၊ ငါလမ်းပြီ”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့... .

“သင်္ခေပ၊ မင်း တကယ်ကြီးလား”

“ငါနောက်နေတယ်လို့ ထင်လို့လား။ မင်းတို့ ဘယ်ဆိုင်မှာ

နေလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရပါတယ်။ သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရမယ်။ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်

စစ်လား”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောသင်္ခေပကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိ။

“ဒီကောင် ဘယ်တုန်းက ကြောင်သွားသလဲဆိုသေး”

၁၂၂ ❀ ဇယ်ခိုင်

“နင်တို့ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ၊ ပြော၊ နင် ဘယ်ဆိုငါ့မှာ စားမလဲ”

“ဘာအထိန်းအမှတ်လဲ”

“နင်နဲ့ငါနဲ့တွဲမယ်လေ”

“တွဲမယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောရသေးလို့လဲ”

“အဲ၊ မပြောသေးဘူးလား”

“စွမ်းအားနော်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကို မကြာခဏ အဲလိုလေးထုတ်သည့်နေ့ရင်

ရဲ့လက်သီးဆုပ်လေးများကိုလည်း သူက စွဲလမ်းရတာပါပဲ။

အခန်း (၁၀)

“ဘွားဘွား”

“ဪ၊ သင်ပဲပဲ မလာတာကြာသွားပြီ၊ ဘယ်ပျောက်နေတာ

အဲ အလုပ်များလို့လား”

“ဘန်ကောက်ရောက်နေလို့ပါ”

“ဪ”

“စင်းလုံးချောရော၊ ဘွားဘွား”

“မြေးမလေးက အေးလွန်းလို့ ရယ်ရတယ်ကွယ်၊ တစ်ရက်

တစ်ရက် အခန်းထဲမှာပဲ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ အေးပုရေ မင်း မမလေးကို

ခေါ်လိုက်ပါဦး”

“သူက အပြင်မထွက်ဘူးလား ဘွားဘွား”

“ဘွားဘွားက အသက်ကြီးပြီလေ။ မင်းအန်ကယ်နဲ့အန်တီက
လည်း အားတာမဟုတ်ဘူး။ အဲတော့ သူက အိမ်ထဲမှာပဲ နေရတာပေါ့။
အပြင်ပို့ပေးမယ့်သူမှမရှိတာ”

“စွမ်းအားကရော”

“ဝေးရောပေါ့။ မိန်းကလေးကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်နဲ့ သူ့ကို
ဟိုကပဲ ကိုက်စားမှာစိုးတဲ့အလား။ ငါ့မြေးမလေးလည်း သနားပါတယ်။
သူလည်း အပြင်အလည်ထွက်ချင်ရှာမပေါ့”

“ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်လေ ဘွားဘွား”

“မင်းက အလုပ်များသနဲ့”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အားလပ်ရက်ပါ ဘွားဘွား”

“အေး၊ ကောင်းသားပဲ”

“ဘွားဘွား၊ သမီးကိုခေါ်တယ်ဆို”

“အင်း၊ ဒီမှာ မောင်သခံပဲ ရောက်နေလို့ကွယ်။ မှတ်မိတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြေးမလေး၊ ဒီနေ့ သခံပဲခွဲလိုက်သွားချေကွယ်။ အလည်
အပတ်ရောက်ဖူးတာပေါ့”

“သူက သမီးနဲ့သွားချင်ပါ့မလား”

ဟု သူမက မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့်ပြောလာလျှင် သူရင်ထဲ
ခံစားသွားရပါသည်။ မိန်းမပျိုလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်ယုံကြည်
စွာပျောက်ဆုံးနေတာ စွမ်းအား ဘာတွေများ lesson ပေးလိုက်တာလဲ။

“ကိုယ်က မင်းကိုလာခေါ်တဲ့လူပဲ စင်းလုံးချော။ ဘာဖြစ်လို့
အဲလိုပြောရတာလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်
စင်းလုံးချောကြောင့် အရှက်မရစေရပါဘူး”

“အရှက်ရမယ်”

“ကျွန်မ အင်္ကျီသွားလဲ...”

“အဲဒီတိုင်းလည်း လှပါတယ်”

ဟု သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲပြောလိုက်လျှင် သူမမျက်နှာမှာ
ကြည်စင်သွားရပါသည်။

“တကယ်လှတယ်လား”

“လှတာပေါ့”

“အင်း၊ စွမ်းအားသာ သင်္ခေပလေးလိုဆို ဘွားဘွား စိတ်ချမ်းသာရပြီပေါ့။ အခုတော့ ငိုက်သားက ဘုနဲ့ဘောက်”

ဟု ဘွားဘွားက ရေရွတ်လိုက်တော့ သူပြီးလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ်တို့သွားကြရအောင်လေ”

ဟု သူက ကြင်နာစွာပြောလိုက်တော့ သူမက ကြည်စင်စွာ

ပြုံးပြီး...

“ဘွားဘွား၊ သမီးလိုက်သွားတော့မယ်နော်”

“အေးအေး... မြေးမလေး ပျင်းနေရောပေါ့။ ပျော်အောင်

လည်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့နော်”

“ဘွားဘွား ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ငါ့မြေးမလေးကို သေချာလေးကရုစိုက်လိုက်ဦးနော်။ သူ

မြို့သူတွေလို လည်ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ ဘွားဘွား”

ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့တော့ သူ့အနား ကုပ်ကုပ်လေး မနိုးလိုက်ပါလာသောသူမကြောင့် သူက ပြုံးမိပြန်ပါသည်။

သူက သူမထိုင်စီးရန်အတွက် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုတော့ သူမက အားတုံအားနာလေးနှင့်ပင် တက်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

“စင်းလုံးချော ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ရှင်!”

“ဪ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘယ်သွားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ဖူးသလဲ”

ဟု သူက ကြင်နာစွာမေးတော့ သူမက သူ့ကိုငေးကြည့်ကာ မြင့်...

“ရှင်က ရုပ်ချောသလို သဘောလည်းသိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဟင်”

“စွမ်းအားက ကျွန်မကို တခြားလူရှေ့မှာ အော်တယ်။ ဘာမှမသိဘဲနဲ့လည်း ဆူတယ်။ ရှင်က သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ”

“ကိုယ့်ကိုအဲလိုမြှောက်ပြောတဲ့အတွက် မင်းကိုမုန့်တွေအများကြီးကျွေးမယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုခင်တယ်။ ကျွန်မပျင်းနေတာ၊ ရှင်အမြဲလာရမယ်နော်။ ဪ၊ ကန်တော့နော်၊ ရှင်မှ မအားတာပဲကို”

“မင်းပျင်းရင် ကိုယ်မအားလည်း လာမယ်လေ။ မင်းနဲ့စကားပြောရတာ ပျော်တယ်”

“ရှင်က သိပ်ကောင်းတာပဲ”

၁၂၈ ❖ ဖယ်နိုင်

“ကိုယ့်ကိုအဲလိုမြှောက်ပြောရင် ကိုယ်က ပျော်တယ်”

“ဒါဆို ရှင်က အမြှောက်ကြိုက်ပေါ့”

“ဘာ!”

“အဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ အားနာနေပုံမျိုးနှင့် ပျာပျာသလဲပြင်း

သောသူမကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

“မင်းဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ခမ်းမခိုးတာလဲ”

“ရှိမှမရှိတာ”

“ရှိရင်ရော”

“တစ်ခါမှ မခိုးဖူးဘူး”

“မလှချင်ဘူးလား”

“လှချင်တာပေါ့”

“ကိုယ် အခု ဘန်ကောက်က ပြန်လာတာ”

“ဘန်ကောက်”

“ကိုယ် မင်းအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်”

“လက်ဆောင်”

“အင်း”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက အခုမှခင်တာလေ”

“အရင်တည်းကပါ၊ မင်းအခန်းထဲကို ကိုယ်ရောက်ဖူးတယ်”

“ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ။ အဲတုန်းက ရှင်ကိုလည်း ဘွားဘွား

မြှဲလို့ထင်နေတာ”

“မြေးက နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ရွေးရခက်သွားလား”

“မခက်ပါဘူး။ ကျွန်မက စွမ်းအားကိုပဲကြိုက်တာ”

“တကယ်... ”

ထိုသို့ သူက စကားထောက်ခဲ့တော့မှ သူမ အပြောမှားသွား

ခဲ့တာ သိသွားရကာ...

“ဘာတွေပြောနေသလဲမသိဘူး။ စတာ... စတာ”

“ကိုယ်က အတည်မှတ်လို့”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းလို့သာပြောတာ တခြားစီ

မခန့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က ကြင်နာတတ်တယ်။ သဘောကောင်းတယ်”

“စွမ်းအားကရော”

ဟု သူက မေးလိုက်သည်တွင် သူမက တွေးဆဆလေ

ငြိမ်ကျသွား၍ သူက သူမကိုအကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ သူလည်းကောင်းပါတယ်”

“သူ မကောင်းရင် ကိုယ့်ကိုပြောနော်။ ကိုယ် ဆုံးမပေးမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ရှင်က သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“မင်းကလည်း ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တောင် မင်း

မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားမိတာကို”

“အဲဒါဆို ရှင်နဲ့ကျွန်မက သူငယ်ချင်းပေါ့”

“အင်း”

“အဲဒါဆို မုန့်ကျွေး”

“ဟင်၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

“မကျွေးချင်ဘူးလား”

“ကျွေးချင်တာပေါ့၊ စနေတာကို”

“ဪ၊ အဲလိုမျိုးဆို စတာလား”

“ဘာစားမလဲ”

“ဝက်သားတုတ်ထိုး”

“ဘာ! ဝက်သားတုတ်ထိုး”

“ဪ၊ ဆောရီး၊ ရှင်က အဲလိုလမ်းဘေးဆိုင်မှာ ဘယ်စား

မလဲ”

“မင်းစားရင် စားမှာပေါ့”

“တကယ်”

“အွန်း . . .”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်မက ဝက်သားတုတ်ထိုးဆို သိပ်ကြိုက်တာ။

အဲဒါတုရားဆွတဲ့ကြားက အေးမာနဲ့အတူ ခိုးပြီးသွားစားတယ်”

“ပျော်စရာကောင်းလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ပုပ္ဖကြီးကို အချဉ်ရည်နီနီကြီးနဲ့ တို့စားရ

တာ သိပ်အရသာရှိတယ်”

ဟု မြူဆွယ်နေတဲ့သူမရဲ့ပုံလေးက ပီတိကလေးတစ်ယောက်

နဲ့ တကယ့်ကိုချစ်စရာလေးပါပဲ။

သူမရဲ့ကြည်စင်ရိုးရှင်းသော ပုံစံယဉ်ယဉ်လေးကြောင့် ဒီနေ့

အတူ သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမစားဖူးတာကို စားနေရပါသည်။

လမ်းဘေးမှာဆိုပေမယ့် သူမတစ်ခု သူတစ်ခု အလှည့်ကျစား

နေရတာမှာ ပျော်စရာကောင်းနေသလိုပင်။

သူမနှင့်ခုလိုနေရတာက ဘာစည်းမှမရှိနေ၍ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်လှပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ ထိုအချိန်က အလွတ်လပ်ဆုံးပါပဲ။

သူမက ဆရာလေးပြောပြဖူးသော ယဉ်ကျေးလိမ္မော်စကားများကို သူ့ကိုပြန်ပြောပြသည်တွင် သူက စိတ်ပေါ့ပါးစွာ နားထောင်နေပါသည်။

သူမက တစ်ခါတစ်ရံမှာ မကြားဖူးသည့်ဟာသမျိုးကိုလည်း ပြောပြတတ်သေး၍ သူ့မှာသဘောကျကျနှင့်ပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြင့် ရယ်ရပါသေးသည်။

သူမမှတ်မိသလောက်တော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ထိုအချိန်က အပျော်ရွှင်ရဆုံးပါပဲ။

သူဟာ အခုလိုလမ်းဘေးလိုဆိုင်မျိုးမှာ ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးကြည့်မိခဲ့ဖူးပါ။

ထိုသို့ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်ခြင်းနှင့်အတူ သူမကို ပို၍ ခင်မင်တွယ်တတ်မိသွားရပါ၏။

လမ်းဘေးဆိုင်တွင် စိတ်ရှိလက်ရှိရယ်နေသော သခင်တစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရ၍ ဒါ သခင်ဟုဟုတ်ပါလေစဟု သူနှင့်နေရာ

မှ နှုတ်ခွာကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ် ဒါ သခင်ပဲပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနာရီလောက်ကမှ သူတို့နှင့်စကားပြောခဲ့ကြသေး

တဲ့ သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း သခင်ပဲပါပဲဆိုတာ ဘေးမှာရှိတဲ့ စင်းလုံးချောကြောင့် ပို၍သေချာသွားရပါသည်။

သူ မယုံချင်ပါ။ အမြဲ လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ အဆင့်ရှိရှိ

နေသည့်သခင်ဟု ဒီလိုလမ်းဘေးဆိုင်တွင် ပါးစပ်ကြီးဖြူကာ ရယ်နေခြင်း

မီးပွင့်မိနေစဉ် ထိုမြင်ကွင်းက သူတို့မျက်စိထဲ တန်းဝင်လာရ

တာပါပဲ။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်နေသော သခင်ပဲကြောင့် နေရှင်မျက်နှာမှာလည်း ဖျက်ယွင်းနေရသသလို သူကလည်း

မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ချိုးကာ ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒါ ဟိုမိန်းကလေးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို သူ ငါ့ကိုနောက်နေတာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ငါလည်း နောက်နေတယ်လို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တာ”

“အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

၁၃၄ ❦ မယ်နိုင်

“စင်းလုံးချောပါ”

နေရှင်ဒေါသဖြစ်နေတယ်ဆိုတာသိပေမယ့် သူ့စိတ်မဝင်စား

ပါ။

သူ့အတွေးထဲမှာ သင်္ခေပက ဘာကြောင့် အဲလောက်ရယ်နေ

ရသလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားနေမိပါ၏။

အခန်း (၁၁)

“စင်းလုံးချော ဘယ်သွားသလဲ ဘွားဘွား”

“စောစောကပဲ သင်္ခေပ လာခေါ်သွားတယ်”

“သူက အားလှချည်လား။ အချိန်တွေပိုလှချည်လား”

“ခြေချုပ်မိနေတဲ့မြေးမလေးကို သနားလို့နဲ့ကွယ်”

“ဘွားဘွားက ပါးစပ်ကသာ မြေးမလေး၊ မြေးမလေးနဲ့ ဂရု

စိုက်နေတာ၊ လက်တွေ့ရော ဂရုစိုက်ဦး”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်သွားတတ် ဘယ်မဟုတ်တတ်... ဒီလောက်ကတည်း”

၁၃၆ ❖ မယ်နိုင်

အ၊တ တောသူမကို တခြားလူနဲ့စိတ်ချလက်ချလွှတ်စရာလား”

“သင်ခံယူက တခြားလူမှမဟုတ်တာ”

“ဥပုသ်စောင့်တဲ့ကျားဆိုတာ ကမ္ဘာမှာရှိလို့လား”

“သင်ခံယူက ကောင်းတဲ့လူပဲ။ ငြိသွားတော့လည်း ဘာအလဲ”

“စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်က ဘွားဘွားဆီမှာရှိနေတာ ဆိုဘူးလား”

“သိတယ်လေ၊ သင်ခံယူက မင်းသူငယ်ချင်းပဲ”

“ဘွားဘွားနော်၊ မပြောချင်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာကိုစွန့် သူ့ကိုစိတ်ပူနေတာလဲ”

“ဘယ်မှာစိတ်ပူလို့လဲ။ စိတ်ပူတယ်လို့လည်း တစ်ခါမပြောလို့ရသေးဘူး။ သင်ခံယူငြိသွားလည်း ကောင်းတာပဲ။ တစ်ခွက် ရှိတာပေါ့”

“ငါ့မြေးမလေးကို တစ်ခွက်တစ်ခွက်နဲ့”

“မျက်လုံးက ပြူးသေး။ ဆံပင်က သရဲမလို၊ ဝတ်ပုံစားပုံက မော်ဒယ်လ်အောက်နေတဲ့စတိုင်လ်နဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အချိုးမပြေဘူး။ နံ့က နံ့သေး။ သူ ဒီအိမ်ရောက်လာတာကို ဦးနှောက်ခြောက်တယ်”

စယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❖ ၁၃၇

“ဘယ်လို”

“ဘွားဘွား စဉ်းစားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမြေးကို ဒီလိုခပ်နံနံမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ဘွားဘွားကို သံသယတောင် ဝင်လာပြီ။ သားက ဘွားဘွားရဲ့မြေးအရင်း ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဘာ!”

“နေရှင်လို အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံသူကိုကျတော့ ကြည့်မရဘူး လို့ဆိုပြီး လိုက်ဖျက်လိုဖျက်နဲ့”

“နေရှင်က ဇနီးကောင်းဖြစ်မယ်လို့ မင်းထင်နေသလား စွမ်းအား... ဟမ်း”

“တု! တု!”

“ဟိုး... ဘွားဘွား ဒီမှာဖုန်းဝင်နေတယ်”

ဟု ဘွားဘွားကိုလက်ကာပြုပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ နေရှင်ဆီကပဲဖြစ်နေရပါသည်။

ပြာ၊ ရေရှင်”

“ဘာပြောရမလဲ”

“ဟား ဟား... နင်ဖုန်းခေါ်တာလေ၊ ပြောစရာရှိရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိဘူး။ ပျင်းလို့ဆက်လိုက်တာ”

၁၃၈ ❦ မယ်နိုင်

“ဪ၊ ဒါဆို ငါက ပျော်တော်ဆက်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ငါ့အတွက် အဲလိုမလုပ်ချင်ဘူးလား”

“နင်က ငါ့ကို အဲလောက်နေရာကြီးကြီးပေးမှာမို့လား”

“နင်က ငါ့နားမှာ အမြဲနေနိုင်မှာမို့လား”

“နင်က ခွင့်...”

“ငါ့ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတဲ့စကားလမ်းကြောင်းကြောင့်

သူ့မှာ ကြောင်နသွားရစဉ်...

“ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ”

ဆိုသော ရင်းနှီးလွန်းလှသည့်သင်္ချေပရဲ့အသံကို နောက်ဆုံး

ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရပါသေးသည်။

သူ ဒေါသဖြစ်သွားမိပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောဖုန်းကို ခုတင်ပေါ်ပစ်

ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

“တောက်!”

သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ သင်္ချေပနဲ့ယှဉ်လာလျှင် အမြဲချောင်ထိုးခံ

နေရတာလဲ။

စယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❦ ၁၃၉

သူ ဒေါသထွက်နေမိပါသည်။

သင်္ချေပကိုလား၊ နေရှင်ကိုလား၊ အမှတ်မရှိတဲ့သူဉာဏ်ချည်

ထား အရှက်မရှိတဲ့သူမာနကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် အားလုံးကိုလား။

“ဒုန်း! ဘုန်း! ခလွမ်း!”

ဆူညံပွက်နေတဲ့ ကျက်ထိရသံတို့ကြောင့် ဝကစ်မှာ ထိတ်

နို့နေရပါသည်။

“ဘွားဘွား... အိမ်ပေါ်မှာ”

“အဲတိုင်းပဲ နေရှင်ဆီက ဖုန်းဝင်လာရင် ပျော်ရင်ပျော်မယ်၊

ပျော်ရင် ဒေါသဖြစ်မယ်။ ကြာလာတော့ ငါမနေနိုင်တော့ဘူး။ အရှူး

အရှူးလိုကောင်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာရောက်နေတာကိုတော့ တန်ဖိုးထား

ရင်းမသိ။ မရှိတဲ့ချေးပုံကိုမှ လှမ်းလှမ်းဟပ်ချင်နေတဲ့ခွေးလိုကောင်။

အဲဒါပေါ့၊ သူမိုက်ပစ်နဲ့သူ သွားလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ ရတယ်။ သင်္ချေပ

မိုက်လည်း မဆိုဘူးပဲ။ ငါ့ရဲ့မြေးပဲ ဒီငမိုက်သား... နေပါစေ”

ဘာတွေလဲ၊ ဝကစ် နားမလည်နိုင်ပါ။

ဘွားဘွားရဲ့စကားတွေ ထူးဆန်းတာကိုတော့ သိပေမယ့် ဘာ

အမှန်တော့ တကယ်မသိနိုင်တာပါ။

အခန်း (၁၂)

“စင်းလုံးချော ဘာကြိုက်လဲ”

“ရှင်! ”

“အခု စိတ်ထဲမှာ ဘာစားချင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး”

“ဗိုက်မဆာဘူးလား”

“အင်း၊ နည်းနည်းတော့ဆာတယ်”

“ဘာစားထားသလဲ”

“အင်း၊ နေ့လယ်စာ သွားသွားနဲ့အတူ ထမင်းစားထားတယ်”

“အင်း၊ ကော်ဖီကြိုက်သလား”

“သခေပ သောက်ချင်ရပါတယ်”

“ကော်ဖီဆိုပဲ သွားကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ တခြားမှန်လည်း
တယ်လေ။ နေရှင် အဆင်ပြေလား”

“အင်း. . .”

သူမ အောင့်သက်သက်ကြီးပင် ဖြေလိုက်ရတာပါ။ သခေ
က သူမဆိုင်သို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းကြီးရောက်လာခဲ့၍ သူမမှာ ဝမ်းသာ
လုံးသို့ကာ စွမ်းအားနှင့်ဖုန်းပြောနေခြင်းကိုပင် ချက်ချင်းပိတ်မိပြီး
သခေပကို ကြိုဆိုမိပါတယ်။ သခေပရဲ့နောက်နားဆီမှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့
မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် သူမရင်ထဲ နှောင့်ကိုသွားခဲ့ရပါသည်။

သခေပက သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုမိတ်ဆက်ပေးပြီး သူ့လား
ခြင်းအကြောင်းအရင်းကိုရှင်းပြ၍ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

သူမနဲ့သခေပကြားမှာ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုစည်းတွေခြားခဲ့
ရတာလဲ။

သူမဆီကို သခေပက အကြောင်းမဲ့သက်သက် မလာရတော့
ဘူးတဲ့လား။ ပြီးတော့ ပိုပြီးရင်နာရတာက လာရခြင်းအကြောင်းက
စင်းလုံးချောနဲ့ဆက်နွယ်၍တဲ့လေ။

စင်းလုံးချောဖို့ဝယ်လာတဲ့ပိတ်တွေကို သူမက အလှပဆုံးချုပ်

ထုပ်ပေးရမယ်တဲ့လေ။ သခေပ မရက်စက်လွန်းဘူးလား။

ပြီးတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး. . . သူမရှေ့မှာ စင်းလုံးချောကို ဂရု
စိုက်ပြနေလိုက်တာ။ သခေပသိပ်ရက်စက်သည်ဟု ရင်ထဲမှာ ခံစားမိလာ
တာ။ စင်းလုံးချောဆိုတဲ့ ထိုတောသူမကို မုန်းမိလေပါပဲ။

သူမသာ ပေါ်ထွက်မလာရင် သူမ ခုလောက်ထိ ရင်နာရလိမ့်
မည်မဟုတ်ပါ။

တောသူမက အဆိပ်ပြင်းလှပါလား။ စွမ်းအားနဲ့ဆိုလည်း သူမ
ရင်နာရအောင် ဓာတ်ပုံထဲမှာ နှိပ်စက်၊ အခု သခေပနဲ့ နှိပ်စက်ပြနေပါ
တာ။ သူမအသည်းထဲထိ နာကျင်ရပေမယ့်လည်း ဟန်ချက်မပျက်စေ

မို့ မျက်နှာကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားခဲ့ပါသည်။ သခေပက
ဘာသာထားသေးတာကို လုံးဝမုန်းသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အခု တောသူမနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ဖို့ဖြစ်လာတော့ သူမနဲ့ ဒီတောသူမ ဘယ်
သူ့ကထိ အသိအမြင် အဆင့်အတန်းချင်းက ကွာခြားပါသလဲဆိုတာ
သခေပမြင်နိုင်အောင် ပြသရမည်။ ဒါမှ သခေပက သူမကို စိတ်ပြောင်း
အသွားမှာဟု တွေးမိမိပါသည်။

“အား. . . ပူလိုက်တာ”

“ဗိုက်ဆာနေရင် မုန့်အရင်စားလေ... ပြီးတော့မှ ကော်ဖီ
သောက်ပေါ့”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

“နေရှင်၊ နင် ငါတို့နောက်လိုက်လာတာ အချိန်ရဲ့လား”

“နင်က ငါ့ထက်အချိန်ပိုဆင်းရဲတဲ့လူပါ။ နင်တောင် အချိန်ရ
မှတော့ ငါက အများကြီးရတာပေါ့”

အမှန်က သူမပြောချင်တာ ထိုသို့စကားမျိုးမဟုတ်ပါ။ ‘နင်
အတွက်ဆို ငါက အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ နင်မသိဘူးလား’ ဟု
ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်တာပါ။

“နင်၊ စင်းလုံးချောကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပေါင်းသင်း
လို့ဖြစ်လား”

“နင်က သူ့ကိုခင်နေလို့လား”

“အင်း၊ သူက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်။ ရိုးရှင်းတယ်။ အချိန်

အရှိအတိုင်းပဲ”

“နင်ခင်တယ်ဆိုရင် ငါလည်း ခင်ရတာပေါ့”

“ကျေနူးပဲ”

ဘာကြောင့်လဲ သခေပ။ သူမက ဘာမှ နင်က ငါ့ကို အ

သုစိမ်းဆန်တဲ့အသုံးအနှုန်းမျိုး ထည့်သုံးရတာလဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ အလတ်တိုင်းပြည်ကလာခဲ့သလို စားသောက်
နေတဲ့စင်းလုံးချောကိုကြည့်နေလိုက်တာများ ကမ္ဘာ့အကြင်နာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်
ဆစ်ယောက်လို့။

“ဖြည်းဖြည်းစားပါ”

ဟု နူးညံ့စွာဆိုပြီး တစ်သျှူးစကိုဆွဲယူကာ မုန့်ပေနေသော
သူမပါးပြင်ကို တယုတယလေးသုတ်ပေးလိုက်ပုံမှာ သူမနှလုံးသားထဲ
ထိနာကျင်ရပါသည်။

သူမမှတ်မိသလောက်တော့ သခေပက သူမကို ခုချိန်ထိ ထို
သို့ တစ်ခါမှမယုယခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

သခေပ၊ ရှင်၊ ကျွန်မရင်ထဲကိုမပြင်တာလား။ မပြင်ချင်ယောင်
ဆောင်တာလား။ မပြင်ချင်ယောင်ဆောင်တာဆိုရင်တော့ ရှင် သိပ်ရက်
စက်လွန်းမနေဘူးလား သခေပ။

“သခေပ၊ ဟို”

“ပြောလေ၊ စင်းလုံးချော”

ကော်ဖီကိုတစ်ကျွက်ငုံသောက်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်
နေသောသူမကို သခေပက စိတ်ဝင်တစားပင်ကြည့်ပြီး မေးနေလေရဲ့။

“ဟိုလေ၊ သခေပ”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ စင်းလုံးချော”

“ဓနရှင်နဲ့ဆို ဖြစ်မလားပဲ”

ဟု သူမဘက်သို့ မဝံ့မရဲနှင့်ကြည့်ကာ စင်းလုံးချောက လာပြန်ပါသည်။

“ကိုယ် မကူညီနိုင်လို့လား”

“အင်း”

မျက်နှာနီရဲရဲလေးနှင့် ရှက်ဝဲဝဲလေးပြောနေတာကြောင့် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဓနရှင်၊ နင်ကူညီနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ငါလည်း သန့်စင်ခန်းသွားဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ သူမနည်းတူ ထရပ်လာသော စင်းလုံးချောက ရှက်ဝဲဝဲလေးပင် သခေပကို နှုတ်ဆက်နေပုံကို သူမ မုန်းတီးဖွယ်တွေ့လိုက်ရပါ၏။

တောသူမ၊ ရှင် ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သခေပကိုသိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစား နေတာလား။

သန့်စင်ခန်းရောက်တော့ သူမက ဘေစင်နားမှာ တစ်ချိန်လုံး

နုနုပေမယ့် စင်းလုံးချောကတော့ အခန်းငယ်လေးထဲမှ အတော် နုနု ထွက်မလာခဲ့ပါ။

ထွက်လာပြန်တော့လည်း စိတ်သက်သာရာရသွားပုံနှင့် သူမ

ဆီ စပ်ပြီးပြီးပြုလာပုံကအစ သူမ မုန်းတီးရပါသည်။

သူမကလည်း ချော်လဲရောထိုင်ပင် စင်းလုံးချောနည်းတူ ဘေ

စင်နားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး...

“စွမ်းအားလား သခေပလား”

“ရှင်!”

ရုတ်တရက်ကြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးလေသံမျိုးနှင့် ပြောလာသော ဓနရှင်ရဲ့စကားကို သူမ နားမလည်လိုက်ပါ။

“ဂျာနယ်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့စွမ်းအားရဲ့ပုံကို။ ဒါ

ပေမဲ့ စွမ်းအားကတော့ ရှင်ကိုမကြိုက်ဘူးလို့ပြောတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဘာ!”

“စွမ်းအားက နာမည်ကြီးမင်းသားလည်းဟုတ်တယ်။ ချော လည်း ချောတယ်။ ပညာလည်း တတ်တယ်။ ချမ်းသာတယ်။ အလိုလူ မျိုးက ကျွန်မကိုဘယ်လိုကြိုက်မတဲ့လဲ။ ကျွန်မစိတ်ကူးမယဉ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သိတယ်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးပဲ။ ရှေ့ဆက်
တက်ရင် ရှင် နာကျင်ရမှာပဲ။ ရှင်ကို စွမ်းအားက မကြိုက်မှန်းသိတော့
ရှင်က သင်္ခေပနား ကပ်လာတာပေါ့”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ခေပ လာခေါ်လို့ လိုက်လာတာပါ။
သင်္ခေပက သဘောကောင်းတယ်။ သူနဲ့သွားရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်။
သူက ခင်တတ်တယ်”

“စိတ်ကူးယဉ်နေပြီလား”

“ရှင်!”

“ယဉ်မနေနဲ့၊ ရှင်ပဲ နာကျင်ခံစားရလိမ့်မယ်။ ရှင် ပုံပြင်တွေ
ဇာတ်လမ်းတွေ ကြားဖူးမှာပါ။ ဦးကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးဆိုတာ ထိတယ်
မရှိဘူး။ အင်ဗနတီမှာ ထိတယ်လို့ ယုံကြည်လို့ရပေမယ့် တကယ်တမ်း
တော့ အဲဒီမှာလည်း အဝေးကြီးပါပဲ”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“စွမ်းအားတောင် ရှင်ကိုမကြိုက်မှတော့ သင်္ခေပက ဝေးတာ
ပေါ့။ သင်္ခေပက စွမ်းအားထက် ပိုအလုပ်များတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး အပြင်ထွက်လည်တာ ဒါနဲ့
နှစ်ခါရှိပြီ။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကိုအလုပ်မရှိဘူးထင်နေတာ”

“ရှင် အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိလှချည်လား စင်းလုံးချော”

“ရှင်!”

“အဲဒါ ဘွားဘွားရဲ့မျက်နှာနဲ့ပဲ သင်္ခေပက အချိန်ပေးနေတာ”

“ရှင်!”

“အလုပ်များတဲ့သင်္ခေပမှာ အဲလိုအချိန်မပိုဘူး။ အမှန်က ရှင်
ဇွက်သင့်တယ်။ ရှင်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ သင်္ခေပကို သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေတွေ
က တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့ကြမလဲ။ ရှင်ကြောင့် တစ်ဖက်သား
သိက္ခာကျမယ်။ ရှင် ဒါကိုသဘောမပေါက်ဘူးလား”

“ရှင်!”

“တို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာက အကုန်အဆင့်အတန်းရှိရှိ နေထိုင်
တာသောက်ပြောဆိုတတ်တယ်။ ရှင်ကိုယ်ရှင်မသိဘူးလား စင်းလုံးချော”

“ကျေးဇူးပဲ နေရှင်။ အဲလိုပြောပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ၊ သင်္ခေပကို အားနာရကောင်းမှန်းသိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးပဲ”

သူမက စိတ်ယုတ်မျိုးနှင့် ပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် သူမကို
အမှန်တကယ်ကြီးပင် ခိုးခိုးသားသား ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေသော
စင်းလုံးချောကြောင့် သူမပင်လျှင် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဆွံ့အ

သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် စင်းလုံးချောထွက်သွားသည်ထိပင် သူမမှာတော့
နေရာ၌ မလှုပ်မယှက်ပင် ရပ်နေမိပါသေး၏။

စင်းလုံးချောထွက်သွားပြီးအချိန်အနည်းငယ်ကြာတော့မှ သတိ
ဝင်လာကာ မှန်တွင် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး ပျက်ယွင်းနေသော
ဂဏ္ဍာမငြိမ်သည့်မျက်ဝန်းကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့်အသွင်ဆောင်ကာ
မိမိ၏နဂါးမျက်နှာထားအတိုင်းပင် မာန်ဝင့်နေသောမျက်နှာပေးနှင့် ထွက်
လာခဲ့တော့...။

“အချိန်တစ်နာရီလောက် ဖြုန်းလိုက်ပြီ။ ငါတို့ပြန်သင့်ပြီ”

ဟု သူမရောက်ရောက်ချင်းပင် သင်္ခမဂ္ဂ ဆိုလာခဲ့ပါသည်။

သူမကလည်း အညံ့မခံလိုသူမို့...။

“အင်း၊ ကောင်းသားပဲ။ အလုပ်တွေကိုပစ်ထားခဲ့ရတာလေ”

“ငါလိုက်ဖို့မယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ငါ့မှာ ကားပါတာပဲ”

“အင်း၊ ဒါဆို ငါတို့သွားပြီ။ စင်းလုံးချော၊ သွားရအောင်လေ”

ဟု နူးညံ့စွာပြောလိုက်ပြီး ထရပ်ကာ သူမထံ ပြန်ကြည့်လာ

ပြီးမှ...။

“ဘေလ်ကို ငါဖြတ်လိုက်ပြီ... အိုကေနော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောသင်္ခမဂ္ဂကို စိတ်ဆိုးမိတာတော့

မရှိပါပဲ။

သင်္ခမဂ္ဂ စင်းလုံးချောက ဘယ်လိုထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာ

သူမ မကြည့်ချင်ပါ။ သို့သော်လည်း သိတော့သိချင်မိပါသည်။ စင်းလုံး

ချောနှင့် သင်္ခမဂ္ဂကို စိတ်မချဖြစ်ရ၍။

သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမက

သူမသောအိတ်ကလေးကိုကောက်ကိုင်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်မော့မော့

လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့ သူမက ပတ်ဝန်း

ချင်ကိုမမြင်ဘူးပေါ့။

သို့သော် စင်းလုံးချော တက်ထိုင်နိုင်အောင် ကားတံခါးကို

ခွင့်ဘာတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနှင့် ပျံ့ငွာစွာဖွင့်ပေးရင်း ရိုက်ချိန်ပြန်နေသော

လှမ်းလှမ်းမှ သင်္ခမဂ္ဂတော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါသေး၏။

သူမရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။

နှစ်ပေါင်းတစ်ခုထိ အတူတူလာခဲ့ကြသည့်သူမကို သင်္ခမဂ္ဂက

ဆို တစ်ခါတလေလေးမျှ မကြင်နာခဲ့ဖူးလို့ပါ။

“ဝင်လေ...။”

ဟုပင် ကြင်နာနဲ့ညွှတ်စွာ ဂရုစိုက်ပြနေသေး၏။ သင်္ခေပရဲ့ကြင်နာမှုက သူမ မဟုတ်သော တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကြောင့် သူမရင်ထဲ ဆူးတစ်ချောင်း နှစ်ဝင်သွားသည့်ပမာ နာကျင်စွာ ခံစားနေရပါသည်။

သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ဘာခံစားချက်မှမရှိပုံမျိုးနှင့် အားထုံကိုမမြင်လေဟန်ပြုကာ ကားတံခါးရွက်ကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် တုန်ယင်နေသောလက်အစုံကြောင့် သော့တံကို မလှည့်နိုင်သေးပါ။

“သင်္ခေပ၊ နင်သိပ်ရက်စက်တယ်”

ဟု တီးတိုးလေးဆိုရင်း ကြိတ်မှိတ်ထားခဲ့သောမျက်ရည်မျှားက ထိုအခါမှ ပြိုကျလာခဲ့ရပါတော့သည်။ သူမ ရှိက်၍ပင် ငိုကြွေးနေပါသည်။

သူမကို မည်သူမှမမြင်နိုင်မည်မဟုတ်၍ အားပါးတရငိုကြွေးနေမိပါသည်။

အမြဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်သူမက ခုလို လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ ငိုနေလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူက ထင်နေလိမ့်မလဲ။

မိုးမမြင်လေမမြင် ကြည့်နူးနေကြတဲ့ထိုအတွဲကတော့ ရပ်နေ

တာ သူမရဲ့ကားလေးကိုလည်း သတိမပြုကြတော့ဘဲ ဘာတွေပြောနေကြမှန်းမသိအောင်ကို ပြုံး၍ကျော်တက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“သင်္ခေပ၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမမြင်နိုင်ရတာလဲ။ ငါက ဘာတွေ လိုအပ်ချက်ရှိနေလို့လဲ။ နင်ပြောရင် ငါပြင်မှာပေါ့။ နင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ သင်္ခေပ”

သူမ ငိုကြွေးမိပါသည်။ အားပါးတရကြီးကို ငိုကြွေးမိတာပါ။

သိမ်ငယ်မိသောစိတ်အစဉ်ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တမ်းတမိလာခဲ့ပါသည်။ သူကတော့ သူမရဲ့ ဘက်ဆော်သား စွမ်းအားပဲဖြစ်တော့၏။

သူမက မျက်ရည်မျှားကိုသုတ်ကာ အဆင့်သင့်ရှိနေသောဖုန်းနံပါတ်ကိုနိပ်လိုက်၏။

တံတူတူမြည်သွားခြင်းနှင့်အတူ ဖုန်းဝင်သွားခဲ့ပါ၏။

တံတူတူမြည်နေသောဖုန်းသံကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာသောစွမ်းအားမှာ စခရင်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ပေါ်နေသောဖုန်းနံပါတ်ကြောင့် စိတ်ပျက်သွားမိပါသည်။

“ကျွတ်. . .”

“တူ! တူ! တူ!”

၁၅၄ ❀ မယ်နိုင်

သူ ဒီဖုန်းကို မကိုင်ချင်ပါ။ သခင်ပဲနဲ့ ပျော်နေမည့် ဓနရှင်ရဲ့ အသံကို သူ့နှလုံးသားထဲက မကြားနိုင်ချေပါ။

ဒါကို ဓနရှင်က သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် သူ့ကိုနှိပ်စက်ချင်ရတာလဲ။ ဓနရှင်ရဲ့ဖုန်းဖြစ်နေ၍ သူ့မကိုင်ချင်ပါသော်လည်း အဆက်မပြတ်မြည်နေတဲ့ထိုဖုန်းသံကြောင့် သူ့မကိုင်ဘဲလည်း မနေနိုင်ပြန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ဟလို”

ဓနရှင်က သူ့ကိုအဲလောက်ထိစိုးမိုးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။

“စွမ်းအား”

အစ်အစ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ဓနရှင်ရဲ့အသံကြောင့် ခေါင်းမှရေစက်များကိုသုတ်နေသောပဝါပင် ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“ပြောလေ”

“စွမ်းအား”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုခေါ်နေတာလဲ။ သခင်ပေ၊ နင့်နားမှာရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“နင်က အဲလိုထင်နေသလား”

“မဟုတ်လို့လား”

ဓယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❀ ၁၅၅

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ရေချိုး... အဲ၊ ဒါနဲ့ နင့်အသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင်မညာတတ်ဘဲနဲ့ မညာပါနဲ့။ နင်ငိုထားတာမဟုတ်လား”

“လောကမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကိုအလွတ်ရတယ် စွမ်း

ကျေးဇူးပဲ... တခြားလူကြောင့် ငါဝမ်းနည်းရတိုင်း နင့်ကြောင့် ချစ်တဲ့ချမ်းသာရတယ်”

“သခင်ပေ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ငါ့ဆီဘာလို့ဖုန်းဆက်လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ သတိရလို့ပါ”

“ငါသိပါတယ်၊ နင်ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို အကြောင်းမဲ့သက်

သက်သတိမရတတ်ဘူး”

“စွမ်းအားရယ်”

“နင် အခုဘယ်မှာလဲ”

“နင် အကျီဝတ်လိုက်ဦးလေ။ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နင်ဘယ်မှာလဲ။ ငါ ခုချက်ချင်း နင့်ဆီလာခဲ့မယ်”

“နင် ရှုတင်မရှိဘူးလား”

“ညမှပါ။ နင်ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်းပါ”

“----- မှာပါ”

“ဆယ်မိနစ်အတွင်း ငါရောက်လာမယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးမှ ပဝါနှင့်ခေါင်းကို ရေစင်အောင်
သုတ်လိုက်ပြီး ဒရိုင်ယာပင် မသုံးနိုင်တော့ဘဲ ဗီရိတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ
တွေ့ကရာဝတ်စုံကိုကောက်စွတ်လိုက်ပြီးမှ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
ထည့်ကာ ခါးပတ်ကို လမ်းသွားရင်းဝတ်ပြီးမှ ဆင်းလာခဲ့တော့... .

“အဲဒါက ဘယ်လဲ”

“အပြင်ထွက်တိုင်းသာ အစီရင်ခံစာရေးနေရရင် စာရွက်ဖို့
နဲ့ မွဲလောက်ပြီ”

ဟုပင် ဘွားဘွားကိုဘုတောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက အလိုက်သိတဲ့ ဝကစ်ဖွင့်ထားပေးသော ကားတံခါးချွန်
အတိုင်း ဝင်ထိုင်ကာ ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်တော့ ဝကစ်က တံခါးကို
ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး... .

“အစ်ကိုလေး၊ ရှစ်နာရီ ရှုတင်ရှိတယ်နော်”

“ငါ၊ မင်းထက် ခေါင်းပိုကောင်းတာ မင်းသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဘာကြောင့် လူတိုင်းကို ဘုတောချင်နေရသလဲ သူ့ကိုယ်

သူ့ဆည်း နားမလည်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကားကိုတော့ ဘုမတောဘဲ ရှော

ဘုမတောပင် မောင်းထွက်ခဲ့ရာ အိမ်အဝင်အထွက်တွင် သင်္ခေပရဲ့ကား

နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် သင်္ခေပနဲ့အတူထိုင်နေသော စင်းလုံးချော

သင်္ခေပရဲ့နံဘေးတွင် မိန့်မိန့်ကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဘာကို ဒေါသဖြစ်နေမှန်းမသိပေမယ့် ဒေါသဖြစ်မိတာတော့

သူ့နဲ့ပါပဲ။

“တီး! တီး!”

သင်္ခေပက ဟွန်းသံနှင့် သူ့ကိုအချက်ပေးခဲ့ပေမယ့် သူက လုံး

မရွံ့မိုက်ဘဲ မောင်းကျော်လာခဲ့ပါသည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မကြာခင်မှာ ဖုန်းပြည်လာခဲ့ပါ၏။

သင်္ခေပဖုန်းမှန်းသိ၍ မကိုင်ချင်ပေမယ့်လည်း ဇွဲရှိသော ထို

ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် အောင့်သက်သက်ကြီးပင်... .

“ဟလို”

“ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲ စွမ်းအား”

“ငါ့ကိစ္စတိုင်း မင်းကိုတင်ပြနေရမှာလား”

“မင်း ဘာကိုဒေါသဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ငါ မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“မင်းဘေးမှာ စင်းလုံးချောရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ ဘာလဲ
သေးလို့လဲ”

“မင်း၊ စင်းလုံးချောကိုကြိုက်လို့လား”

“ကောင်းကင်မှာ မီးလောင်နေတယ်ဆိုတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အွန်း . . . ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့တွေ့ရအောင်”

“ငါမအားဘူး”

“ဘယ်အချိန် အားမှာလဲ”

“ရှစ်နာရီ ရှုတင်ရှိသေးတယ်”

“ဆယ်နာရီတော့ အားမှာပေါ့။ ငါတွေ့နေကျ ဘီယာဆိုင်မှာ
ရှိမယ်၊ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ သူ့ဆီမှအခြေစုကားကို မစောင့်တော့ပါဘဲ ဖုန်း
လိုင်းက တတူတူနှင့်ပြတ်တောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“လာနိုင်မလာနိုင်ဆိုတဲ့အခြေကို မစောင့်တော့ဘူး။ ငါမလာ

ဘူးလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ဟုသာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ကားကိုဆက်

ဆင်းလိုက်ပါ၏။ နေရှင်ဆီရောက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သင်္ခမ

ကြောင့် နေရှင်က ငိုကြွေးနေပြန်ပါသည်။

နေရှင်ကြောင့် သူ သင်္ခမကိုဒေါသထွက်ရပြန်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်

လို့ နေရှင်ခံစားရအောင် သင်္ခမက လုပ်နိုင်တာလဲ။

နေရှင်ကို ထိုသို့မငိုကြွေးစေလိုပါ။

သူသာဆိုလျှင် နေရှင်ငိုကြွေးရအောင် ဘယ်တော့မှလုပ်မည်

အုတ်ဘူးဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ထိုသို့ယုံကြည်မိတဲ့စိတ်ကြောင့် သင်္ခမကို ပိုပြီးခွင့်မလွှတ်

နိုင်ပါ။

သို့သော် သူ့ဘာတတ်နိုင်ပြီးမှာမို့လဲ။

သူက ပွဲကြည့်ပရိသတ်နေရာမှာပဲ သူက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့

ဘဲ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ။

သူလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိနေပါ၏။

အဲဒါကတော့ နေရှင်ကို နှစ်သိမ့်ပေးပြီး နေရှင်ကို ဖျော်ရွှင်

အောင်ထားဖို့ပါပဲ။

အဲဒီလိုပဲ နေရှင်နဲ့ပတ်သက်သည်သူအချစ်က အပြည့်ခံသလို ပြန်ပါသည်။

သက်ပဲ ဖြစ်နေလေရောသလား...

သူ အာရုံစူးစိုက်စွာပင် သရုပ်ဆောင်လိုက်တော့ ရှုတင်မှာ

အကယ်၍ အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း သူကျေနပ်ပါသည်။

အောက်ပြီးသွားခဲ့ပါသည်။

သူဟာ အဲဒီလောက်ထိပဲ နေရှင်ထံမှာ ပျော်ဝင်နေခဲ့တာလား

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘွားဘွားရော၊ မေမေရော ဖေဖေပါ

သူကိုယ်သူ ထိတ်လန့်သွားမိပါသည်။

အောက်ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း စင်းလုံးချောအခန်းထဲကတော့ အသံ

သူ ထိုသို့ကြီးပျော်ဝင်ဖို့မသင့်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ သူပဲခံစား

အောက်ရောက်နေပါ။

ရမယ်လေ။ နေရှင်က သူ့ကိုလုံးဝမချစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ ခုလောက်ဆို

သူ အံ့သြရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးဟာ ဘာကြောင့် ဗွီဒီယို

သူသဘောပေါက်သင့်နေပြီလေ။

အဲလောက်ထိကြည့်နိုင်တာလဲ။

မရနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့အရာကို မျှော်လင့်နေလို့တော့ အဆုံးမှာ

တွေးဆဆနှင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကိုဖွင့်

သူပဲခံစားရလေမပေါ့။

အဲဒီတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးမှ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ခြေလက်ဆေး

သူ အသိရှိပေမယ့် ရူးမိုက်မိဆဲပါ။

ထိုက်ထဲ။

ထုံးစံအတိုင်းပင် နေရှင်စိတ်ပြောင်းလားစေရန် ဟာသအမျိုး

ပြီးတော့မှ ထုံးစံမပျက် ဝရန်တာဘက် ထွက်ရပ်ကာ မပြင်ရ

မျိုးကို မရိုးနိုင်စွာပြောပြီး ချောမောနှစ်သိမ့်ကာ နေရှင်ကို အိမ်ပြန်

အဲဒီလမ်းကို စိတ်နှစ်နှစ်ကြည့်ပြီးမှ အထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ပါ၏။

ပေးပြီးမှ ရှုတင်ကွင်းသို့လာခဲ့ရာ သူက နာရီဝက်တိတိနောက်ကျနေ

ထိုအချိန်မှာ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲဖြစ်နေ

ပါပြီ။

အဲဒီ

ဒေါသဖြစ်စပြုနေသော ဒါရိုက်တာကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်

သို့သော် သူ မအိပ်ချင်သေးပါ။

မရှည်ဖြစ်နေသောမင်းသမီးကိုလည်းကောင်း သူက လွန်သူဖို့ မျက်နှာ

တစ်ခုခုသောက်ချင်သလိုဖြစ်လာတော့မှ စောင့်နေပါမည်ဆို

သော သင်္ခေပကိုသတိရသွားရပါသည်။

ဒီအချိန်ကြီးရှိနေမှတော့ အလုပ်များတဲ့ သင်္ခေပက မစောင့်လောက်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေပါ၏။ သို့သော် သူ ထိုဘီယာဆိုင်သို့ ထွက်လာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သင်္ခေပနဲ့မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေးသောက်ချင်၍ပါ။

သို့သော်လည်း ထိုဘီယာဆိုင်ရောက်တော့ သူနှင့်သင်္ခေပတို့ ခင်နေသော ဆိုင်မန်နေဂျာက...

“ဪ၊ ရောက်လာပြီပဲ”

ထိုမန်နေဂျာ၏နှုတ်ဆက်ပုံက သူရောက်လာမှာပဲဆိုတာ ကြိုသိထားပုံမျိုးနဲ့ပါ။

“အချိန်ဒီလောက်ရှိနေပြီ။ ဆိုင်က လူမစဲသေးပါလား”

“သီးသန့်ခန်း(၂)ထဲမှာ ကိုသင်္ခေပ ရောက်နေတာ သုံးနာရီလောက်ရှိပြီ”

“ဘာ၊ သူ့မပြန်သေးဘူးလား”

“ကျွန်တော်တောင် အံ့သြနေတာ၊ ကိုသင်္ခေပလိုအလုပ်များတဲ့လူက အဲလိုအချိန်ဖြုန်းနေလို့ပါ။ သူ အဲလိုအကြာကြီးနေတာ ပထမဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ ကိုစွမ်းအားလာမယ်လို့လည်းပြောတယ်”

“ကျွန်တော်လာမယ်လို့ သူ့ကိုမပြောရသေးဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဆိုင်မန်နေဂျာမှာ ခေါင်းရှုပ်သွားပုံရပါသည်။ သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်နေပါ၏။ သို့သော် သူကတော့ ဆိုင်မန်နေဂျာကိုကျော်ပြီး သင်္ခေပရှိနေသောအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့ ပုလင်းတွေ ခွက်တွေကြားမှာ သင်္ခေပကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သင်္ခေပက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းမှာပဲ ထလာကာ ရင်ချင်းအပ်ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး...

“Thank you...စွမ်းအား”

ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောသလဲ နားမလည်ပေမယ့် သင်္ခေပမှူးနေပြီဆိုတာတော့ သိလိုက်ပါပြီ။ သင်္ခေပရဲ့မျက်လုံးတွေက နော်မယ်လ်ဗျောက်ဘဲ တွေ့ပြားနေ၍ပါ။

“အချစ်တစ်ခုကို ဖူးစာရေးနတ်က ဖန်တီးတယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ ဖူးစာရေးနတ်က မင်းပဲ စွမ်းအား”

“မင်း မှူးနေပြီထင်တယ်”

“ငါမမှူးဘူး၊ နှလုံးသားကမှူးတာ၊ နှလုံးသားက...”

“အဟွန်း”

သူရယ်လိုက်မိပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင်္ခေပ မှူး

၁၆၄ ❦ မယ်နီင

တာကို ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာမို့ပါ။ သင်္ခေပက ဘိယာတို့အရက်တို့ကို
သောက်တယ်ဆိုရုံလေးပဲ သောက်တတ်တဲ့လူစားမျိုးမို့ပါ။

“မင်းသိလား စွမ်းအား”

“ဘာလဲ”

“အချစ်က လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောင်းလဲစေတယ်ဆို
တာလေ”

“အဲတော့”

“ငါ့ချစ်မိသွားပြီ”

“ဘာ!”

“ငါ့ချစ်တတ်သွားပြီ စွမ်းအား”

သူ ရင်ထိတ်သွားမိပါသည်။

နေရှင်ကိုများလားဆိုတဲ့သံသယကြောင့်ပါ။ နေရှင်ဆိုရင်တော့

သူဟာ အလိုလိုရှုံးနိုင်ပြီးသူပေါ့။

“သူမက ငါ့ကိုပြောင်းလဲသွားစေတယ် သိလား”

ဘာလဲဆိုတာမျိုးကို သူ ရင်တမမနှင့်ပင် နားစွင့်နေလိုက်ပါ

သည်။

“မင်းသိလား စွမ်းအား။ ငါ အခု နာခံတတ်သွားပြီ။ ပြီးတော့

၁၆၅ ❦ ဝေောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန်

ကြင်နာတတ်သွားပြီ။ စိတ်ပူတတ်သွားပြီ”

“စိတ်ပူတတ်တယ်”

“အင်းလေ၊ သူ့ဘာလုပ်နေမလဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ ပြီးတော့
သူ့ကို သူများ တစ်ခုခုပြောမှာစိုးရိမ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုကာကွယ်
ပေးချင်တယ်။ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်။ ငါ သူ့ကိုချစ်မိသွားပြီစွမ်းအား။
လုံးဝထင်မထားဘူး။ အံ့သြရတယ်။ အဲလိုခံစားချက်ကြီးက အချစ်လို့
ခေါ်တာကို မင်းရော ခံစားဖူးသလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သူက ငါ့ကို သူ့ဆီမလာပါနဲ့တော့တဲ့။ အဲလိုလေးပြောလိုက်
တာတောင် ငါ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိဘူးကွာ။ ငါ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်
လာတယ်။ သူနဲ့စည်းခြားပြီး မနေချင်ဘူး။ သူ့ကို ငါလက်ထပ်တော့
ဇယ်”

“ဘာ!”

“သူ လက်ခံပါ့မလား”

“မင်းဘယ်တုန်းက အဲလိုစိုးရိမ်တတ်သွားတာလဲ”

“ငါ့ကို သူ လက်ခံပါ့မလား စွမ်းအား။ မင်း အချစ်ပြောပြည့်

တာ”

သူ ရင်နာသွားရပါသည်။ သင်္ခေပသာ ထိုသို့တောင်းဆိုလျှင်
နေရှင်က ငြင်းမှာမဟုတ်တာကို သူ့ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

“သူ ပျော်မှာပါ”

“တကယ်လား”

“ငါက မင်းကိုလိမ်မယ်ထင်လို့လား”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ မလာပါနဲ့တော့လို့ ပြောရတာလဲ”

“တကယ်ပဲ အဲလိုပြောသလား”

“အင်း၊ ပြောတယ်၊ ငါဘာဖြစ်သွားသလဲမသိဘူး။ အဲလိုလေး
ပြောတာတောင် ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေတယ်။ ချစ်သူက အဲလိုပြောရင်
ရင်ထဲမှာ သိပ်ကိုဆိုးတယ်။ မင်းခံစားဖူးသလား”

ဘာကြောင့် မခံစားဖူးရမှာလဲ သင်္ခေပ။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
ပါ။ ရင်နာရလွန်းလို့ နာစရာရင်ဘတ်တောင် မရှိတော့တာ။ မင်း အခု
ကိုယ်ချင်းစားပြီလား။

“ငါ သူ့ကိုဖွင့်ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ စွမ်းအား . . . ကောင်း
သလား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်က နာကျင်ခံစားရပေ
မယ့် သူပျော်မှာပါ”

“တစ်ဦးတစ်ယောက် ဟုတ်လား . . . ဘွားဘွားကိုပြောတာ

“ဟင်း . . .”

“မင်းက သူ့ကို ခါးသက်တော့ ဘွားဘွားပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဘာ၊ ဘယ်လို . . . သင်္ခေပ”

“ဘွားဘွားက ငါ့ကို သူနဲ့သဘောတူပါ့မလား”

မူးတူးတူးနှင့် တွေ့ကရာပြောနေသော သင်္ခေပရဲ့ ဖေဖေဝါ

ဘားများကြောင့် သူပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

“စင်း . . . စင်းလုံးချောလား”

“ငါ့ကို သူနဲ့သဘောတူမလား”

ထိုအခါမှ သူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် စိတ်သက်သာရာရ

အံ့ဖျိုးနှင့် . . .

“ငါက နေရှင်ပဲထင်နေတာ”

“သူက ခင်ဖို့ပဲကောင်းတယ်၊ ချစ်ဖို့မကောင်းဘူး။ ဇနီးလုပ်

မို့မကောင်းဘူး”

မကြားစူးတွေ ထပ်ကြားနေရ၍ သူ ထပ်မံအံ့သြမိပြန်ပါသည်။

အစ်မ၊ ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။

ပြောစမ်း! သခေပ။ ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ထားတဲ့အမှန်တရားကို ဒီနေ့ပြောချုပ်စမ်းပါ။

“စင်းလုံးချောက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘွားဘွားက သိပ်ချစ်ရိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ စင်းလုံးချောဟာ အကောင်းဆုံးဖုန်းပဲ။ စတုရန်းတာမျိုးက ခင်ပွန်းကိုပျော်ရွှင်စေရမယ်။ စင်းလုံးချောမှာ အဲလိုစွမ်းရှိတယ်။ လူတစ်ယောက်ကိုပျော်ရွှင်စေတယ်။ မင်းသိလား စွမ်းအား”

“ဘာလဲ”
“ဖိနပ်က ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ကြီး။ ဘာကြောင့် သလဲ. . . သိလား”

“ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်”
“ဘယ်ချည်းပဲ. . . ညာချည်းပဲ စီးလို့မှမရတာ”
“ဪ”

“ဂဏန်းနီနဲ့ ဂဏန်းစိမ်းသွားတာ ဘယ်ဟာက ပိုမြန်သလဲ”
“ဂဏန်းနီနဲ့. . . ဂဏန်းစိမ်း”
“ဟား. . . ဟား. . . မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဂဏန်း”

ကွ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂဏန်းနီက ကျက်ပြီးသားလေ”

“ဟား. . . ဟား. . . အဲဒီလိုလား”

“မင်းတောင် ရယ်ပြီမဟုတ်လား။ သူ ငါ့ကို အဲလိုပဲ မကြာခဏပြောတယ်”

သူသိလိုက်ပါပြီ။ ဒီလိုပေါက်ကရစကားတွေကို သခေပက ဆတ်မှတတ်တာဘဲကိုး။ ဘယ်သူ့ဆီကလဲဆိုတာ သိလိုက်ပါပြီ။

“ငါနှိုင်းယှဉ်တတ်လာတယ်. . . တန်ဖိုးကို ပိုခွဲခြားတတ်လာတယ်”

သူစိတ်ရှုပ်ထွေးမိ၍ ခွက်ထဲမှာပြည့်နေသောဘီယာကို တစ်ကျိုက်ထဲနှင့် ကုန်သွားအောင် မော့ချုပ်လိုက်ပါသည်။

“နေရှင်က မာနကြီးတယ်။ စင်းလုံးချောက မာနကင်းတယ်။ နေရှင်က လှတယ်။ စင်းလုံးချောက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ နေရှင်က ငွေကြေးသိက္ခာအကြောင်းပြောတယ်။ စင်းလုံးချောက ပျော်စရာပြောတယ်။ နေရှင်က မာနကြီးတယ်။ စင်းလုံးချောက ရိုးရှင်းတယ်။ အဲတော့ ငါက နေရှင်ကိုမကြိုက်ဘူး။ စင်းလုံးချောကိုကြိုက်တယ်”

“မိန်းကလေးတွေက မင်းရွေးချယ်ဖို့သက်သက် လှနေတာ မဟုတ်ဘူး သခေပ”

“ခနရှင်က ငါ့ကိုကြိုက်တာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို မကြိုက်ဘူး”

“မင်းစကားက ဘယ်အထိရောက်သွားသလဲ... မင်း သိ သလား”

“ခနရှင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတယ်။ သူက လှ တယ် မြင့်တယ်။ မည်သူမဆိုကြိုက်မှာပဲလို့ ဘဝင်မြင့်တယ်။ ဝမ်းနည်း စရာပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ ငါမပါဘူး”

“တော်တော့ သင်္ခေပ”

“ငါက စင်းလုံးချောကိုရွေးချယ်တယ်။ စင်းလုံးချောနဲ့ ချစ် သူဘဝကိုကျော်ဖြတ်မယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလှချည်လား သင်္ခေပ”

“ခနရှင်တောင် ငါ့ကိုကြိုက်မှတော့ စင်းလုံးချောက ကြိုက် မှာပါ”

“အဲလိုရောဂါဟာ ဘာဆေးနဲ့မှကုမရဘူး”

“မိန်းကလေးတွေက စမတ်ကျတာကိုကြိုက်တယ်လေ”

“အရာရာတိုင်း လိုတရဖြစ်ရင် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့စကား ကမ္ဘာမှာ ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ့အတွက် မရှိပါဘူး”

“မင်းမှတ်မိသေးလား သင်္ခေပ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလေ”

“ဘာလဲ”

“မင်းကြောင့် ငါ့ရဲ့မှတ်စုစာအုပ် ပြသွားလို့ ငါ စာမေးပွဲကျ သယ်လေ”

“ငါခံစားရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် မင်း၊ ငါ့ကို မှတ်စုစာအုပ်ကိုပြပြီး ငါ့ကိုစာမေး ပွဲအစခွဲတယ်လေ”

“မင်းမှတ်မိသားပဲ”

“တန်ပြန်မှုကို မင်းက အမြဲလုပ်သူပဲ”

“မင်းကြောင့် ငါရင်နာရတယ် သင်္ခေပ”

“မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုကြိုက်ပြီး ငါကမှမကြိုက်တာ”

“တခြားလူဆီကိုမျှော်နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တစ် နက်သတ်ကြိုက်ရတဲ့ခံစားချက်က ဘယ်လောက်ထိဆိုးလဲ... သိလား သင်္ခေပ”

“ငါမသိဘူး”

“မင်း စင်းလုံးချောကိုတကယ်ကြိုက်သလား”

၁၇၂ ❦ မယ်ခိုင်

ဖယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းမျိုမ် ❦ ၁၇၃

“ငါ့တစ်သက်မှာ အဲလိုပြောတာ မင်းဘယ်နှခါကြားဖူးလို့လဲ”

“သူ့ လက်မခံရင်ရော”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပြီးတော့ ငါ မင်းကိုမေးမယ်”

“ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ။ ငါကသာ မင်းကုသလို ချစ်ပြ

“ဘာလဲ”

“သူ့ရင် ဦးနှစ်နတ်သမီးက သူ့ရင်ထဲ ခသွားလိမ့်မယ်... ဟား... ”

“တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာမျိုးကိုလည်း မင်းသိသလား”

“... ဟား ”

“တစ်ဖက်သတ်အချစ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိုရယ်သံများကြောင့် လှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

“ငါ ခန့်ရှင်ကိုသနားတယ်”

ထိုရယ်သံတွေထဲမှာ သေချာခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းတို့က ကိန်း

“ငါသိသလောက်ပြောရရင် သနားတာက အချစ်စစ်မဟုတ်

နဲ့ချစ်ပါလေ။

ဘူး ခွမ်းအား”

“ဘာ! ”

“အချစ်က အချစ်ပဲ”

“ဘာ၊ ဘယ်လို”

“ခက်တယ်၊ အဲဒါကိုနားလည်ဖို့ခက်တယ်။ ငါတောင် သူ့

ချစ်မိသွားမှ အချစ်ကိုနားလည်သွားတာ။ သိပ်မွေးနှည့်ပြီး ကြည်နူးစရာ

ကောင်းတယ်။ သူ့နဲ့ငါနဲ့လက်ထပ်ပွဲမှာ မင်း သတို့သားအရံလုပ်ရမယ်

နော်”

“သေချာလှသည်လား”

“ငါ့ဘက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း ရိုက်ထားပြီလေ”

အခန်း (၁၃)

“ဘွားဘွား၊ စင်းလုံးချောချော”

“ဒီနေ့ အနောက်အရပ်က နေထွက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဘယ်ကပဲ နေထွက်ထွက် ပိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခု စင်းလုံးချော

အယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ။ မင်း၊ မကန်းသေးရင် တွေ့မှာပေါ့”

“သူက အဲဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မိန်းကလေးပဲ မီးဖိုခန်းထဲနေတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဒီနေ့ သင်္ဃန်းတော်က တင်သွင်းတဲ့ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကုန်

၁၇၆ ❀ မယ်နိုင်

စည်မိတ်ဆက်ပွဲရှိတယ်”

“အဲဒါ ဒီဒီမိန့်ဘာပတ်သက်လို့လဲ”

“သားနဲ့ပတ်သက်တယ်”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်တာကို မင်းသွားပေါ့။ ခါတိုင်းလည်း မင်းကိစ္စ

မင်းလုပ်နေကျ။ ခုမှဘာအရူးထပြီး လာပြောနေတာလဲ”

“အရူးထတာမဟုတ်ဘူး။ စင်းလုံးချောကိုခေါ်သွားမလို့”

“မင်းဟာမင်း သွားပါလား။ မင်းပဲ သူ့ကိုကြည့်မရဘူးဆို”

“ခေါ်ချင်လွန်းလို့ခေါ်တယ်များ ထင်နေသလား”

“မခေါ်ချင်ရင် မခေါ်နဲ့ပေါ့။ သူ့ဘာသာသူ သွားလိမ့်မယ်”

“သူ့ဘာသာသူ”

“အေးလေ၊ မင်းကိုမှမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဖိတ်ထားတာ

ပဲ”

“ဖိတ်ထားတယ်”

“မင်းအတွက် ငါ့ခြေမလေးက အရေးမပါပေမယ့် သင်္ခေ
တော့ တန်ဖိုးထားတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် သင်္ခေပနဲ့သဘောတူတယ်”

“မဖြစ်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ”

၁၇၇ ❀ ဇယောင်းတိုင်လေး နီညည်းချိန်

“အခုမဖြစ်သေးတာပါ။ ဘွားဘွားမသိပါဘူး။ သား၊ သင်္ခေပ

ကို ပညာပေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာ! သင်္ခေပကိုပညာပေးမယ်ဟုတ်လား အရူး... အရူးပဲ”

“ဘာမှမရူးဘူး”

“မရူးလို့ မင်းက အကောင်းမို့လား။ သင်္ခေပလိုလူကိုများ

ပညာပေးချင်နေသေးတယ်။ မင်းတောင် သူ့ဆီမှာ သင်တန်းသွားတက်

လိုက်ဦး။ အသိအမြင်ရော၊ နားလည်သဘောပေါက်နိုင်စွမ်းပါ တစ်ခါ

ထည်းသင်လာခဲ့... အရူးရဲ့”

“အဲဒါ ဘွားဘွား နားမလည်ပါဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ မြန်မြန်လုပ်

ရူးတော့မှပဲ။ စင်းလုံးချော... စင်းလုံးချော”

“ရှင်... အစ်ကိုလေး”

ဟုဆိုကာ လက်ခုစုတ်လေးနှင့် စင်းလုံးချောမှာ လျှပ်စီးပမာ

သူနားသို့ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါသည်။

“ဘာအစ်ကိုလေးလဲ၊ ဘာမှ အဲလိုခေါ်စရာမရှိဘူး။ ဒီအရူး

ကို စွမ်းအားလို့ပဲခေါ်”

“ဟုတ်၊ ဘွားဘွား”

“မင်းကို ငါ ဒီနေ့ ကုန်စည်မိတ်ဆက်ပွဲခေါ်သွားမယ်”

“မင်းခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် သင်္ခေပကိုယ်တိုင် လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“သင်္ခေပက...”

“အင်းလေ၊ ဪ့ပြော ပြေးမလေး။ သင်္ခေပက ပြေးရဲ့နဂိုပုံလေးကို နှစ်သက်တယ်။ အသစ်ချုပ်လာတဲ့ မိုးပြာရောင်ပြန်မာဝတ်စုံလေးကို ဝတ်သွား... သိလား။ မျက်စိအေးတယ်”

“ဟုတ်”

“သွားပြင်တော့လေ၊ မကြာခင် သင်္ခေပ လာခေါ်တော့မယ်”

“ဟုတ်”

“မင်းက ပြင်တတ်လို့လား”

“ရှင်!”

“ဘာမှပြင်စရာမလိုဘူး။ ငါ့ပြေးမလေးက နဂိုတည်းက ထူးပြီးသားပဲ။ ဒါကို သင်္ခေပက သတိပြုမိပြီးသား။ မင်းမသိဘူး... သင်္ခေပရဲ့သူငယ်ချင်းလုပ်ပြီးမှ။ သင်္ခေပက ဆေးဆိုးပန်းရိုက်ကိုမကြိုက်ဘူး”

“ဪ၊ အဲလိုလား”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး...

“လာ”

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ဘယ်သွားသွား... အစီရင်ခံရဦးမှာလား”

“မင်းဆွဲထားတဲ့လက်က ငါ့ပြေးရဲ့လက်”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားဘွားနှင့် ရန်မပြစ်တော့ပါဘဲ သူမရဲ့ အိပ်ကိုဆွဲပြီးသာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ဘွားဘွား ကြိတ်ကျေနပ်နေမယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။ နဂိုတည်းက ဘွားဘွားက သဘောတူနေခဲ့တာပဲကိုး။

ဒါပေမဲ့ ခု သူဒီလိုလုပ်တာ ဘွားဘွားကျေနပ်အောင်တော့ မဖြစ်မဟုတ်ပါ။

သူမကို ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်ပြီးမှ ကားတံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ကာ သူပါ တစ်ဖက်၌တက်ထိုင်ပြီး ကားကိုကြမ်းကြမ်းကြီးမောင်းထွက်စေလိုက်ပါသည်။

“ဘာလန့်နေတာလဲ... ငါ မင်းကိုကိုက်စားမယ် ထင်နေလို့လား”

“မ... မထင်ပါဘူး”

“မင်းဆံပင် အဲလောက်ရှည်ရှည်ကြီးကို စိတ်မပျက်ဘူးလား”

“ရှင်!”

၁၈၀ ❦ ဇယ်နိုင်

“ပုံတုံးကြီး ရိုးနေပြီ။ ဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး”

“ရှင်!”

“တရှင်ရှင်နဲ့ တောသားမှန်း... လုံးဝသိသာတယ်”

ဟုပြောပြီး ကားကိုသာ စိတ်ဝင်တစားမောင်းနေသော စွမ်းအားကို သူမ ခိုးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ကုန်စည်မိတ်ဆက်ပွဲက သုံးနာရီလောက် စောနေသေးတယ်ထင်တယ်”

“ငါက စွမ်းအား၊ မင်းက ငါနဲ့အတူ ဒီပွဲကိုတက်ရမှာ။ မင်းက ငါက ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ခေါ်သွားမယ်ထင်နေသလား”

“ရှင်!”

“ငါသိကွာကျစာပေါ့”

“ရှင်!”

သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမပုံက အဲလောက်ထိပဲ စွမ်းအားရဲ့သိကွာကိုထိပါးနေပြီလား။

“ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ”

“ပြင်ရမှာပေါ့။ သင်္ခေပ ခံစားသွားရအောင်ကို ပြင်ရမယ်”

“ရှင်!”

ဇယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❦ ၁၈၁

သူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။

ပြောနိုင်စွမ်းကလည်း စွမ်းအားရှေ့မှာ ပျောက်ဆုံးနေကုန်

ချစ်ခင်

အခန်း (၁၄)

သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဝယ်ယူပေးခဲ့သော အဝတ်စားအင်္ကျီနှင့်အတူ သူမကို အလှပြင်ခန်းထဲ တွန်းပို့ပစ်ပြီး သူကိုယ်၌ကလည်း လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ဝတ်စားပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

မိန်းကလေးတွေ အလှပြင်ခြင်းက ကြာလေ့ကြာထရှိတာမို့ သူက သတင်းစာခေါက်ကိုကိုင်ကာ ဖတ်နေလိုက်သည်။ သတင်းစာတစ်အုပ်ပင်မဆုံးသေးဘဲ တံခါးချပ်က ပွင့်လာရပါသည်။ ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက လှပဖူးကြုံတဲ့ခြေချောင်းလှလှလေးတွေပါပဲ။

ဒါစင်းလုံးချောရဲ့ခြေထောက်လား။ စင်းလုံးချောရဲ့ခြေထောက်

က ဒီလောက်လှလို့လား။

ပြီးနောက် လှပ သွယ်လျပြီး အဆီမရှိ ချပ်ရပ်နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်။ ဒါ စင်းလုံးချောလား၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ စင်းလုံးချောတာ ဒီလိုလှပသူမျိုး လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

သူရင်ထဲမှာ အမျိုးမျိုး စင်းလုံးချောကိုနှိပ်ချပြီး တွေးနေခဲ့စေ မယ့် နောက်ဆုံးတော့ စင်းလုံးချောပဲဆိုတာ အတည်ပြုလိုက်ရပါသည်။

သူ့မျက်လုံးကို သူပင်မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ဆံထုံးမှိုလေးနှင့် မျက် နှာပေါ် ကပိုကရိုကျစေထားသော ထိုဆံဖွယ်လိမ်ခွေခွေလေးများက မျက် နှာလေးနှင့်လိုက်ဖက်နေ၍ ပိုလှသွားသယောင် ထင်ရပါသည်။ ဘာဖြစ် လို့ မျက်နှာက မှန်မှန်လေးနဲ့လှနေရတာလဲ။ နှုတ်ခမ်းနီကရော ဘာဖြစ် လို့ ပါးပါးလေး ဆိုးထားရတာလဲ။

“အစ်ကိုစွမ်းအား အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု မိတ်ကပ်ဆရာမက ပြောခဲ့တော့မှ သူက ပစ္စုပ္ပန်ကိုသတိ ရသွားကာ မျက်နှာကို ချက်ချင်းတည်လိုက်ပြီး...

“နဂိုကရှိသလောက်ပဲ ထွက်လာမှာပေါ့”

“ရှင်! ကိုစွမ်းအား မကြိုက်ဘူးလား”

သူပြန်မဖြေဘဲ စိတ်မဝင်စားသလို နေလိုက်ပါသည်။

“သူက မိတ်ကပ်ထူထူကြီးနဲ့မနေစာတ်ဘူးတဲ့... တစ်ခါမှ ညည်း မလိမ်းဖူးဘူးဆိုလို့ အဲလိုပါးပါးလေးပဲ သုံးပေးလိုက်တာ။ ကိုစွမ်း အား မကြိုက်ရင် ပြန်ပြင်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူကလည်း အလှစားကြီးထဲကမှ ထုတ်တာ”

“ရှင်!”

သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးကို စွမ်းအားက အဲလိုပြောနေ၍ အလှ ဖြစ်တဲ့လူပင်လျှင် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူကတော့ တစ်ချိန်လုံး ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုရပ်နေသောသူမ ချီလက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အချိန်နီးနေပြီ”

ဟုဆိုပြီးမှသာ ဒဂ္ဂုတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာမိ၏။

သူမမှာ သူ့ဆွဲခေါ်လာသမျှ ကသောကမျောနှင့်လိုက်ပါလာခဲ့ ခဲ့ပါသည်။

“စွမ်း... စွမ်းအား”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်မ... အဲ... အဲဒါ”

“ဘာလဲ”

“လက်... လက်နာ”

ထိုအခါမှ တင်းကျပ်စွာဆွဲရင်ထားမိသည့်သူမ၏လက်ကောက်တံကို သတိရသွားကာ ချက်ချင်းလွှတ်ချပစ်လိုက်တော့ သူ့အားထံ၌ လိုက်လာသောသူမမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားရကာ...

“အမယ်လေး...”

ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးပင် ဂါဝန်အပုံလိုက်ကြီးနှင့် လမ်းမပေါ်ထဲသွားပါတော့သည်။

“အား...”

သူမှာ ရယ်ရမှာလား။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလားပင် မသိနိုင်လောက်အောင် သူမက ကိုးရိုးကားရားနိုင်လှသူပါ။

“မင်း...”

“ကျွန်မ မထနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ရှုံ့မဲ့မဲ့လေးဆိုသဖြင့် သူ့မှာ ပြုံးတုံးတုံးကြီးပင် သူမတို့ထူလိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ကဲ၊ ခပြီလား”

ကြင်နာမှုမရှိတဲ့အသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာရ၏။ ထိုအ

ထွက်ပေါ်လာပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုအသံရှင်မှာ ရှေ့မှထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

ပေါင်နားမှာ ကျပ်နေပြီ။ ဒူးခေါင်းရဲ့အောက်ပိုင်းတွင် အပုံလိုက်ကြီးရှည်မျောမျောကြီးတွဲကျနေတဲ့ဒီဝတ်စုံနဲ့ သူမဘယ်လိုလမ်းလျှောက်ရမှာတဲ့လဲ။ ပြီးတော့ အခုလိုချွန်မြနေတဲ့ ဖန်ဒေါက်ရှည်ရှည်သေးသေးလေးနဲ့။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်အပေါ်ပိုင်းမှာ ခုလိုဟင်းလင်းပြင်ကြီး...

သူမ ဘယ်လိုနေရမှာတဲ့လဲ။ သူ့အရှေ့မှာ ရှက်လိုက်စမ်းပါဘိ။

အရေးထဲ ဒီနှုတ်ခမ်းနီက နှုတ်ခမ်းမှာ စိမိစိနဲ့ နေရခက်နေသေး။ မျက်လုံးယားနေတာကိုလည်း လိုင်နာတွေပေးကုန်မှာမို့၍ မပွတ်ရဲနှင့် ကရိုကထနိုင်ရသည့်ကြားထဲ ဒီလိုမျိုးဖားလျားကျနေတဲ့ ဒီဆံပင်တွေကို ဘယ်နား စုပုံထားရမှန်းမသိနိုင်အောင်ကို ဘယ်အရာမှအဆင်ပြေမှုမရှိနိုင်လောက်အောင် ဒုက္ခတွေ့နေရပါသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီပုံကြီးနဲ့ အဲဒီမိတ်ဆက်ပွဲဆိုတာကို ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ။ ဒီပုံမျိုးကြီးနှင့် သင်္ခေပကို ဘယ်လိုစကားသွားပြောရမှာလဲ။ ရှက်လိုက်တာ။

ထိုအလှအပက သူမကို လုံးဝအဆင်မပြေစေပေမယ့်လည်း

၁၈၈ ❧ ဇယ်ခိုင်

သူမမှာ မနှစ်သက်ပါဘူးဟု မငြင်းဆိုခဲ့ပြန်ပါ။ အဲဒါကတော့ စွမ်းအား ဖြစ်နေခဲ့လို့ပါ။

စွမ်းအားက သူမ နှစ်သက်တယ်၊ မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာကို လုံးဝကရမခိုက်ဘဲ သူလုပ်ချင်ရာကိုလုပ်စေခဲ့ပြီး အခုတော့ ရှေ့မှဦးတည် သွားပြီး သူမကိုလုံးလုံးကရမခိုက်တော့။

သူမတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်မှာ ထိုသို့လိုဖိနှပ်မျိုးကို တစ်ခါမှ မစီးခဲ့ဖူး၍ ဒုက္ခတွေ့နေရပါသည်။ သူမက မလျှောက်တတ်လျှောက်တတ် နှင့် ခနော်ခနဲလေး လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါသော်လည်း စွမ်းအားက ဖြန့် ဆို သူမဘက်လှည့်ခဲ့တော့ သူမမှာ ကြက်သီးလေးများတောင် ထသွား ရသည်ထိ လန့်သွားရပါသေး၏။

သူလည်လိုက်တော့ မျက်လုံးဖြူကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်းတန်း လန်း ကားရားကြီးရပ်နေသောသူမကြောင့် သူရယ်ချင်သွားရပါသော် လည်း ခပ်တည်တည်ကြီးပင်လုပ်ကာ...

“ဒီလောက်နှေးနေရင် ဘယ်အခါမှ ကားထားတဲ့နားရောက် မှာလဲ... မြန်မြန်လာ”

ဟုသာဆိုပြီး ပြန်လှည့်ကာ သာမန်ထက်ပိုပြီး မြန်မြန်လျှောက် လိုက်၏။

၀သောင်းတိုင်လေး ခိုညည်းချိန် ❧ ၁၈၉

ထိုအခါမှာတော့ စွမ်းအားကိုလန့်ရသည့်သူမက ကြံရာမရသည့် အဆုံး လှပသောဖိနှပ်ကိုခွဲချွတ်ကာ လက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်ပြီး စွမ်းအား ကိုမီအောင်သာ ပြေးလိုက်ပါတော့၏။

“ဟင်... မြန်လှချည်လား”

နှေးတုန်းကတော့ လိပ်ကို ဆရာခေါ်ရပြီး အခုလိုမြန်ချင်ပြန် တော့လည်း ယုန်က တပည့်ဖြစ်သွားရမည့်အခြေအနေကြောင့် သူက သူမကိုမယုံသကားနှင့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်! မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုင်... ကိုင်ခဲ့တာလေ”

“ဖိနှပ်က လက်မှာစီးတဲ့အမျိုးအစားလား”

“ဟို... ခြေထောက်မှာ မစီးတတ်လို့”

“မင်းတို့တောမှာ အဲလိုပဲ ဖိနှပ်ကို လက်နဲ့စီးတာလား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် အခုချစီး။ သူများမြင်ရင်တော့ ငါ့အရှက်တွေ ဖောက်တက်ကွဲကုန်ပါပြီ”

“ဪ”

“မစီးသေးဘူးလား။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ”

၁၉၀ ✎ မယ်ခိုင်

ဟု သူက မာန်လိုက်တော့မှ သူမက အထိတ်တလန့်နှင့်
ဖိနပ်ကိုချကာ စီးလိုက်တော့မှ သူက အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရ
သွားပုံမျိုးနှင့်...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကားပေါ်တက်လေ”

“ဟုတ်”

ဟု သူမကဆိုတော့ သူက ကားပေါ်တက်ကာ ကားစက်နှိုး
လိုက်၏။ ထိုအချိန်ထိ သူမက ကားပေါ်တက်မလာသေးပါ။

သူစိတ်မရှည်ချင်လာတော့ပါ။ အံ့လည်းအံ့သြရပါသည်။ ဒီလို
ကြောင်တောင်တောင်နိုင်သည့်မိန်းကလေးကို သခေပက ဘာကြောင့်
အဲလိုကြီးနှစ်သက်ရတာလဲ။

“တိ! တိ!”

“အမယ်လေး”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို... ဟို”

“ဒီတော့သူမကတော့”

ဟု မချီတင်ကလေးပြောပြီး ကားတံခါးချပ်ကိုလည်း တွန်းစွင့်
ပေးလိုက်ပါသည်။

စသောင်းတိုင်လေး၊ ငိုညည်းချိန် ✎ ၁၉၁

“တက်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကားတံခါးမဖွင့်တတ်တဲ့ထိကြီးတော့ မင်းက နဲ့လွန်းပါတယ်”

“ဖွင့်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့မဖွင့်သလဲ”

“အေးပုက မှာထားလို့ပါ”

“ဘာ!”

“စွမ်းအားက သူကားကို သူများစီးတာမကြိုက်ဘူးတဲ့။ သူ
နည်း သူများကိုလို့ပျက်စီးသွားရင်လည်း စိတ်ဆိုးလို့မဆုံးနိုင်ဘူးတဲ့။
ဒါကြောင့် ကျွန်မဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အဖွင့်မတော်လို့ ကားတံခါးပျက်စီးသွားမှာ
မသိပါ”

“အား... ပါးပါး... စိတ်ပျက်ပါတယ်”

သူ ဒီလိုမြည်တမ်းလိုက်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ သူမ
မသိပါ။ နှစ်သက်၍မဟုတ်တာတော့ သေချာနေပါသည်။

“ပြီးတော့...”

“ဘာလဲ”

ထိုအသံမာမာကြီးကြောင့် အဲလိုအင်္ကျီကျပ်ကပ်ကြီးနဲ့ ပုခုံးမှာ

ဘာမှမပါတာကို မနေတတ်ဘူးဟု မပြောရဲတော့ပါ။

“ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ဘာပြောမှာလဲ... ပြော”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာ၊ ဘာမှမဟုတ်ရမှာလဲ။ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတယ်”

“စွမ်းအား စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဆိုးသင့်ဆိုးမယ်”

“အဲဒါဆို ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ငါ့ကိုအဲလိုလုပ်ရင် ငါပိုစိတ်တိုတယ်”

“ဒီဒီနပ်”

“ဒီနပ် ဘာဖြစ်လဲ။ ခြေထောက်ပေါက်လို့လား။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်

နိုင်ဘူး။ ဒီနပ်တစ်ရံတည်းကို ရှစ်သောင်းပေးရတာ”

“ရှစ်... ရှစ်သောင်း”

“ဒီဝတ်စုံက ဒီဒီနပ်နဲ့ပဲ လိုက်လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မ... မစီးတတ်ဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စွမ်းအား”

“မင်းထက်တုံးတဲ့လူတောင် မင်းလောက် နံ့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒေါက်ဒီနပ်မစီးတတ်တဲ့မိန်းကလေးက မင်းတစ်ယောက်
ပဲရှိမယ်ထင်တယ်... မမြင်ဖူးဘူး”

သူက တကယ်ကိုစိတ်ပျက်စွာပြည်တမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မင်း ဒီပုံစံအတိုင်းတော့ ငါ့နောက်လိုက်လို့မရဘူးနော်”

“ကျွန်မတကယ်မလျှောက်တတ်တာပါ။ စကတ်ကလည်း ကျပ်
တယ်။ ပြီးတော့ ဒူးခေါင်းနားမှာက အပုံလိုက်ကြီး၊ ပြီးတော့”

“ဘာကျန်သေးသလဲ”

“ဒီ... ဒီနေရာက အဲဒါ...”

သူရယ်ချင်မိသည့်စိတ်ကို အောင့်အီးထားသည့်ကြားမှ ပြုံး
လိုက်မိပါသေး၏။ ရယ်ရင်လည်း ရယ်ချင်စရာပါပဲ။ ပြောင်သလင်းခါ
နေသော သူမလည်ပင်းတစ်ဝိုက်ကို သူမက မလုံမလဲကြီးရည်ညွှန်းကာ
ပြောနေလို့ပါ။

“မင်းတော်တော်တုံးတာပဲလား စင်းလုံးချော”

“ရှင်!”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ မပေါ်ဘူး... လုံလုံခြုံခြုံပါပဲ”

ပွင့်လင်းတဲ့သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာကြီးမှာ ရဲတက်သွား
ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်၍နေလိုက်ပါသည်။

သူက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်
ဝိုင်းအကြီးကြီးကိုတပ်ဆင်ကာ ဦးထုပ်ကိုဝိုက်ဝိုက်ကြီးဆောင်းလိုက်ပြီး
မှ ဆင်းသွား၍ သူမမှာ လိုက်ဆင်းရမလိုထိုင်နေရမလိုနှင့် ရောက်တတ်
ရာရာကြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရပေမယ့် သူက မကြာခင်မှာ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး
သူမထံ တစ်ခုခုလှမ်းပေးလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

သူက ပြန်မပြောဘဲ မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ...

“ကေတွေတော့ ပျက်ကုန်ပါပြီ”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှပွစိပွစိလေးရွတ်ပြီး ထိုးထိုးထောင်ထောင်
ဖရိုဖရဲလေးဖြစ်နေသောသူ၏ဆံပင်များကိုသာ သနပ်ခွံ၍ သူမမှာ မိန်းမ
ပျိုလေးပီပီ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နှင့်မို့ မနေတတ်မထိုင်တတ်နှင့်
ပင် ပေးလာသောအရာကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ လှပသောလည်ဆွဲကြီး
ဖြစ်နေ၍ မျက်လုံးလေးပြူးသွားရပါသည်။

“ဘာမှအံ့သြမနေနဲ့၊ အဲဒါ အတုကြီး၊ ငါးထောင်ခြောက်ရာ

ပဲ ပေးရတယ်။ အဲဒါဆွဲလိုက်ရင်တော့ မင်းလည်ပင်းကြီး ပိတ်သွားသလို
မယ်”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

ဟု ယောင်ဝါးလေးဆိုလိုက်ရပေမယ့် ဒါကိုဘယ်လိုဝတ်ရမလဲ
သူမ မသိပါ။

အီတိုတွေရော၊ အရှည်တွေရော၊ လိမ်နေတဲ့ကြီးတွေရော၊ ရှုပ်
သုက်ခတ်နေတာကို ဘယ်လိုဝတ်ရမှာလိမ့်။

လည်ဆွဲကိုကိုင်ပြီးမှသာ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေတဲ့သူမကို
သူသဘောပေါက်သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ကားစက်ကိုမနီးသေးဘဲ
သူမလက်ထဲမှလည်ဆွဲကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ဝိုင်စီးဝိုင်နင်းပင် သူမ၏လည်
ပင်းတွင် ဆွဲပေးလိုက်ပြီး ပွင့်ဖတ်နှင့် အလှူကြိုးလေးများကို စီရရီလှပ
အောင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏။

သူ ရင်တွေခုန်နေရပါသည်။

ဘာကြောင့် အဲလိုရင်တွေခုန်နေရတာလဲ။

သူ့စိတ်ရှုပ်စွာပင် သူ့ရင်ခုန်သံများကို မုန်းတီးမိပါသည်။

လှပသောသူမရဲ့လည်တိုင်လေးကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး

မှ ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်ပါ၏။

ကားကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီးမောင်းနေရပေမယ့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး

က လှုပ်ရှားဆဲပါ။

ဘာကြောင့် အဲလိုကြီးဖြစ်နေရသလဲဆိုပြီးလည်း မိမိကိုယ်ကို

၁၉၆ ❖ ဇယ်ခိုင်

ဒေါသဖြစ်ရပါသည်။

အခုတော့လည်း ကားထဲတွင် နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကျောက်ရှုန်များပမာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရပါသည်။ ထိုသို့တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျှို့ဝှက်ခြင်းနှင့်အမှန်တရားတို့ အားပြိုင်နေသယောင်ပင်။

သူက သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းကာ အဆောက်အဦးကြီးထဲဝင်မည်အပြုတွင် သူ့ကို သတိရသွားပြီးမှ...

“ဆင်းလေ”

ဟုပြောလိုက်ပေမယ့် ဒီလိုခမ်းနားတဲ့နေရာမျိုးကို သူမက မဝံ့မရဲဖြစ်မှာပဲဟုတွေးမိကာ စေတနာပိုပြီး သူမဘက်မှ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူမက ဒေါက်ချွန်ချွန်လေးများနှင့် ဖိုသီဖတ်သီဆင်းလာခဲ့သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမအရှက်ကွဲမည်ဆိုတာကိုပေါ့။

“မင်း၊ ငါ့လက်ကိုချိတ်ထားလိုက်ပါ”

“ရှင်!”

“မင်းကို လူတွေက မသိပေမယ့် ငါ့ကိုသိတယ်။ မင်းနဲ့အတူ”

ထာရလို ငါအရှက်မရချင်ဘူး”

“ရှင်!”

“ချိတ်”

“ရှင်!”

“ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာပြုကြည့်နေတာလဲ။ မြန်မြန်ချိတ်ထား... အချို့ကြည့်နေတယ်”

ဟု သူက တီးတိုးလေးပြောလိုက်လျှင် သူမက မဝံ့မရဲလေးနှင့် ဘေးဘက်ကိုအကဲခတ်ကာ ကွေးထားသောသူ့ရဲ့လက်မောင်းဆီ တွဲဖိုလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါဆို မင်းလမ်းလျှောက်ရ အဆင်ပြေမှာပဲ”

“အွန်း... ကောင်းတယ်”

ဟု သူ မမြင်နိုင်အောင် သူမက ပြုံးမိလိုက်ပါသေး၏။

“လူတွေတောင် တော်တော်များနေပြီပဲ”

“ဘာအသံမှလည်း မကြားရဘူး။ တကယ်ရေပွဲရှိတာဟုတ်သလား”

ဟု သူမကပြောလျှင် သူက...

“တောမှတ်နေသလား... ဒါ၊ မြို့”

၁၉၈ ❖ မယ်နိုင်

“ဪ၊ ဗြူက တိတ်တိတ်လေးပဲ ပွဲလုပ်ကြတာလား။ တံခါး
တွေက အကုန်ပိတ်ထားတာ၊ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာလုပ်မှာလဲ”

“ဒီတံခါးတွေရဲ့နောက်မှာ ကျယ်ပြီး ခမ်းနားလှပတဲ့အခန်း
တွေရှိတယ်”

“ဪ၊ ဒီလိုကိုး”

“ငါ့လက်မောင်းကို အဲလိုကြီး အားမပြုထားနဲ့လေ”

“အင်း”

“တွဲတယ်ဆိုရုံလေး။ လူတွေအမြင်မှာ ခပ်ဖွဖွကိုင်ထားတဲ့ ခွံ
စံဖြစ်ပါစေ”

“ဟတ်”

ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်းခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုပြီး သူညွှန်ကြားသည့်
အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာနေသောသူမကို သူ မျက်လုံးရွှေ့
ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုတစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ သူမနှင့်သူ ပို၍ပို၍နီးစပ်သွား
သလိုခံစားမိသွားပါ၏။

သူမရဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်များက သူ့ရင်ထဲသို့ စီးကျသွား
သလို ထူပူရှိန်မြဲစွာခံစားမိလာပါ၏။

ယောင်တိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❖ ၁၉၉

မိန်းမလူတို့မည်သည် အလှမာန်စွယ်လေးနှင့် ယောက်ျားသား
တို့အပေါ် စီးမိုးချင်လှပါ၏ဆိုတဲ့စကားက သူမထံတွင်တော့မရှိဘူးထင်
ပါရဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘာမာန်စွယ်မှမရှိဘဲ သူပြောသမျှကို ရိုးစင်းစွာ
လက်ခံပြီး သူ့နားမှာ သူ့ကိုအားကိုးယုံကြည်မှုတွေနှင့် သူ့လက်မောင်း
ကိုတွဲခိုပြီး လိုက်လာခဲ့တဲ့သူမကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ရဲရင့်ခြင်းတို့က
အဆမတန်တိုးဝင်ခဲ့ရပါတယ်လို့ပြောရင် သူ့ကိုဟားတိုက်ရယ်မောကြ
လေမလား။

သို့သော် ထိုဖြစ်ရပ်က အမှန်ပါ။

သူက သူမနှင့်အတူ လူများသော သူ့ကိုသိကြသောလူအုပ်
ထဲသို့ သိက္ခာတို့ မာန်မာနတို့ လူတွေဘယ်လိုယူဆကြကုန်မလဲဆိုတဲ့
ကန့်သတ်မှုမျိုးကိုပင် လုံးဝသယ်ဆောင်မလာဘဲ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားပင်
ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟာ! စွမ်းအားက အဖော်နဲ့ပါလား”

“ကြားထားတဲ့သတင်းက မှန်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“တကယ်တမ်းကျတော့... လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့ဘဝ
ထက် အဲဒီလိုဘဝက ပိုပြီးသာယာလို့ စိတ်လွှပ်ရှားစရာလည်း ကောင်း

တယ်”

“လိုက်ဖက်ညီပါတယ် စွမ်းအား။ ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း”

ဟု အမျိုးမျိုးပြောဆိုလာတော့မှ မစဉ်းစားမတွေးခေါ်ပါဘဲ
အဆင်ပြေသလိုသာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြုမူခဲ့သော ပစ္စုပ္ပန်အခြေ
အနေကို သတိပြုမိသွားရပါသည်။

အင်း... ထင်ကြရင်လည်း ထင်ကြစရာပဲကိုး။

ဒီပုံစံနှင့်ဝင်လာသောသူနှင့်သူမက အင်မတန်လိုက်ဖက်ညီ
သောအတွဲတစ်တွဲဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝိုးတဝါးမှန်ဝါးဝါးလေးမြင်နေ
ရသောမှန်ချပ်လွှာက သက်သေခံနေခဲ့ပါသည်။

“စွမ်းအား”

တစ်ဖက်မှ ရင်းနှီးလှသောထိုအသံက သင်္ခေပဆိုတာ သိ
သည်။

“ရောက်လာပြီလား”

“အင်း”

“ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ နေရှင်နဲ့တောင် ပွဲကိုအတူသွားလေ့မရှိတာ
မဟုတ်လား။ ငါ့ကို မင်းလျှိုထားတယ်”

“ဘာ!”

“မိတ်ဆက်ပေးမယ်မဟုတ်လား”

ဟုပြောလာသော သင်္ခေပစကားများကြောင့် သူသဘော
မိတ်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ မိမိနဖူးမိမိဘာသာ ရိုက်ချလိုက်ပါတော့၏။

“သွားသေလိုက်၊ သင်္ခေပ”

“ဘာလဲ၊ ငါကြိုက်သွားမှာစိုးလို့လား”

“သင်္ခေပ၊ မင်း ဆေးမှားသောက်ထားပြီလား”

“အဲဒါ မင်းကိုပြောရမှာ၊ နေရှင်မှနေရှင်ဆို”

“မျက်မှန်တပ်သင့်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား”

“ကွန်ပျူတာရှေ့မထိုင်မချင်း ငါ့မျက်လုံးက ဘာအကူမှမလို

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်း အတိတ်မေ့တာပဲဖြစ်ရမယ်”

“မင်း ရယ်စရာတော်တော်ပြောတာပဲ။ ဒါနဲ့ စင်းလုံးချောက်

သွားနေတာလဲ”

“ဘာ!”

“ဘွားဘွားပြောတော့ မင်းနဲ့အတူ အစောကြီးတည်းက ထွက်

ပြီဆို”

“မင်း၊ သူ့ကိုမိတ်ထားတာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါဆို ကိုယ့်ညွှတ်သည်ကိုယ် မှတ်မိရမှာပေါ့”

“သခေပ”

“ဒီအသံ...ဟင်၊ မင်း...စင်းလုံးချော”

“ရေမရောဘူး၊ အစစ်ပဲ”

ဟုပြောနေသော စွမ်းအားစကားကို သူ နားမစွင့်နိုင်တော့

“သိပ်လှတာပဲ”

“ကျွန်မက ကြည့်ရခိုင်းနေတယ်လို့ထင်နေတာ”

“လှပါတယ်၊ အရမ်းကိုလှပါတယ်”

“တော်လောက်ပြီ သခေပ။ သူ ခြေထောက်နာနေတယ်”

“ခြေထောက်နာတယ်”

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ကြောင့်ကြမှုများ

ရတာလဲ။ ရိုးရိုးပါ။ ဖိနပ်မစီးတတ်လို့နာတာ ဒီပုံအတိုင်းသာ အကြီး

ကြီးရပ်နေရင် သူ ညွတ်ခွေလဲသွားလိမ့်မယ်”

“ဪ၊ အင်း...ဆောရီး”

ဟုဆိုကာ သခေပက ရုတ်တရက်ဆိုသလို စင်းလုံးချော

လက်ကိုဆွဲပြီး စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုဆီသို့ခေါ်သွားကာ ခုံကိုဆွဲထုတ်ပြီး

ဆလိုက်သည်ကို သူရင်ထဲ နောက်ကျိသွားရပါသည်။

သူရင်ထဲတွင် သခေပနဲ့စင်းလုံးချောတို့၏ထိပုံစံကို မနှစ်သက်

ဘူးဖြစ်သွားရလို့ပါ။ သို့သော်လည်း သူက သခေပခေါ်သွားရာ သူမ၏

စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“သခေပ၊ မင်း တခြားလူတွေကို ဧည့်မခံတော့ဘူးလား”

“ဪ၊ အင်း”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို ဘွားဘွားက သူနဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ အတင်းကြိုးစားနေတယ်”

“ဟမ်...ဟုတ်လား၊ မင်းမငြင်းဘူးလား”

“ငါက လူငယ်ပဲ။ လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို ဘယ်လိုလုပ်ငြင်းလို့ရမှာလဲ။ ဟိုးမှား...ဧည့်သည်တွေဝင်လာပြီ၊ သွားလေ”

ဟု သူက တမင်တကာပင် အလေးအနက်မရှိပုံနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ကြီးပြောလိုက်တော့ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထွက်သွားသော သခေပကြောင့် ရင်ထဲကျေနပ်ရပါသည်။

ခံစမ်း! သခေပ၊ သူများပိုင်ပစ္စည်းပါလို့သိလိုက်ရပြီးမှ မျှော်

၂၀၄ ❧ မယ်ခိုင်

လင့်ရတဲ့ခံစားချက်ကို မင်းခံစားစမ်းပါ။ ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီးကို ကျော့ကွဲရတယ်ဆိုတာ မင်းသိလာမှာပါ။ ဆော့ဇီး... သူငယ်ချင်း၊ မင်း ပိုနာကျင်ရအောင် မင်းရှေ့မှာ စင်းလုံးချောက အလှဆုံးဖြစ်စေရမှာပါ။

“တကယ်ပဲ ဘွားဘွားက အဲလိုစိစဉ်နေတာလား၊ စွမ်းအား”

ထိုမေးခွန်းကို ရိုးရှင်းပြီး အရောင်နည်းလှပါတယ်ဆိုသော စင်းလုံးချောက မေးလာပြန်တော့ သူဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

သူ စင်းလုံးချောကိုတော့ လိမ်ညှာပြီး မပြောချင်မိတာအမှန်ပါ။

“ရှင်၊ ကျွန်မကိုအားမနာဘဲ ငြင်းလိုက်ပါ”

“ဘာ!”

“ကျွန်မအားနာပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘွားဘွားခေါ်လို့ ရောက်လာခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီအခိုက်အဲဒီအိမ်က ကျွန်မဘဝမှန်နဲ့စာရင် သိပ်ဝေးလှပါတယ်။ ရှင်၊ ကျွန်မအားမနာပါနဲ့။ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့မလိုက်ဖက်မှန်း သိပါတယ်။ ကျွန်မနားလည်ပေးပါ။ ကျွန်မမှာက ငြင်းခွင့်ရှိမနေလို့ပါ”

စယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❧ ၂၀၅

“ငြင်းခွင့်ရှိရင် မင်းက ငြင်းမယ်ပေါ့”

“စွမ်းအားကို ကျွန်မကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဘွားဘွားက ကျွန်မအပေါ်ကျေနူးရိုပါတယ်။ ကျွန်မကြောင့် ထည်း ဘွားဘွားစိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဘွားဘွားက ဘာပြောပြော နာခံဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်သာ အခက်တွေ့နေရင် ကျွန်မကူညီမှာပါ”

“ဘာ! ဘယ်လို ထပ်ပြောစမ်း! ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

“စွမ်းအား”

သူမကိုစေ့စွဲကြည့်ကာ သူက တစ်လုံးချင်းပြောချပစ်လိုက်သည်တွင် မထင်မှတ်ထားတဲ့ခေါ်သံကြောင့် စကားမှာ ပြတ်သွားရပါသည်။

“ဪ၊ နေရှင်”

“နင် ငါမဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးနဲ့ ပွဲတက်တယ်ဆို”

“သတင်းက မြန်လှသည်လား။ ငါရောက်တာ ခုဆို ငါ့မိနပ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“စင်းလုံးချော”

“စင်းလုံးချော”

မနေပါနဲ့ စင်းလုံးချော”

“အင်း... စင်းလုံးချော... စင်းလုံးချော မှတ်ထားနော်။ သူ

“မနုရှင်”

က ငါနဲ့သင်္ခေပအတွက် အရေးပါတဲ့လူ၊ မနုရှင်တဲ့”

“စွမ်းအား နှင့် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအဲလိုမာမာကြီးခေါ်ရတာလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ လှပတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ကျွန်မဆုံဖူးပြီးသားပါ”

နှင့်အဲလိုလေသံနဲ့ ငါ့ကိုမပြောဖူးပါလား”

“ရှင်က စရိုက်နှစ်မျိုးနဲ့နေတာလား စင်းလုံးချော”

တဆိတ်လောက်တော့ မနုရှင်က စင်းလုံးချောလိုအဆိပ်မရှိ

“ရှင်! ”

သူရဲရေ့မှာ သာမန်ထက်ပိုပြီး မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြလွန်းသည်ထင်ပါရဲ့။

“လူနှစ်ယောက်က အကြိုက်တစ်မျိုးစီဆိုတော့ ပုံစံတစ်မျိုး

“ရှင်ပြန်သင့်ပြီလို့မထင်ဘူးလား စင်းလုံးချော”

စီနဲ့ဆိုတော့ ပိုဆွဲဆောင်မှုရှိတာပေါ့”

“ရှင်! ”

“ရှင်! ”

“ရှင်ဟာ သိပ်နေရာယူလွန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုနေရာ

“စရိုက်နှစ်မျိုးကိုသရုပ်ဆောင်တတ်တဲ့မိန်းမက ကြောက်စရာ

“ရှင်က ရှင်နေရာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်က ဘာနားလည်မှာမို့လဲ။ ရှင်က

အကောင်းဆုံးထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ နှင်မေ့နေပြီလား စွမ်းအား”

ဘာအရေးပါမှာမို့ အရှက်မရှိ လိုက်လာရတာလဲ”

သူပင်လျှင် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိခိုက်မှာ...

“လာရမှာပေါ့၊ သူ့မလာရင် ရိုင်းရာကျသွားမယ်လေ”

“ဒီအဝတ်စားမျိုးက ရှင်နဲ့မလိုက်ဖက်ဘူး စင်းလုံးချော”

“ဟမ်... သင်္ခေပ”

“ရှင်! ”

သူမ မှင်တက်သွားစဉ်မှာပဲ သင်္ခေပက စင်းလုံးချောထံပါး

“စွမ်းအားနဲ့လည်းမလိုက်ဖက်သလို သင်္ခေပနဲ့လည်းမလို

ဆက်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ဘူး။ သင်္ခေပက ရှင်ကိုကြိုက်လိမ့်မယ်ထင်နေသလား စင်းလုံးချော

သင်္ခေပက စင်းလုံးချောရဲ့နံ့ဘေးတွင်ထိုင်ကာ...

သင်္ခေပက ငါ့ကိုတောင် မျက်စိထဲမထည့်ထားတာကို ရှင် မျှော်

“သူ့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်မိတ်ထားတာ”

၂၀၈ ❧ ထေရ်ခိုင်

“ဟင်း”

“သူက ငါ့ရဲ့အထူးဧည့်သည်လေ”

“ဟမ်”

“ဒီနေ့ပဲ သူ့ကို ငါလက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ဘာ!”

သင်္ခေပရဲ့စကားလုံးများကို သွေးပျက်ချောက်ချားစွာခံစားရသလိုပဲ ပုံရသောနေရှင်ရဲ့ပုံက သူ့နှလုံးသားကိုနှိပ်စက်လှပါသည်။

ထိုသို့... ထိုသို့စကားလုံးကလေးကိုပင် အတုအစစ်မခွဲဘဲ လောက်အောင် သင်္ခေပနဲ့ပတ်သက်လာရင် မှန်ထူလွန်းတဲ့နေရှင်ကို ပထမဆုံးမုန်းမိသွားပါတယ်။ တစ်ချိန်လုံး ဘေးနားရှိနေခဲ့တဲ့သူ့ကိုတော့ မြို့မှန်တစ်စက်လေးမျှပင် သဘောမထားပါဘဲနဲ့ သင်္ခေပမှ သင်္ခေပကြီး နေသော ဓနရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒီမိန်းကလေးက မိမိကို ကြိတ်ဆွဲနေတယ်ဆိုတာ သိသိချည်းနှင့်ပင် ခုလို ရက်ရက်စက်စက်ပြောထွက်တတ်သော သူငယ်ချင်းသင်္ခေပကိုလည်းကောင်း၊ သူ နာကြည်းမိသလို ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ချိန်လုံး ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ်နေခဲ့သောသူက...

“မင်း နောက်ပြောင်လွန်းနေပြီ သင်္ခေပ”

“ငါ နောက်ပြောင်တယ်ထင်နေလို့လား”

သင်္ခေပ နောက်ပြောင်နေတာမဟုတ်မှန်း သူကောင်းကောင်း

သိနေပါတယ်။

“မင်းနဲ့ငါက... တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိတဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပဲ”

သူက နှုတ်ခမ်းတွေကို အလှပဆုံးနဲ့ စမတ်အကျဆုံးပြုံးကာ ထရပ်လိုက်ပြီး စင်းလုံးချောရဲ့နောက်နားလေးမှာရပ်ကာ...

“ဓနရှင် နှင် သိပ်စိတ်ပူသွားသလား”

ဟု ဓနရှင်ထံ အပြုံးနုနုလေးနှင့်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ကျောက်ရှပ်တစ်ရှပ်လို ငြိမ်သက်နေသော စင်းလုံးချောရဲ့လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ပစ်လိုက်ကာ ပြောင်ပင်းနေသော ကုပ်သားလှလှကို နှမ်းပစ်လိုက်တယ်။

“ဟင်!”

“ဟာ!”

နှစ်ယောက်လုံးမက စင်းလုံးချောပင် မှင်တက်သွားရစဉ်...

“အခုလိုပတ်သက်မှုကို နှင်ရိပ်မိသလား ဓနရှင်”

“စွမ်းအား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သင်္ခေပနဲ့မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်!”

“သူက ငါနဲ့မကြာခင်လက်ထပ်တာမယ့်... ငါ့ရဲ့သတို့သမီး
လောင်းပဲ။ အဲဒါ သူလည်းသိတယ်။ ငါလည်းသိတယ်။ သင်္ခေပလည်း
သိတယ်”

“ဟုတ်... လို့... လား”

“စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ငါတို့ရဲ့ဆက်ခွယ်မှုကို။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ အထက်က အမိန့်ကျခဲ့ပေမယ့် ငါက သူ့ကို တရားဝင်
ခွင့်မတောင်းရသေးဘူး”

ဟုဆိုကာ စင်းလုံးချောရဲ့ဘေးသို့ ပြောင်းရပ်လိုက်ပြီး...

“ငါ့ကိုလက်ထပ်ပါ စင်းလုံးချော”

ဟု နေရှင်နှင့် သင်္ခေပရှေ့ပင် ပြောချပစ်ပါတော့သည်။

သူမမှာ လုံးဝအံ့သြသွားရပါသည်။ မယ့်နိုင်ပါ။ ဒါ စွမ်းအား
က သူမကိုပြောနေတာမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်လား။
အိပ်မက်ဆိုလည်း ရင်ခုန်ရလွန်းလို့ လန့်နိုးသင့်နေပါပြီ။ သူမ သိသိ
သည်။ ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ သို့သော် ယုံရခက်နေသိ
သည်။ မယ့်ကြည်နိုင်ဘူးပေါ့။

သူလုပ်သမျှကို ကြောင်ကြောင်ကြီး အသက်ပျောက်သွားသလို

ကြည့်နေသောသူမကြောင့် သူ ရင်တုန်ရပါသည်။

သူက လက်ကမ်းပေးလိုက်တာဆိုပေမယ့် အခုချိန်ထိ သူ
ထက်ကို ဆုပ်ကိုင်မလာသောသူမကြောင့် သူ့စိတ်လှုပ်ရှားရပါသည်။
စင်းလုံးချော မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ လက်ကမ်းပေးနေတာ မမြင်
ဘူးလား။ ငါ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ။ ဆုပ်ကိုင်လိုက်စမ်းပါ။

ခုချိန်မှာသာ မင်းဒီလိုမလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါက အရှုံးကြီးဖြစ်
ပြီး လုပ်လိုက်စမ်းပါ စင်းလုံးချော။ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ငါကမ်းပေးလိုက်
ဆဲ့လက်ကို ကိုင်လိုက်စမ်းပါ။ မြန်မြန်ကိုင်လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။

သူ့စိတ်လှုပ်ရှားစွာပင် အမှန်တကယ်စောင့်မျှော်နေရပါသော်
လည်း စင်းလုံးချောကမူ သူ့ကိုကြည့်နေရာမှ သင်္ခေပကိုစွဲကြည့်လိုက်
ပြန်၍ သူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ စိုးရိမ်သွား၏။ သင်္ခေပ၊
စင်းလုံးချောနဲ့ သင်္ခေပက ဘာလဲဆိုတဲ့အတွေးက ရုတ်တရက် ခေါင်း
ထဲရောက်လာ၍ သူရင်ထဲမှာ ဆူပွက်သွားရပါသည်။ အကယ်၍သာ
စင်းလုံးချောနဲ့ သင်္ခေပဟာ သူမသိသေးတဲ့ဆက်ခွယ်မှုမျိုးရှိခဲ့ပါလျှင်
သူတော့သွားပြီ။ တစ်သက်လုံးအရှုံးကြီးဖြစ်ပြီပေါ့။ တစ်သက်လုံး သင်္ခေပ
ကို နှိုးပြီပေါ့။ သင်္ခေပက တကယ်ပဲ မေတ္တာရေးမှာ သူ့ထက် ပိုမိုလန်း
ဆာတာလား။

၂၁၂ ❀ မယ်ခိုင်

ထိုသို့အတွေးကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ပျက်အားပျော့သွားမိကာ ကမ်းပေးသောလက်ကို ရုပ်သိမ်းမည်ပြုစဉ်တွင် သူ့လက်ပေါ်တင်လာ တဲ့လက်ကြောင့်...

“စင်းလုံးချော”

“ကျွန်... ကျွန်မ... လက်ခံတယ် စွမ်းအား”

စင်းလုံးချောထံမှ ကြားခဲ့ရသောစကားများအနက် ထိုစကား လုံးက နားဝင်အချို့ဆုံးဖြစ်ရပါသည်။ နောက်ဆုံးချိန်လေးမှအနိုင်ရလိုက် ခြင်းမို့ သူ့ရင်ထဲဝမ်းသာခြင်းတွေက ဘယ်ကဘယ်လိုဝင်လာမှန်းမသိ အောင် လူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးပြီး ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့လက်ပေါ်ရောက်ရှိနေသော စင်းလုံးချော လက်ကို ငုံ့မွှေးပစ်လိုက်မိ၏။

သို့သော် လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့တာက ထိုတဒဂ်လေးတူ ကင်မရာတွေက တဖျပ်ဖျပ်လူးကာ ဖလှုပ်သွားခဲ့မယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

“ဟင်!”

“ခွင့်လွှတ်ပါ စွမ်းအား”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အသံဖမ်းစက်လေးကိုထောင်ပြီး

ရင်းနှီးနေသော သတင်းထောက်လူကျော်ကြောင့်...

“ကိုလူကျော်”

သူ ကိုလူကျော်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ကို လူကျော်က နာမည်ကြီးတဲ့သတင်းထောက်မို့ပါ။

သူများတွေမလိုက်နိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်းမျိုးကိုသာ ရွေးလိုက် ပြီး သတင်းရောင်းစားတတ်သူမို့ အနုပညာသမားတွေ ကိုလူကျော်ဆို လန့်ရပါသည်။

“သတင်းကောင်းလေးတစ်ပုဒ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီသတင်းက အမှန်မို့ ပရိသတ်တွေကို မချေပြရဲစရာ ဘာမှမရှိပါဘူးနော်”

“ဗျာ!”

“သိပ်လှပတဲ့ချစ်ခွင့်ပန်နည်းကြောင့် ဒီထက်နာမည်ကြီးသွား အောင် ကိုယ်လုပ်ပြမယ်။ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့အခြေအနေကြောင့် စွမ်းအား ဝင်လာတည်းက ကိုယ်၊ စွမ်းအားကိုနှုတ်မဆက်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ တာ။ နောက်တစ်ပုံလောက် ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်နော်”

သူတာတတ်နိုင်ဦးမှာမို့လဲ။

ဒါ သင်္ခေပကိုကျော်ချင်ပြီး ဓနရှင်ကိုမခံချင်၍ လုပ်မိခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရဲ့အကျိုးရလဒ်တဲ့လား။

အနီး (၁၅)

“မင်း၊ ဓနရှင်ရဲ့ရှေ့မှာမို့ အဲလိုလုပ်လိုက်တာမဟုတ်လား

ဇွင်းအား”

ဟု သင်္ခေပရဲ့စွပ်စွဲပြောဆိုလာခြင်းကို သူ ခါတိုင်းလိုငြိမ်မခံ

ချင်တော့ပါ။

“ဓနရှင်က ငါ့အတွက်ဘာမို့လဲ”

“မင်းကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးလေ။ မင်း သူ့ကိုသဘောကျတာ

မ”

“ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ ယောက်ျားမာနတော့ ချင်း

၂၁၆ ❦ မယ်နီနီ

သာသေးတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ငါ့ကိုမကြိုက်တဲ့လူကို ငါက အရှက်မရှိ တွယ်ကပ်မနေတာ

ဘူး”

“ဘာ!”

“မင်း ကြားပါတယ်။ ငါ စင်းလုံးချောကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်း
လိုက်တယ်လေ”

“မင်းလျှောက်မလုပ်နဲ့ စွမ်းအား”

“ငါလျှောက်လုပ်နေပါတယ်လို့ မင်းကိုတယ်သူပြောလို့လဲ”

“ဒီဇာတ်လမ်းထဲ စင်းလုံးချောကိုဆွဲမသွင်းသင့်ဘူး။ သူ့
ဘယ်လောက်ထိရိုးသလဲဆိုတာ မင်းလည်းသိတယ်။ ငါလည်းသိတယ်။
စွမ်းအား”

“မင်းရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာလား”

“ငါခံစားရရုံသက်သက်လုပ်တာပါဆိုရင် တခြားနည်းလမ်း
ပါတယ်။ စင်းလုံးချောက အရှက်မဟုတ်ဘူး”

“မင်းယုံကြည်နေတယ် သခေပ”

“ဘာလဲ”

မယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❦ ၂၁၇

“မင်းသာခွင့်တောင်းခဲ့ရင် သူ မင်းကိုကြိုက်မှာပဲလို့”

“ငါ သူ့ကိုခွင့်တောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပါပြီ။ အဲဒါ သူ့ကို
တယ်နိုင်မယ့် တစ်ခုတည်းသောလမ်းပဲ”

“ဘာ!”

“ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့ ပြဿနာကြားကလေ”

“တစ်လောကလုံးက မိန်းမတွေဟာ မင်းကိုပဲကြိုက်ကြလိမ့်
မယ်လို့ထင်နေသလား သခေပ။ စင်းလုံးချောဟာ ခနရှင်မဟုတ်ဘူး
နော်”

“ခနရှင်မဟုတ်လို့ ငါ စင်းလုံးချောကိုကြိုက်ခဲ့တာပေါ့”

“ဘာ!”

“ခနရှင်နဲ့ စင်းလုံးချောရဲ့ ကွာခြားမှုကို . . . မင်းသိပါတယ်
စွမ်းအား”

“ဒါ ဓနုဝယ်ထွက်နေတာမဟုတ်ဘူး သခေပ။ ဒါ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်။ မင်းမှာ အဲလိုရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး”

“အဲဒါ ငါ မင်းကိုပြောရမယ့်စကားပါ။ မင်းသာ အဲလိုပုဒ်
ကပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် စင်းလုံးချောရဲ့သိက္ခာကို သို့တတ်မယ်ဆိုရင် အဲလို
စင်းလုံးချောကိုအသုံးချပါဦးမလား”

“အသုံးချတယ်”

“မင်း အဲဒါကိုမငြင်းနဲ့ စွမ်းအား။ ဒါကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ နီ ခိုင်မာသွားရတာပဲ။ သိပ်မှိုသားတဲ့သူ့ကို ငါစိတ်မချနိုင်တော့ဘူး။ ငါ သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးကိုချစ်မိနေပြီ။ အဲဒါ အဲဒီနေ့က ပိုခိုင်မာသွား ရတာပဲ။ မင်းနောက်ပါသွားတဲ့အဲဒီမိန်းကလေးကြောင့် ငါ့ရင်နာရတယ်။ သယ်ထင်မလဲ။ ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုချစ်မိသွားမယ် လို့ ဘယ်လိုထင်မလဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းနောက်ဆုတ်ပေးပါစွမ်းအား”

“အဲလိုပြောလို့ရလား”

“မင်း ငါ့ကိုမညစ်နဲ့ စွမ်းအား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သင်္ခေပက သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီးပုံနဲ့ နှင့် တောင်းဆိုနေ၍ပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့ဖူးပါ။ သင်္ခေပကို ခုလိုဆရာကြီးပုံနှင့် အနိုင်ပိုင်းရလိမ့်မည်ဟု...

“ငါပြန်တော့မယ်”

“စွမ်းအား... မင်း”

“ပြော”

“သူ့ကို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့”

“သူက နို့နဲ့မစင်သေးတဲ့ကလေးလား။ အဲဒါ ငါ့ကိုပြောနေချိန်”

“မရှိတာ။ သူက ကာယကံရှင်ပဲ။ သူ့ကိုပြောပေါ့”

“သူလက်ခံရင် မင်းမတားဘူးလို့ ငါ့ကိုကတိပေးစမ်းပါ”

“မင်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းမို့ သတိပေးလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် တို သိပ်အထင်မကြီးနဲ့ သင်္ခေပ ဟုတ်လား”

ဟုသာ အနိုင်ရတုန်းလေး သင်္ခေပကိုဆရာလုပ်ပြီး အနိုင်ပိုင်း တာ ထွက်လာခဲ့ကာ မောင်ဝကစ် ဖွင့်ပေးထားသောတံခါးချပ်အတိုင်း စင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုလေး ဘယ်သွားဦးမလဲ။ ဒီနေ့ ဂျူတင်နားရက်ဆို တော့ ဘတ်စကက်ဘော ဆော့မလား။ စားပွဲတင်တင်းနစ်ရိုက်မလား”

“ငါ ဒီနေ့စိတ်မပါဘူး။ အိမ်ပြန်ပဲနားမယ်”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ ဝကစ်က ကားကိုပဲဂရုစိုက်မောင်းတော့ သူက ဒီ နေ့တော့ ခါတိုင်းလို ကူရှင်ကိုမှီပြီး မျက်စိမှိတ်ကာ ပါမလာတော့ဘဲ ဆားဘီဝဲယာကိုငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရာ အမျိုးသမီးရုပ်ကြီးကို ဇရာစွာတန်ဆာဆင်ထားခြင်းကို မှန်အိမ်လေးတစ်ခုဆီမှာ တွေ့လိုက် ရပါသည်။

ထိုအရုပ်လေးကိုကြည့်ရင်း ထိုအရုပ်က မင်းလုံးချောနှင့်တူ

လာသလိုပင် ဖြစ်လာရ၏။ ဆံထုံးလေးတုံးပြီး မျက်နှာပေါ်ဆံပင်လိမ်ထိုး
လေးများချထားပုံက အဲဒီနေ့က စင်းလုံးချောအတိုင်းပင်။ လည်ချွန်
ကလည်း စင်းလုံးချောဆွဲခဲ့သလိုပင် အကြီးကြီးမို့ သူက ငေးကြည့်နေ
ဖြစ်ပါသည်။

ရှုတ်တရက်ဆိုသလို အာရုံတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲ ထင်ဟပ်ထွက်
ခဲ့ရပါသည်။ သူ ဘာဖြစ်လို့များ သူမလည်ပင်းကို အဲလိုနမ်းလိုက်မိ
သလဲ။ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာနော်... ရှက်လိုက်တာ။

“ဝကစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လည်ပင်းကြောင့် ရင်ခုန်
ဖူးသလား”

“ဗျာ!”

“လည်ပင်းက လှနေတယ်။ ငါမသိဘူး။ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့လည်ပင်းက လှမယ်လို့ ငါထင်မထားခဲ့ဘူး”

“အစ်ကိုလေး”

“ပထမဆုံးပဲ... မိန်းကလေးကို အဲလိုဆွဲကြိုးဆွဲပေးတာ
ပထမဆုံးပဲ။ ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ ရင်ခုန်တာထင်တယ်”

“ဗျာ! အစ်ကိုလေးက ရင်ခုန်တယ်”

“ရင်မခုန်ရင် သေသွားမှာပေါ့ ငတုံးရဲ့”

“အစ်ကိုလေးလိုပဲ ပြောတဲ့လူရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“စင်းလုံးချော... မမလေးစင်းလုံးချောလေ”

“သူက မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ”

“သူက အေးလို့မပြောဖူးပေမယ့်... အေးပုက ကျွန်တော်နဲ့

ဘော်ဒါလေ”

“သူက အေးပုကိုဘာပြောလို့လဲ”

“ရင်ခုန်တယ်တဲ့”

“ရင်ခုန်တယ်”

“သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီထင်တယ်တဲ့”

“ဘာ!”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မမလေးက အချစ်ရှိနေပြီ”

“မင်းက ဘယ်လိုသိလဲ”

“လူတွေဟာ အချစ်ရှိရင် လှချင်လာကြတယ်လေး၊ အခု မမ

လေးက အလှပြင်နည်းတွေ အေးပုဆီမှာ မေးတယ်ချ”

“ဟင်!”

“သေချာတယ်။ မမလေး တစ်ယောက်ယောက်ကိုချစ်နေကြ
ပြီ”

သူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

သခင်မများလားဆိုတဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ။

သူ အိမ်ရောက်တော့ မရှာဖွေ စင်းလုံးချောကို မျက်လုံးတွေ
ကြည့်နေမိပါသည်။ သို့သော် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့သူမကြောင့်
မီးဖိုခန်းထဲသို့ မယောင်မလည်နှင့်ကြည့်မယ်ကြတော့...

“ဘာရှာနေတာလဲ”

ဟူသောအသံကျယ်ကြီးကြောင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် သူ့ရှာ
သာမန်ထက် ပိုလန့်သွားရပါသည်။

“လန့်လိုက်တာဗျာ။ အသည်းနှလုံးကွဲတော့မလားပဲ”

“ဒီလောက်လန့်သွားရအောင် မင်းမှာ လူသိမခံနိုင်တဲ့ကိစ္စ
ရှိနေလို့လား”

“ဘာရှိလဲ၊ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဘာမရှိမှလဲ၊ လာခဲ့စမ်း!”

ဟုဆိုပြီး သူ့နားရွက်ကို ဘွားဘွားက လိမ်ဆွဲလိုက်တာကြောင့်

“အား... နာတယ်”

“နာအောင်လုပ်တာ လာခဲ့စမ်း! ကြောင်သူတော် ကြွက်သူမိုး
... လာခဲ့”

“ဘွားဘွားနော်... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ”

“လာ၊ ဒီမှာထိုင်”

“ကြမ်းပြင်ကြီးမှာ မထိုင်ဘူး”

“အပြစ်ရှိတဲ့လူက ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရလေ့မရှိဘူး သား”

“ဗျာ... ဟင်! ဖေဖေ၊ မေမေ”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ မိုးလင်းကမိုးချုပ် အိမ်မှာမရှိကြတဲ့

မေမေက ခုလိုဘွားဘွားနှင့်အတူ မျက်နှာစုံညီရှိနေကြလို့ပါ။

အံ့သြနေတဲ့သူထံသို့ ဘွားဘွားက ဂျာနယ်နှစ်စောင်ကို ပစ်

လာပါသည်။

“ဒီအပတ်မှာတော့ ဒီဂျာနယ်က ရောင်းအားအကောင်းဆုံး

သူ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

“ဘွားဘွားက ဂျာနယ်လုပ်ငန်း လုပ်တော့မလို့လား”

ဟုပင် လှမ်းနောက်ကာ ဂျာနယ်ခေါက်ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် မြင်

လိုက်ရသောမျက်နှာနှစ်ကြောင့် သူပင်လျှင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဒါ... ဒါ”

“အရှက်မရှိတဲ့လူလေ။ ဘာကိစ္စကြောင့် လူပုံအလယ်မှာ စိတ်လုံးချောကိုနမ်းရတာလဲ”

ဘွားဘွားရဲ့ပြစ်တင်ပြောဆိုခြင်းကြောင့် သူ့မှာ မျက်နှာပူပူရှက်သွားပြီး နီရဲခြင်းက မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ကြီးစိုးသွားရပါသည်။

“ဘာ အခုမှရှက်နေသလဲ။ လူကြီးတွေစိတ်ဗယ်ဆိုတော့ ဒီလိုလိုညာလိုလိုနဲ့... ခုတော့ လူပုံအလယ်မှာ အဲဒီလိုလုပ်တာကောင်းသလား ပြောစမ်း။ ငါ့မြေးမလေးသိကွာ ဘယ်နားရောက်သွားပြီမလဲ။ မင်းသာ တခြားလူဆိုရင်တော့ သေပြီပဲ။ ဟွန့်၊ ငါ့မြေးဖြစ်နေလို့မေ့ကြည့်စမ်း! မင်းပုံတွေကို လှန်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဟု ဘွားဘွားက ဆူသဖြင့် သူက ယောင်နုနုနှင့်ပင် လှန်ကြည့်လိုက်ရာ သူမလက်ကိုင်နမ်းနေတဲ့ပုံတွေ၊ သူမလည်ပင်းကို နမ်းနေတဲ့ပုံတွေက ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ လှည့်စားချက်အမျိုးမျိုးနှင့် ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

တော်လိုက်တဲ့လူကျော်၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ချောင်း

အားလုံး

“ကဲ၊ ပြော... မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲ သား”

“ဘယ်လိုမှမစဉ်းစားထားဘူး၊ ဖေဖေ”

“ခွင့်! ဂွင့်! ”

“နာတယ်ဗျာ၊ အဲဒီဘွားဘွားဟာ ကိုယ့်အသားမဟုတ်တိုင်း”

“မင်းညီမသာ ဒီလိုသတင်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မင်းယောက်ဖသာ ဒီလို

ပြောရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

ထိုစကားလုံးက သူ့ကိုစဉ်းစားစေရပါသည်။ သူပြန်ပြောရမယ့်

စကားကို ရှာတွေ့ပြီလား။

“အဲဒီတုန်းက အဲလိုကြီးမချည်ရွယ်ထားပါဘူး။ သားစိတ်ထဲ

မှာ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့”

“မင်း၊ စင်းလုံးချောကိုလက်ထပ်လိုက်ပါ သား”

“ဗျာ! မေမေ အဲဒီကိစ္စက အဲလောက်ကြီးလို့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့အချင်းချင်းလည်း မေတ္တာရှိနေတာပဲ”

“အထင်လွဲနေပြီ”

“အကောင်လုံးကြီးတွေနေတာတောင် ပြောင်လိမ်ချင်နေသေး

တယ်။ မင်းသေချင်နေပြီလား”

“ဘွားဘွားမသိဘဲနဲ့ မပြောနဲ့။ တကယ်တော့ စင်းလုံးချောနဲ့သားက ဘာမှဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း၊ မိန်းကလေးကိုလက်ထပ်ပါသား။ မင်းအသက်ကလည်း အချိန်ကျလာပြီပဲ။ ဖေဖေတို့ကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို အိမ်ထောင်နဲ့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကောင်စလေးကလည်း ဣန္ဒြေရရလေးပဲ”

“ဖေဖေ”

“မင်းလက်ထပ်ရမယ် သား။ လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးကိုအဲလိုလုပ်ရသလဲ။ ယဉ်ကျေးမှုမရှိလိုက်တာ”

“မေမေ”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ စင်းလုံးချောရော စင်းလုံးချော”

“ရှင်... လာပါပြီ”

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးပါ။ မင်းဘာဖြစ်လို့ ငြင်းချင်တာလဲ”

“ရှင်၊ ဘွားဘွား... သမီးကိုခေါ်သလား”

“လာထိုင်၊ မြေးမလေး”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းတွင်အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော ပထမကြီးနှင့်သူမက သူနည်းတူပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်လိုက်တော့... .

“အပေါ်မှာထိုင်လေ သမီး”

“ရပါတယ်မေမေ။ သူက ဒီမှာထိုင်တာပဲ သူနဲ့အတူထိုင်ပါယ်”

ဟုဆိုကာ သူနည်းတူ သူဘေးမှာထိုင်တော့ သူက တီးတိုးလေးပင်... .

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုခေါ်ရတာလဲ။ မင်းနဲ့ငါ့အမေက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အဲလိုခေါ်တာကြာပြီလေ။ မေမေကလည်း ခွင့်ပြုတယ်”

“ဘာပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

သူက ဘွားဘွားကိုဆို အမြဲပြန်ပြောနေကျပါ။ ဘွားဘွားနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာက ဘွားဘွားရော သူပါ ပျော်စရာကြီးတစ်ခုလိုပင်။

“ဒါနဲ့ သမီးချဲ့ခေါင်းက စိန်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဟဲ့ ဟိ... ဟိလေ... ပေါင်း... ပေါင်းတင်ထားတာ”

အေး... အေးပုက ပေါင်းတင်ရင် လှတယ်ဆိုလို့”

“ဘုရား... ဘုရား... နာတွေယိုကုန်ပါဦးမယ်”

“မေမေက ဆရာဝန်ပဲ၊ မစိုးရိမ်ပါဘူး”

မေမေတို့ဖေဖေတို့ကို သူထက်ပင် ရင်းနှီးနေသေးသောသူ
ကြောင့် သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါသည်။

“ဒီလိုသမီးရဲ့၊ သမီးကို သားနဲ့လက်ထပ်ပေးမယ်။ အဲတော့
သမီးဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“မေမေတို့သဘောပါ။ ဘွားဘွားရဲ့သဘောပါ။ ဘွားဘွား
သမီးကိုမွေးစားပြီးပြီပဲ။ သမီးကိုချစ်ကြတဲ့ဒီမိသားစုက သမီးကိုမကောင်း
တဲ့ဆီ တွန်းပို့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ သမီးယုံတယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ အဲလိုလူကြီးတွေအပေါ် သိတဲ့ကလေးဟာ
ဘယ်တော့မှ တိမ်ကောမသွားဘူးကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ သမီးမှတ်ထားပါ့မယ်”

“ကဲ၊ ဒါဆို မေမေတို့လူကြီးတွေက ဝါမဝင်ခင် မင်္ဂလာကျီ
စီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“ဗျာ! မေမေ သူ့ကိုတော့ မေးပြီး၊ သားဆန္ဒကိုမမေးတော့
ဘူးလား”

“မင်းက ကန့်လန့်တိုက်တဲ့လူပဲ။ ကန့်လန့်စကားပဲ ထွက်လာ
မှာပေါ့။ ကဲကဲ၊ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပါ။ ဥမ္မာ၊ သူ့ကိုဂရုစိုက်မနေနဲ့”

“ဘွားဘွား”

အဲလိုမြန်မြန်ကြီးဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကို သူက ဘာပြောနိုင်တော့
မှာမို့လဲ။ လူကြီးတွေကိုမနိုင်တော့တဲ့သူက လူကြီးတွေ ကွယ်ချိန်မှာ
တော့...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ရှင်!”

“မင်းကိုပြောလိုက်ရင် တရှင်ရှင်နဲ့ တကယ်စိတ်ညစ်တယ်။
အဲ၊သိပြီ၊ မင်းမှာ ရည်းစားလေးဘာလေးမရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး”

“ညှိလိုက်တာ၊ အခုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ကို သူ
တို့က လက်ထပ်ပေးကြတော့မှာ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“စွမ်းအားက ကျွန်မကိုတကယ်လက်ထပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး
လား”

“တုံးလိုက်တာနော်၊ မင်း အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ဘူးလား
ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နေရသလဲ မသိဘူး”

၂၃၀ ❦ မယ်ခိုင်

ဟူသော ဆိုသည်ပြောဆိုသံက သူမနှလုံးသားကို နာကျင်စေ
ရပါသည်။

အခန်း (၁၆)

“ဒီနေ့ (-----) ဆိုင်မှာ မင်္ဂလာဝတ်စုံ သွားရွေးကြ”

ဟုဆိုကာ ပြောသွားသောမေမေကြောင့် သူမမှာ ပို၍စိတ်ရှုပ်
ထွေးရပါသည်။

သူမစားချက်ကို တကယ်ပဲ လူကြီးတွေက လှည့်မကြည့်ကြ
တော့ဘူးလား။ သူမက ဒီလိုအရွယ်ကောင်းကြီးအချိန်မှာ ဘာမှန်းမသိ
ညာမှန်းမသိနဲ့ ဒီတောသူမနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာတဲ့လား။ သူမရဲ့လူတံ
လပ်တဲ့ဘဝက နိဂုံးချုပ်ပြီတဲ့လား။

သူ စိတ်ညစ်နေရပါသည်။

၂၃၂ ❖ မယ်ခိုင်

သူ့ဘေးနားကပ်ပါလာသော သူ့ရဲ့သတို့သမီးလောင်းကို သူ
ပို၍စိတ်ပျက်မိပါသည်။

အမှန်က မင်္ဂလာဝတ်စုံရွေးတယ်ဆိုတာ ချစ်တဲ့လူနဲ့မှပျော်စွာ
ကောင်းတာမဟုတ်ပါလား။

“တူ! တူ!”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူက ကားမောင်းနေရင်းပင် ဖုန်းကိုဖွင့်
ကြည့်လိုက်စဉ် နေရှင်ထံမှဖြစ်နေ၍...

“ဟလို”

“စွမ်းအား၊ နင်ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းမှာပါ”

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

သူက ဘာပြောရမှာလဲ။ ငါ မင်္ဂလာဝတ်စုံသွားရွေးမလို့ပါလို့
အမှန်တိုင်းပြောရမှာလား။

“ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုပါ”

“ငါ နင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ခုလား”

“အင်း”

စယောင်းတိုင်လေး၊ ငိုညည်းချိန် ❖ ၂၃၃

ထိုအချိန်မှာတော့ သူက စင်းလုံးချောကို လှမ်းကြည့်လိုက်

ပြီး...

“စင်းလုံးချောကိုရော ခေါ်ခဲ့လို့ရမလား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါတွေ့ချင်တာက နင့်တစ်ယောက်ထဲ”

ဟု သူမက ဆိုလာပြန်တော့လည်း သူက...

“အင်း၊ ငါ နောက်ဆယ်မိနစ်ဆိုရောက်မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

နေရှင်ကိုကတိပေးပြီးတော့မှ ဘေးနားမှ စင်းလုံးချောကိုတယ်

ဆိုပြောရမှန်းမသိပြန်ပါ။ သို့သော် စင်းလုံးချောက သူဆိုတိုင်း သင့်

နေသောမိန်းကလေးမို့...

“စင်းလုံးချော”

“ကျွန်မလိုက်လို့မရဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ မင်းကိုအားနာပေမယ့်...”

“ရပါတယ်”

“မင်းကို ငါ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထားခဲ့မယ်။ မင်း စားသောက်

ပြီးစောင့်ပါ။ ငါ ခဏလေးပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ရတယ်။ ကျွန်မကို ထိုင်လို့ရတဲ့လမ်းဘေးတစ်

နေရာမှာပဲ ချထားပေးပါ”

“ကြောင်တာပေါ့၊ တစ်ခုခုစားရင်း...”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ အဲလိုမျိုး မထိုင်စားတတ်လို့ပါ။ အဲဒါတစ်ယောက်တည်း ရပါတယ်။ ကျွန်မ နေတတ်ပါတယ်”

“ဖြစ်ရဲ့လား”

“အင်း”

ဟု သူမက ဆိုလာပြန်တော့လည်း သူမကို စိတ်မချနိုင်ပြန်ပါ။ သို့သော် နေရှင်ခေါ်ရင် ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်ဖြစ် မသွားဘဲမနေနိုင်တာကတော့ သူ့အကျင့်မို့ အရိုးထဲစွဲနေခဲ့ပါပြီ။

ဒါကြောင့်ပင် ရိုးသောစင်းလုံးချောကို တွေ့ကရာနေရာတွင် ထားပစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ဖြစ်ပေါ်တာက သူ ရက်စက်ရာများကျနေမလား။

“စင်းလုံးချော”

“အင်း”

“မင်း ဒီနေရာကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်။ မင်းလမ်းပျောက်သွားရင် ခက်မယ်။ သူများတွေနဲ့လည်း စကားသွားမပြောနဲ့နော်။ လိမ်တွေတွေရင် မင်းက ချိုးတယ်၊ တစ်ခါနှစ်စာပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေနော်။ သူများစကားလာပြောရင်လည်း

မပြောနဲ့... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းကိုတစ်နေရာရား...”

“ရပါတယ်၊ ရှင် ဆယ်မိနစ်ပဲပြောထားတာမဟုတ်လား။ ပြည့်တော့မယ်လေ”

“မင်း နေလို့ရမလား”

“အင်း၊ ရပါတယ် သွားပါ။ စိတ်ချလက်ချသွား”

“စိတ်ချမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောစွမ်းအားကို သူမ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“အဲလိုမျိုးပြောပြီး ထွက်သွားလို့ရသလား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နာနေတယ် စွမ်းအား။ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုတစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မောင်းထွက်သွားရတာလဲ။ အဲဒီလောက်ပဲ ရှင့်အတွက် နေရှင်က ပိုအရေးကြီးသလား။ ရှင်သိလား စွမ်းအား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့မင်္ဂလာဝတ်စုံကို သိပ်တန်ဖိုးထားကြတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်ဆိုတာ ရှင်သိလား။ ဘာကြောင့်မို့ ရှင်က အဲဒါကိုအလေးမထားရတာလဲ။ ရှင်သိလား။ ကျွန်မ ငိုချင်နေတယ်။ ရင်ထဲမှာ ခဲစားနေရတယ်။

ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အဲလိုကြီးချန်ထားခဲ့တာလဲ။ ထာထာတာ... ရှင် ကျွန်မကိုချန်ထားခဲ့တော့မှာလား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတယ်။ ရှင် ကျွန်မကိုမချစ်မှန်းသိပါတယ်။ လက်မထပ်ချင်မှန်းလည်း သိပါတယ်။ ခန့်ရှင်ရဲ့ရှေ့မှာ တမင်သက်သက်ပြောတာလည်း သိပါတယ်။ ရှင်နဲ့သင်္ခေပကြား ဘာပြဿနာရှိတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သင်္ခေပထကောင်းတဲ့လူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သင်္ခေပ။ ရှင်က ကျွန်မအပေါ် ကောင်းနိုင်တဲ့လူပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားရမလဲဟင်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိနေတယ်။ စွမ်းအားက တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မကို အဲလိုပစ်သွားမှာပဲ။ အဖေလို၊ အစ်မလို၊ ဘွားဘွားလို၊ ကျွန်မကို ချစ်ထားမှာပဲ။ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ခန့်ရှင်ကို အလောက်ထိပဲ ကြိုက်သလား။ ကျွန်မ ရှင်ကိုဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်။ ကျွန်မလိုလူကို ရှင်လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတာကို သိပါတယ်။ ဝေခေမေခေနဲ့ဘွားဘွား ကိုလည်းချစ်တယ်။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ညည်းတွားရင်းပင် မျက်ရည်ဥများက အလိုလိုယိုကျလာခဲ့ပါတယ်။

“ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်။ ရှင်ကိုပဲ မြင်ယောင်နေတယ်။ ငါ့ပြုံးရင် ကျွန်မပျော်တယ် စွမ်းအားရယ်”

သူမ အိမ်နဲ့ချစ်မိပါသည်။

“ဟင်! မိုးတွေရွာလာပြီ၊ ထီးလည်းမပါဘူး။ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟုဆိုကာ ဘေးဘီဝဲယာကိုရှာဖွေလိုက်ပါသည်။ အပင်တစ်ပင်က မိုးရေကို ခုခံပေးထားပေမယ့်လည်း သူမ မိုးလွှတ်ရာကိုမရှောင်ချင်တော့ပါ။

“ကျွန်မ ရှင်စကားကို နားထောင်ပါ့မယ် စွမ်းအား။ ကျွန်မအယ်ကိုမှမသွားဘူး”

ဟုဆိုပြီးသာ မိုးရေထဲမှာ ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

မိုးတွေကတော့ ညှိမှောင်သည်ထက် မှောင်လာကာ သဲသဲမဲမဲရွာလာပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

သူ ဒီပဲရဲပေါ်လဲနေသော ဓနရှင်နားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
နေမယ့် စိတ်တွေကတော့ စင်းလုံးချောဆီ ပြေးသွားနေခဲ့ပါသည်။

သူ့လက်ကလေးကိုကိုင်ကာ မှိန်းနေသော ဓနရှင်ကြည့်
မိတ် မိုးရေတွေကြည့်လိုက်နှင့် သူ့မှာ ဆောက်တည်ရာ မဲ့နေခဲ့ပါ
သည်။

ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော သူမရဲ့ပုံလေးကို နောက်ကြည့်မှန်
တစ်ဆင့်မြင်နေရသည်ကို သူ့ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

မိုးတွေက ဒီလောက်ရွာနေတာ သူမ မိုးလွှတ်ရာကိုမှ ရောက်

နေတတ်ပါ့မလား။ အဲဒီနေရာမှာပဲ ထိုင်နေဦးမှာလား။

သူမကိုစိတ်ပူမိပေမယ့် သူ နေရှင်ကိုလည်း မထားရစ်ခဲ့နိုင်ပါ။ သူ့လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်းကိုကြားပြီး စိတ်ထိခိုက်ကာ နေမကောင်းဖြစ်သွားတဲ့နေရှင်ကို သူ ဘယ်လိုနှလုံးသားမျိုးနှင့် ချန်ထားရစ်ခဲ့နိုင်မှာမို့လဲ။ ပြီးတော့ နေရှင်က သူသိပ်သံယောဇဉ်ရှိပြီး ချစ်ရတဲ့လူလေ။

ဒါဆို စင်းလုံးချောကရော. . .

ဘယ်လိုပဲ နေရှင်နား နေပါစေဦးတော့ သူ စင်းလုံးချောတို့တော့ စိတ်ပူနေမိပါသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ နေရှင်ဆီရောက်နေတာ နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ နေရှင်လယ်က အားလျော့သွား၍ အိပ်ပျော်သွားပြီအထင်နှင့် နေရှင်လက်ကို ခုတ်ပေါ်တင်ကာ ထမည်အပြု. . .

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ဟို. . .”

“ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်။ ငါ၊ နင့်နားမှာ ရှိချင်နေလို့ပါ”

ဟုပြောတော့ သူကပြုံးကာ. . .

“ဖုန်း. . . ဖုန်းဆက်မလို့ပါ”

ဟု မသက်မသာကြီးပင် လိမ်လိုက်ရပါသည်။

“မြန်မြန်ပြောပြီး ဝင်ခဲ့နော်”

ချစ်ရတဲ့လူရဲ့ ဒီလိုအင်အားမပါတဲ့အပြောလေးကို သူ ဘယ်လိုလွန်ဆန်နိုင်ပါတော့မလဲ။

တစ်ဖက်မှာလည်း စင်းလုံးချောကိုစိတ်ပူလှပါပြီ။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုနှိပ်ကာ. . .

“ဟလို”

“သခင်ပ”

“ဪ၊ သတို့သားလောင်းကြီးပါလား။ ပြောလေ”

“မင်း အခုဘယ်မှာလဲ”

“ရုံးမှာ”

“အလုပ်များနေသလား”

“အင်း. . . အစည်းဝေးပွဲတစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်နေတာ”

“ဪ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“အကူအညီတောင်းမလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“... မီးပွင့်နားမှာ စင်းလုံးချော ငါ့ကိုထိုင်စောင့်နေတာပဲ”

“အဲဒါ မင်းရဲ့သတိုးသမီးလောင်းလေ”

“မခနဲပါနဲ့။ အဲဒီကို မင်းသွားနိုင်မလား”

“မင်းက ဘာကိစ္စ မသွားနိုင်တာလဲ”

“ဓနရှင်၊ သူနေမကောင်းဘူး”

“မင်းက ဆရာဝန်မို့လား”

“ငါ့ကြောင့် သူဖြစ်တာပါ”

“မင်းက ရောဂါပိုးကောင်မို့လား”

“ရပါတယ်။ မင်း မအားရင်လည်း ဒါပဲကွာ”

ဟုဆိုပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ချပစ်ပေမယ့် စင်းလုံးချောအတွက်

စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ရပါသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီ ဆက်တာလဲဟင်”

“သူငယ်ချင်းဆီပါ”

“သင်္ခေပဆီလား”

“အင်း”

“ငါ အစောကြီးတည်းက သိပါတယ်။ စင်းလုံးချောနဲ့

သက်ပြီး သင်္ခေပဆီကပဲ ကူညီရနိုင်တယ်လို့ ငါသိပြီးသားပါ။ ရှင်

မှာ ခံစားရတယ် သိလား။ စင်းလုံးချောက ဘွားဆိုပေါ်လာပြီး ငါ့ဆီက နင့်ကိုရော သင်္ခေပကိုပါ လုယူသွားတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါသိလာတယ် စွမ်းအား။ နင့်ကို ငါမပေးနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့အတွက် သင်္ခေပ မရှိလို့ရပေမယ့် နင်မရှိလို့ မရတော့ဘူး။ ငါနောက်ကျသွားပြီလားဟင်။ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဟင်!”

သူအံ့သြသွားရပေမယ့် သူရင်ထဲ ကြည်နူးခြင်းတို့ ဝင်မလာ

ခဲ့တာအမှန်ပါ။

အခန်း (၁၈)

သူရောက်သွားချိန်မှာ မိုးရေထဲတွင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်း
နေတဲ့စင်းလုံးချောက ကြွက်စုတ်ကလေးတစ်ကောင်နယ် တစ်ကိုယ်လုံး
စိမ့်နေခဲ့ပါပြီ။

“စင်းလုံးချော”

“ဟင်! သခေပ်”

သူမမှာ သခေပ်ကိုအားကိုးတကြီးမြင်လိုက်ရ၍ မျက်ရည်တွေ
က အလိုလိုပြုတ်ကျလာခဲ့ရပါသည်။

“ဒီလောက်မိုးရွာနေတာ ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

၂၄၆ ❖ ဇယ်နိုင်

“သူက ဒီမှာပဲ စောင့်နေတဲ့။ နေရာမရွေ့နဲ့တဲ့။ သူမရှိလည်း ကျွန်မ သူစကားနားထောင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မကိုစိတ်ပူပြီးမှ တောင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မသွားဘူး”

“စင်းလုံးချောရယ်”

“ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“မင်းချမ်းနေပြီလား။ လာလေ၊ ကားထဲသွားရအောင်”

“သူ...”

“ရတယ်၊ ငါပြောမယ်... ဖုန်းနဲ့ ငါက တခြားလူမို့လား”

ဟုပြောတော့မှ သူမရဲ့မျက်နှာလေး ငယ်ကျသွားကာ ထရပ်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူမက ဝင်ထိုင်ပါသည်။

သူက ကားထဲရောက်တော့ သူ့ရဲ့အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ချမ်းနေသောသူမကို ခြုံပေးလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲ သခင်ပဲ”

သူနားမလည်ပါ။ ဘာကြောင့် သူမ ငိုနေတာလဲ။

“သူ ကျွန်မကို မချစ်မှန်းသိပါတယ်။ ကျွန်မကိုလက်မထပ်

၀ယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❖ ၂၄၇

ချင်မှန်းလည်း သိပါတယ်။ ရှင်သီလား သခင်ပဲ။ မိသားစုမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို သိသလား။ ကျွန်မကို သွားသွားလာခေါ်စဉ်က ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရသလို ပျော်လည်းပျော်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မမှာ သူများတွေလို မိသားစုရှိရတော့မယ်လေ။ ဖေဖေရော၊ မေမေရော၊ သွားသွားပါ ကျွန်မကိုသိပ်ကောင်းပေးခဲ့ကြတယ်။ မိဘတွေကိုမမှတ်မိတဲ့ကျွန်မက မေမေနဲ့ဖေဖေကို မိဘရင်းလိုချစ်တယ်။ အဲဒီမိသားစုကို ကျွန်မချစ်တယ်။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဟင်။ စွမ်းအား၊ သူ ကျွန်မကိုလက်မထပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“မင်းအထင်လွဲတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ မင်းကို စိတ်ထဲက လက်ထပ်ခွင့်တောင်မဲ့တာ... ငါတို့ရှေ့မှာပဲ”

“ဟင့်အင်း၊ သူ ကျွန်မကိုနောက်ပြောင်ခဲ့တာပါ။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ကြည်နူးခဲ့သလဲမသိဘူး”

“စင်းလုံးချော”

သူဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ကို ဆွံ့အသွားရတာပါ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမကိုတာမှမပြောဖြစ်တော့ပါဘဲ သူမ

ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်း အရမ်းချမ်းနေသလား”

၂၄၈ ❧ ဇယ်ခိုင်

“နည်းနည်းပါးပါး...”

ဟု သူမက ပြုံးပြီးလေးဆီခဲပေမယ့်လည်း သူက သူမကို ဦးဆောင်ကာ ခေါ်ဝင်ခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ညအိပ်ဝတ်၊ ဝတ်စုံကို သူမထံလှမ်းပေးလိုက်ပြီး...

“လဲဝတ်ထားလိုက်လေ၊ မင်း ချမ်းနေပြီ”

ဟုဆိုပြီး ဆိုဟာနဲ့ပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြုံးကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ ရင်ခုန်ရပါသည်။ ထိုအပြုမူပြီးက သူ့ကိုရင်ခုန်စေတာပါပဲလား။

သူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အဲဒီလောက်ထိ သူမကိုနှစ်သက်နေမိတဲ့ သူ့နှလုံးသားကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မတည်ငြိမ်ဖြစ်ရသည့်စိတ်ကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီ နှစ်ခွက်ကိုဖျော်ကာ ယူလာတော့ သူမက ကြီးမားသောအကျိုးကြီးကို အတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“အကျိုးက အကြီးကြီးပဲ”

“ကော်ဖီသောက်လေ၊ နွေးသွားမယ်။ အယ်... ဆံပင်တွေက စိုနေတာပဲ။ ဆံပင်က အရှည်ကြီးနဲ့ ဖျားကုန်ရင်တော့ ခက်ပြီ။ အဲဒါပဲ... ဒီရိုင်ယာရှိတာပဲ။ အဲဒါကိုသုံးရမယ်”

ဇယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❧ ၂၄၉

ဟုဆိုကာ သူက ထသွားပြီး ခဏအကြာတွင် တစ်ခုခုကိုယူပြီး ပေါ်လာပြန်သည်။

“လုပ်တာတ်သလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးဘူး။ အဲ၊ ဒါပေမဲ့ အေးပုတော့ လုပ်ပေးဖူးတယ်။ ဆံပင် ခဏလေး ခြောက်သွားတာ”

“ကိုယ်လုပ်ပေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ်၊ အားနာ...”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်ရပါသေးဘဲ သူ့လက်က သူမခေါင်းဆီသို့ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

“ဆံပင်က ဘယ်ကတည်းက အရှည်ထားတာလဲ”

“ငယ်ငယ်တည်းကပဲ”

“အရှည်ကြီးပဲနော်”

“အေးမာဆို သိပ်သဘောကျတာလေ။ သူ့ဆံပင်က ဘယ်လောက်ထားထား အရှည်ကြီးမဖြစ်ဘူး”

“အေးမာ၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“သူငယ်ချင်း... သိပ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်း”

“ဟင်! ကိုယ်တွေ့ပူနေတာပဲ”

“နည်းနည်းပဲ ပူတာပါ”

ဟု သူမက ပြောပေမယ့် သူက ရေခဲကုတ်ကိုင်ပြီး ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ရော့၊ ဒီဆေးသောက်ထားလိုက်”

“ရပါတယ်”

“နေမကောင်းဖြစ်နေမယ်။ သောက်လိုက်ပါ”

ဟုပြောသဖြင့် သူမမှာ သောက်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ သူက အံ့တူသောသူမရဲ့ဆံပင်ကိုပင် ဆက်လက်၍ခြောက်အောင် လုပ်ပေးနေလိုက်ပါသည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဂိုက်ကျသွားတဲ့ သူမရဲ့ခေါင်းကြောင့် သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။

အိပ်ပျော်နေသောသူမကို ဆက်တီပေါ် လှဲအိပ်စေလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကိုယူကာ သူမကိုပြုပြင်ပေးလိုက်ခဲ့သည်။

ဖြူဝင်းနုမှတ်နေသော သူမရဲ့ပါးလေးကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ ထိတို့ရင်း...

“အဲလိုမျိုး မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ မင်းဆံပင်တွေ

ကို ဒရိုင်ယာနဲ့နှုတ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့စကားတွေပြောမယ်။ ကော်ဒီအတူသောက်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမဖြစ်လာတာလဲ”

“အဲဒီအတွက် မင်းသိပ်ဝမ်းနည်းနေသလား”

“ဟင်! စွမ်းအား”

“မအံ့သြပါနဲ့။ ဒီအခန်းသော့က ငါ့မှာ အပိုတစ်ချောင်းရှိတာမို့ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းတို့က ဒီရောက်နေတာကို။ ဝပြီလား... ချီရဲ့သတိုးသမီးလောင်းကို မင်းကြည့်လို့ဝပြီလား။ အဲဒါဆို ငါပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်”

“သူအိပ်ပျော်နေတယ်”

“ဒီမှာရေခဲကုတ်၊ မင်း ဆေးတိုက်ထားတာမဟုတ်လား”

“မှန်တယ်၊ သူနေမကောင်းဘူး။ ငါ ဆေးတိုက်ထားတယ်”

“ဟွန်း...”

သူ့ကိုခနဲတဲတဲ့ပြုံးပြီး အိပ်ပျော်နေသောသူမရဲ့လက်ကောက်ဆက်ကို ဆွဲထူပစ်လိုက်သည်။

“လာ၊ ပြန်မယ်”

“ဟင်! စွမ်းအား... ဘယ်လိုလုပ်ရောက်”

“မင်းအကျိုးတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

၂၅၂ ❦ ဇယ်နီ

“မင်းကြိုက်သလောက် သဝန်တို့လိုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့
အဲလိုမတွေးနဲ့ စွမ်းအား”

“ငါက ဘာတွေးသလဲ မင်းသိနေလို့လား”

“အနည်းဆုံးတော့ မင်းမသိတဲ့မင်းစိတ်ကို ငါသိတယ် စွမ်း
အား။ ငါသာဆိုရင် စင်းလုံးချောကို ငိုအောင်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း
စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့အခါမှ ငါက တန်ဖိုးထားရရင်လည်း နောက်မကျသေး
ဘူး။ အေး၊ ငါဆုတောင်းတယ်။ မင်းနောင်တရမယ့်အလုပ်မျိုး မလုပ်မိ
ပါစေနဲ့လို့”

“မင်းဘဝ မင်းသာ ကောင်းအောင်လုပ်ပါ။ ငါ့အတွက် စိတ်
မပူနဲ့... ရတယ် သင်္ခေပ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောကြောင့် သင်္ခေပမှာ ထိုင်ရမယ့်
ထရပ်မလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ဒန်းပေါ်မှာထိုင်နေသော စွမ်းအားကို သူမ ကြည့်နေတာကြာ
ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲလောက်ကြီးငြိမ်သက်နေရတာလဲ။

သူမလည်း အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူမ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် စွမ်းအားကို နှုတ်ဆက်သင့်တယ်မဟုတ်ပါလား။

“စွမ်းအား”

“ဪ၊ စင်းလုံးချော၊ လာထိုင်လေ”

ဟုဆိုကာ နေရာဖယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မကြည့်နေတာကြာပြီ။ ရှင် အကြာကြီးပဲ ငို

နေတယ်”

“ဆောရီး... စင်းလုံးချော”

“ဘာကိုလဲ”

“အရာအားလုံးကိုပါ”

“ရှင်အဲလိုမပြောပါနဲ့။ အဲဒီပုံက ရှင်နဲ့မလိုက်ဘူး”

“ဒီနေ့ ငါ ဓနရှင်ဆီကိုသွားတယ်”

“သူက လှပါတယ်။ ရှင်နဲ့လိုက်တယ်”

“ငါမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ငါ မထင်မှတ်ဘဲ အဲ

စကားကို ကြားလိုက်ရတယ်”

“ရှင်အဖြေရလိုက်တယ်ပေါ့၊ ဝမ်းသာပါတယ် စွမ်းအား”

“တကယ်ရော ဝမ်းသာရဲ့လား”

“အင်းပေါ့၊ ရှင်အတွက်လေ”

“ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကြုံဆုံရတဲ့ခဏမှာ ပျော်စရာတွေပဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ချင်လို့ပါ”

“ကြုံဆုံရတဲ့ခဏ”

“ကျွန်မ ထွက်သွားပေးမယ် စွမ်းအား။ မိသားစုမရှိတဲ့ခဏ၊ ချက်ကို ရှင်သိလား။ ဝမ်းနည်း ကျေကွဲရတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကိုပျော်စရာ တွေပဲ ပေးချင်တယ်။ ကျွန်မဘဝက ဒီလောက်ပဲ မိသားစုနဲ့နေရရင် ရပါတယ်။ ဓနရှင်ပြောသလိုပဲ ကျွန်မဘဝမှန်ကန် ချိုးပြီးသားပါ။ ကျွန်မ အဲဒီကိုပြန်တော့မယ်။ ရှင် ခက်ခဲနေချိန်မှာ ကူညီမယ်လို့ပြောဖူးတယ် လေ”

“ဟင်!”

“ကျွန်မကိုပဲ မုန်းပါစေ။ သွားသွားတို့ကို မနှုတ်ဆက်တော့ ဘူး။ ရှင်ပျော်ချင်ဖို့ဆန္ဒပြုပါတယ် စွမ်းအား။ အခုလို ရှင်နဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာ ကိုလည်း ကျွန်မ ထာဝရမှတ်မိနေပါ့မယ်”

“စင်းလုံးချော”

“ရှင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား။ မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကြောင့် ရှင်ကို အဲလိုမခံစားစေချင်ပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင်ကိုပျော်စေချင်တာပါ။ ပျော်ပျော်ပဲ ခွဲခွာသွားချင်တယ်။ ကျွန်မက ရပါတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“မင်း သင်္ခေပဆီသွားမှာပါ”

“ရှင်သိလား စွမ်းအား။ လောကမှာ ချစ်သူနဲ့ကျေကွင်းခြင်း ဒုက္ခထက် ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့လူနဲ့ အတူနေခြင်းဒုက္ခ ကိုယ်က မချစ်

၂၅၆ ❖ မယ်နိုင်

တဲ့လူနဲ့အတူနေခြင်းဒုက္ခက ပိုလို့ခံရဆိုးတယ်။ ကျွန်မ၊ သခင်မကို ခင်တယ်။ ကျွန်မခင်တဲ့လူတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှဒုက္ခ မပေးဘူး”

ဟုဆိုပြီး ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခေါက်တစ်ခါတော့ သတိရပေးပါနော် စွမ်းအား”

“အင်း”

“ဒီကြယ်တွေကိုမြင်တိုင်းပေါ့”

“အင်း”

“ရှင်ဖြေနိုင်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှေ့ခေတ်က အုန်းသီးကို ဘယ်လိုစားသလဲ”

“ဟမ်”

“ရှင်မသိဘူး မဟုတ်လား... ပါးစပ်နဲ့စားတယ်။ ဟား...”

ဟား... ဒီမှာ လက်ဘယ်နုချောင်းရှိသလဲ”

“မင်းရူးနေသလား၊ ဆယ်ချောင်းပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုးချောင်း၊ ဒီမှာကြည့်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး”

မယောင်းတိုင်လေး၊ ငိုညည်းချိန် ❖ ၂၅၇

ငါ၊ ခြောက်၊ ခု၊ နှစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး”

“မင်းက တကယ်အရူးမပဲ”

“ရှင် အဲလိုပြုံးနေရင် သိပ်ချောတယ်”

“ဪ ငါက အမြဲချောပါတယ်”

“ရှင် အဲလိုပဲ အမြဲပြုံးနေနော်၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“စင်းလုံးချော”

“ပြောလေ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ လောဘမရှိရတာလဲ”

“မယောင်းတိုင်လေးတွေငိုမှ အလင်းရောင်ရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ

အလင်းရောင်ကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး စွမ်းအား၊ ကျွန်မကိုစိတ်မပူပါနဲ့။

ကျွန်မက အဝတ်တစ်ထည်ပါ။ နေပူဒဏ်လည်း ခံနိုင်တယ်။ မိုးရွာဒဏ်

လည်း ခံနိုင်တယ်။ ဘဝက ထုသားပေသားကျနေပါတယ်။ တာ့တာ

နော်... ရှင့်ကိုတစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်တယ်။ ရှင်အမြဲပျော်ရွှင်ပါစေ”

ဟုဆိုကာလှည့်ထွက်သွားသော သူမရဲ့ကျောပြင်က သူ့ကိုဝမ်း နည်းကျေကွဲစေရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိအောင် တိုးဝင်နေတဲ့ခံစား ချက်ကြီးကြောင့် သူ အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲမှာ

ပဲ တစ်ချိန်လုံးလျှောက်သွားနေမိပါ၏။ နားထဲမှာလည်း တိမ်ဝင်အက်၍
နေတဲ့သူမရဲ့အသံကိုပဲ အထပ်ထပ်ကြားနေမိပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ သူမသိပေမယ့် သူမကို
အိမ်က ထွက်မသွားစေချင်ပါ။ အခုတော့ သူမကြောင့် သူ့အိပ်မပျော်
နိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ သူမကြောင့် ဘွားဘွား ပျော်ရသည်။ သူလည်း ရယ်ရ
ပါသည်။ ပြီးတော့ သူမကြောင့် သူ့ဝမ်းနည်းနေရပါပြီ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ...

ဘာလုပ်ရမလဲ...

သူမကိုတာသင့်သလား...

ဒါဆို နေရှင်နဲ့သူ။ သူ့ဘာကိုမှမတွေးနိုင်တော့၍ ရောက်တတ်
ရာရာဖြစ်နေမိသည်မှာ နံနက်လေးနာရီ ထိုးသွားသည်ထိပင်။ သို့သော်
သူ့ဘာကိုမှတွေးမရနိုင်။

ငါးနာရီထိုးတော့မှ အိမ်ထဲမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲနှင့် အိတ်လေးဆွဲ
၍ ထွက်လာသောသူမကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မင်းတကယ်သွားတော့မှာလား”

“ရှင်... ရှင်... ဘာလို့ ဒီလိုအစောကြီး”

“ငါ မင်းကိုလိုက်ပို့မယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မ ရှင်ကို အဲလိုကြီးမနှုတ်ဆက်ချင်ဘူး။
ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ သူမက ကျောခိုင်းသွားလိုက်တော့ မြောက်များစွာ
သော ဝမ်းနည်းခြင်းတွေက သူ့ရင်ထဲသို့ အဆမတန် တိုးဝင်လာခဲ့ရပါ
ထော့သည်။

“စင်းလုံးချော၊ ငါ့ကို အဲလိုကြီးချွန်မထားနဲ့ပါနဲ့။ ငါဝမ်းနည်း
နေတယ်”

ထိုအခါမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်စွာ သူ့ကိုကြည့်လာသည့်
သူမကြောင့် သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ ကြေမွကုန်ရပါပြီ။

“စင်းလုံးချော”

သူ့ရင်ထဲကခံစားချက်ကို သူ့ဆက်လက်၍ ဥပေက္ခာမပြုချင်
တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ထဲကရှိသည့်အတိုင်း သူမကိုယ်လေးကို
တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားလိုက်တော့၏။

“စွမ်းအား”

“မင်းဘယ်မှမသွားပါနဲ့တော့။ ငါ့ကို အဲလိုကြီးချွန်မထားနဲ့
ပါနဲ့။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

၂၆၀ ❖ မယ်နိုင်

“ဒါပေမဲ့ ရှင်က...”

“ငါ့ နောင်တမရချင်ဘူး စင်းလုံးချော။ ငါ ငါလေ... ငါ မင်းကိုချစ်သွားပြီထင်တယ်။ အဲ၊ ဟို... မင်းမရှိရင် ငါက ဘယ်သူ့ကို သဘောကျရမှာလဲ။ နောက်မကျသေးခင် သိလိုက်ရတာပါ။ မင်းကျော့ ပြင်ကိုကြည့်နိုင်တဲ့နဲ့လုံးသားမျိုးက ငါ့မှာမရှိနေဘူး။ ငါ မင်းကိုချစ်မိ သွားတယ် စင်းလုံးချော။ မင်းကိုချစ်တယ်။ တကယ်ချစ်မိသွားတာပါ။ အခုတော့ ဖယောင်းတိုင်ငိုလည်း နင် ငါ့နားမှာပဲနေပေးပါ။ တစ်ခုခု ကိုလိုချင်ရင်တော့ တစ်ခုခုကိုစွန့်ရစဉ်လေ။ ငါ တစ်ခုခုကိုစွန့်နိုင်တယ်။ မင်းက လွဲရင်ပေါ့”

“တူ! တူ!”

အလွမ်းသယ်နေတုန်း ဖုန်းပြည်သံကြောင့် တန့်သွားရပါသည်။

“ဟယ်လို”

“စွမ်းအား မင်းကို ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ။ နင်အခု ငါ့ဆီ လာခဲ့ပါလား။ ငါ နင့်ကိုသတိရတယ်... တွေ့ချင်တယ်”

“ဆော့ဖိုး နေရင်။ ငါ အခုချိန် နင့်ဆီလာခဲ့ရင် ငါ့ကို စင်းလုံး ချောက ထာဝရထားသွားတော့မှာ။ ငါ သူ့ကိုမဆုံးရှုံးချင်တော့ဘူး။ ငါ သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိသွားပြီ။ အရာအားလုံးထက်ပိုပြီပေါ့”

ဖယောင်းတိုင်လေး ငိုညည်းချိန် ❖ ၂၆၁

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ သူမကို သိုင်းဖက်လာသော ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်ကြားမှာ သူမ ထာဝရမှေးစက်ပါတော့ မည်။

ဖယောင်းတိုင်လေးငိုပြီး ရောင်နီလာချိန်ထိပေါ့။

ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်နိုင်

BURMESE
CLASSIC
.com